

திராவிடர் விடுதலைக் கழக மாத இதழ்
ஜனவரி 2019 / ரூ.20
www.dvkperiyar.com
nimivomdvk@gmail.com

ஆசிரியர் குழு
கொளத்தூர் மணி
விடுதலை இராசேந்திரன்

வினியோகப் பொறுப்பு
சூலூர் பன்னீர் செல்வம்

இதழ் வடிவமைப்பு
வெல்கின் கணினி
மா. தேனராஜ்

அலுவலக முகவரி
95, டாக்டர் நடேசன் சாலை
அம்பேத்கர் பாலம்
மயிலாப்பூர், சென்னை 600 004
தொலைபேசி எண்:
044-24980745

அனைத்துத் தொடர்புகளுக்கும்

இரா. உமாபதி
72992 30363

திசை வழிகாட்டிய திருச்சிப் பேரணி

டிசம்பர் 23இல் திருச்சியில் 160க்கும் மேற்பட்ட அமைப்புகள் ஓரணியாய் கருஞ்சட்டையுடன் திரண்டு, “தமிழ்நாட்டில் பார்ப்பனிய மதவெறி சக்திகளுக்கு இடமில்லை; தமிழ்நாட்டின் கனிமவள சுரண்டலைத் தடுத்து நிறுத்துவோம்” என்ற எச்சரிக்கை செய்திருக்கிறது.

பெரியார் இறப்புக்குப் பிறகு பிறந்த பல்லாயிரக்கணக்கான இளைஞர்களின் போர்ப் பாசறை என்றே கூற வேண்டும். பெரியார் தனது மரண சாசனமாக விட்டுச் சென்ற தமிழின விடுதலையை சூளுரையாக ஏற்றிருக்கிறது இந்தப் பேரணி.

விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய சில ஊடகங்களைத் தவிர, ஏனையவை கட்டுப்பாடாக இந்தப் பேரணியின் செய்திகளையே இருட்டடிப்பு செய்து விட்டன. பெரியார் பேசிய திராவிடம், ‘தமிழரின் இழிவு ஒழிப்பு – தன்னுரிமைக்கான குறியீட்டுச் சொல்’ என்ற உண்மையைத் திரித்து பெரியாரை தமிழருக்கு எதிராக நிறுத்த முயன்ற குழுக்களின் ‘பிரச்சார மாயை’ வெற்றி பெறாது என்று காட்டியிருக்கிறது பேரணியில் திரண்ட இளைஞர்களின் கூட்டம்.

ஜாதி ஒழிப்பு; ஜாதியின் உற்பத்தி சக்திகளான இந்து மதம்; பார்ப்பனியம்; அதை மூளையில் சுமந்து நிற்கும் ஜாதி ஆதிக்க வெறி; தமிழகத்தின் வளங்களையும் உரிமைகளையும் பறிக்கும் இந்திய பார்ப்பன-பனியா அதிகார மய்யங்களின் சுரண்டல்களை எடுத்துச் சொல்லி மக்களை சமூக – அரசியல் விடுதலைக்கு தயார் செய்யும் கடமை பேரணியில் பங்கேற்ற இயக்கங்களுக்கு உண்டு. இதை உணர்ந்த இயக்கங்கள்தான் திருச்சியில் சங்கமித்தன. தேர்தல் அரசியல் களத்தில் நிற்கும் கட்சிகளுக்கான வரம்புகளில் இந்த திட்டங்கள் இடம் பெறும் வாய்ப்புகளே இல்லை.

உச்சநீதிமன்றமே சபரிமலை கோயிலுக்குள் பெண்களை அனுமதிக்கும் தீர்ப்பை வழங்கினாலும் அதை செயல்படுத்த ஆட்சி அதிகாரத்தில் இருக்கும் இடதுசாரிகளால் முடியாமல் திணறிப் போய் நிற்பது எதைக் காட்டுகிறது? மக்களை சமூக மாற்றத்துக்குத் தயார் செய்யாமல் சமத்துவத்தை நோக்கிய எந்த சட்டத்தையும் முன்னெடுக்க முடியாது என்பதைத் தானே?

பெண்கள் சமத்துவத்துக்கு பெண்களையே எதிரானவர்களாகக் கொண்டு வந்து நிறுத்துவதில்தான் பார்ப்பனியத்தின் வெற்றி அடங்கி நிற்கிறது. ஜாதி இழிவுக்கு உள்ளான மக்களே ஜாதியை உயர்த்திப் பிடிக்கும் மனநிலைக்கு தயார்படுத்தி வைத்திருப்பதும் இதே பார்ப்பனியம் தான். பாதிக்கப்பட்ட மக்களே எதிரிகளை அடையாளம் காண முடியாத ஒரு சமூகத்தில் நாம் எப்படி எதிரிகளைத் தனிமைப்படுத்தப் போகிறோம். ஒடுக்கப்பட்ட உரிமையிழந்த மக்களை எப்படி ஒன்று திரட்டப் போகிறோம்? இந்த சவாலை எதிர்கொண்டு அதற்கேற்ற செயல் திட்டங்களை உருவாக்க வேண்டிய கடமையும் பொறுப்பும் பேரணியில் பங்கேற்ற அனைத்து இயக்கங்களுக்கும் இருக்கிறது.

பேரணியின் திரட்சியும் அது உருவாக்கிய எழுச்சியும் கொள்கை திசை வழியில் முன்னெடுக்கப்படும் போதுதான் அதை மதவெறிக்கும் ஒற்றை இந்துத்துவ – ஒற்றை இந்தியாவுக்கும் எதிரான விடுதலைப் பாதைக்கு சாத்தியமாக்க முடியும்.

குறிப்பு: இந்த இதழில் 1946 மதுரை கருஞ்சட்டைப் படை மாநாடு - பந்தல் எரிப்பு - பெரியார் அறிக்கை உள்ளிட்ட வரலாற்றுச் செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

பாரதியின் பார்ப்பனியம்: பெரியார் எழுப்பிய கேள்விகள்

செ. கார்த்தி

வழக்கம் போல இந்நாண்டும் பார்ப்பன பாரதியின் பிறந்த தினம் உற்சாகமாக கொண்டாடப்பட்டது. பல்வேறு அரசியல் கட்சிகள், இயக்கங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் பாரதியின் சிலைக்கு மாலை அணிவித்து மரியாதை செலுத்தி வழக்கம் போல பாரதியின் அருமை பெருமைகளை எல்லாம் ஊருக்கு உபதேசம் செய்தனர். பள்ளிகளில் ஒட்டு மீசையும், முண்டாகும் அணிந்து பாரதியார் வேடமிட்ட குழந்தைகள் மனப்பாடம் செய்து வைத்திருந்த ஓரிரு பாரதியின் பாடல் வரிகளை ஒப்புவித்து பிற்போக்குவாதிகளை திருப்திப் படுத்தினர். இது எல்லாம் ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஒரு சடங்கு போல தமிழ்ச்சமூகத்தில் தொடர்ந்து கடைபிடிக்கப்பட்டு வரும் நிகழ்வுகள் ஆகும். எப்படி என்ன காரணத்திற்காக பண்டிகைகள் கொண்டாடப்படுகின்றன என்பது தெரியாமலேயே கோடிக் கணக்கான மக்கள் அவர்களின் தன்மானத்திற்கும், சுயமரியாதைக்கும் இழுக்கு ஏற்படுத்தும் பண்டிகைகளை கொண்டாடுகின்றார்களோ அதே போலத்தான் பாரதியின் பிறந்த தினமும் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது.

இப்போது பாரதியின் பிறந்த தினத்தை கொண்டாடுவது போன்றே பெரியாரின் காலத்திலும் பாரதி பிறந்த தினத்தை

‘இந்துத்துவா’ ஒற்றைப் பண்பாட்டைப் பார்ப்பனியம் இந்தியாவின் பண்பாடாக்க முயலுவதும் இந்தியாவின் தேசியக் கவி பாரதி என்ற ஒற்றை மனிதரை உயர்த்திப் பிடிப்பதும் சாராம்சத்தில் ஒன்று தான்.

பாரதியின் இரட்டை வேடத் துக்குள் பதுங்கி நின்ற பார்ப்பன மேலாண்மையை பெரியார் அம்பலப் படுத்தியதை பெரியார் மொழியிலேயே விளக்குகிறார், கட்டுரையாளர்.

பார்ப்பனர்களும், பார்ப்பன அடிமைகளும் கொண்டாடிய போது அவர்களைப் பார்த்து பெரியார் கேட்டார் “நம் தமிழ்நாட்டில் சமீபத்தில் பாரதியின் தினத்தை பல இடங்களில் கொண்டாடினார்கள். அப்பொழுது அவரை ஒரு தெய்வமாக பாவித்து அவருடைய படத்துக்கு மாலை போட்டுத் தூபதீப நைவேத்தியங் கூடச் சிலர் செய்தார்கள். இப்படியெல்லாம் செய்வதற்குப் பார்ப்பனரின் சூழ்ச்சி பிரசாரமும் பொதுமக்களின் குருட்டுத் தனமான முட்டாள் நம்பிக்கையுமே காரணமென்றும் மற்றபடி இவர்கள் பாரதியைப் பற்றியோ அல்லது அவருடைய பாடல்களைப் பற்றியோ அறிந்து கொண்டாடப்பட்டதல்ல.” என்றார்.

பெரியார் கூறுகிறார்:

“... அவரைப் பாமர மக்கள் புகழ்வதற்குக் காரணம் அவர்களுடைய மூடப்பழக்க வழக்கங்களை வளர்க்கத்தக்கதாகவும் மனு நீதியை உயிர்ப்பித்து நிலைநாட்டக் கூடியதாகவும் அவருடைய பாடல் இருப்பதே ஆகும். எப்படியென்றால் இதிகாசம், புராணம், வேதம், சாஸ்திரம் முதலியவைகளை அப்படியே தழுவி அவைகளில் அடங்கியிருக்கும் விஷயங்களை இக்காலத்து தேவைகளை அதில் கலக்கி அதற்குத் தகுந்தாற்போல வேஷம் மாற்றிக் காட்டி அவர் பாடல் செய்திருப்பதேயாகும். மனு ஆட்சி எப்படியாவது ஏற்படவேண்டும் என்று பார்ப்பனர்கள் இரவும் பகலும் கனவு கண்டு கொண்டிருக்கும் பொழுது அதற்கு உதவியாக எழுதப்பட்டிருக்கும் பாடல்களைப் பார்ப்பனர்கள் கைநழுவ விடுவார்களா?” என்றார்.

மேலும் பாரதியின் கீழ்த்தரமான ஒழுக்கத்தையும், போலி முற்போக்கு வேடத்தையும் அம்பலப்படுத்தினார். “பாரதி அநேக பாடல்களைக் குடிவெறியில் பாடியிருக்கிறாரே தவிர நிதான புத்தியோடு பாடவில்லை என்று சுலபத்தில் அறிந்து கொள்ளலாம். பெண்களைப் பற்றி வானமளாவப் புகழ்ந்து பல பாடல்கள் செய்திருக்கிறார். ஆனால் பெண்களைப் பற்றி அவருடைய அந்தரங்க சுத்தியான அபிப்பிராயம் மிகக் கேவலமானது என்பது அவரது கிளிக் கண்ணியில் “பெண்களின் கூட்டமடி” என்று

தன்னை மறந்து உண்மையைக் கக்கியிருப்பதிலிருந்து தெரிகிறது.”

“பார்ப்பனரைப் பற்றி பாரதியின் உண்மையான அபிப்பிராயம் என்னவென்றால் பார்ப்பனரே உயர்ந்த வகுப்பினரென்றும் இந்தியா அவர்களுக்குச் சொந்த சொத்து என்றும் அவர்களுடைய ஆரிய பாஷையே உயர்ந்ததென்றும் கருதியே வந்திருக்கிறார் என்பதுதான். பார்ப்பனரின் நிலைமை உயர வேண்டுமென்பதே அவருடைய நோக்கமென்றும் தெரிகிறது. இதற்கு மாறாக அவரைப் பற்றி நினைத்துக் கொள்ள ‘பார்ப்பாணையரென்ற காலமும் போச்சே,’ ‘தமிழ் மொழி போல் எங்கும் காணோம்’ என்று சொல்லப் படுமானால், இப்பாட்டுகள் போல் எங்கோ அங்கொன்றும் இங்கொன்றும் எடுத்துக்காட்ட முடியுமே தவிர, அதிகமில்லையென்றும், அப்படி இரண்டொன்று பாடியிருப்பதும் கூடக் குடிவெறியென்றும் தான் சொல்ல வேண்டும். ஏனென்றால் அவர் அபின், கஞ்சா, சாராயம் முதலியவைகளைச் சர்வ சாதாரணமாகவே உபயோகப்படுத்தி வந்திருக்கிறார் ...”

எந்த ஒரு கருத்தையும் ஆதாரம் இன்றிப் பேசும் பழக்கம் பெரியாருக்கு கிடையாது. அவர் புராணங்களை அம்பலப்படுத்தும்போதுகூட எந்த நூலில் இது போன்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது என்பதை தெளிவாக குறிப்பிட்டு பார்ப்பன அடிமைகளை விழிப்பிதுங்க செய்து விடுவார். அது போலவே தான் பாரதியைப் பற்றிய தன்னுடைய விமர்சனத்தையும் ஆதாரப் பூர்வமாகவே செய்தார். பாரதியின் பாடல் வரிகளில் இருந்தே அவரை அம்பலப்படுத்தினார். அது எல்லாம் கீழே தரப்பட்டிருக்கின்றது.

வந்தேமாதரம்- ஆரிய பூமியில்.

பாரத நாடு-யாகத்திலே தவ வேகத்திலே.

நாட்டுவணக்கம்- துங்க முயர்ந்து வளர்கெனக் கோயில்கள் சூழ்ந்தது மிந்நாடே.

பாரத தேசம்- மந்திரங் கற்போம், வினைத் தந்திரங் கற்போம்.

தொழில்-பிரம்மதேவன் கலையிங்கு நீரே விண்ணினின்று எமை வானவர் காப்பார்.

பாரதியின் பாடல்வரிகளில்
பார்ப்பனர்கள் திருத்தம் செய்து
மோசடி செய்ததையும்
அம்பலப்படுத்துகின்றார் பெரியார்.

எங்கள் நாடு-என்னரு முபநிட நூல்கள்
எங்கள் நூலே; உன்னத ஆரிய நாடெங்கள்
நாடே.

வந்தே மாதர மொழிபெயர்ப்பு-காலமெல்
லிதழ்களிற களித்திடுங் காலை நீ.

எங்கள் தாய்-நாவினில் வேதமுடையவன்,
வெண்மை வளரிமையாசலந் தந்த விறன்
மகளாமெங்கள் தாய்.

பாரதமாதா- முன்னையிலங்கை அரக்கர்
அழிய, ஆரிய ராணியின் சொல், ஆரிய தேவியின்
தோள், போர்க்களத்தே பரஞானமெய்க் கீதை.

திருப்பள்ளியெழுச்சி-தெள்ளிய அந்தணர்
வேதமும் நின்றன.

தசாங்கம்- ஆரிய நாடென்றே யறி

நவரத்தினமாலை- ஆணிமுத்துப் போன்ற
மணி மொழிகளாலே(சமஸ்கிருதம்)

மகாத்மாவின் துவஜம்:- ஆரியக் காட்சி ஓர்
ஆனந்தமன்றோ, செந்தமிழ்நாட்டுப் பொருநர்-
கொடுத்தீக்கண் மறவர்கள், சேரன்றன் வீரர்,
சிந்தை துணிந்த தெலுங்கர்-தாயின் சேவடிக்
கேயணி செய்திடு துளுவர். (ஆரியருக்கு
அடிமைகள்)

லஜபதிராய்- ஆதிமறை தோன்றிய நல்லாரிய
நாடெந்நாளும் நீதி மறைவின்றி நிலைத்த
திருநாடு, ஆரியர்தம் தர்ம நிலை ஆதரிப்பான்,
ஆரியர் பாழாகா தருமறையின் உண்மைதந்த.

திலகர்:- அன்போடோதும் பெயருடைய
ஆரியன்.

கிருஷ்ணன் துதி:- எண்ணரும் புகழ்க் கீதை
யெனச் சொலும், எங்கள் ஆரிய பூமியெனும்.

கிருஷ்ணன் ஸ்தோத்திரம்:- ஆரியர்
வாழ்வினை ஆதரிப்போனே, ஆரிய நீயுநின்
துறமறந்தாயோ, வெஞ்செயல் அரக்கரை
வீட்டிடுவோனே வீரசிகாமணி, ஆரியர் கோனே.

ஆங்கிலப் பயிற்சி:- அல்லல் மிக்கதோர்

மண்படு கல்வியை ஆரியர்க்கிங் கருவருப்
பாவதை, இயல்புணர்த்திய சங்கரனேற்றமும்,
பேடிக் கல்வி பயின்றுழல் பித்தர்கள்,
நாட்டுக்கல்வி-மந்திர வேதத்தின் பேரொலி.

தமிழ்த்தாய்:- உயர் ஆரியத்திற்கு நிகரென
வாழ்ந்தேன் (சமஸ்கிருதமே உலகில் சிறந்த
பாஷை என்பது கருத்து).

புதுவருஷம்:- ஆரிய நாட்டினர் ஆண்மை
யோடியற்றும். (பெரியார் எழுத்து பேச்சுத்
தொகுப்பான 'நான் சொன்னால் உனக்கு ஏன்
கோபம் வர வேண்டும்'- தொகுதி 3-ப எண்:
274-276).

இதற்கு மேல் யாரும் பாரதியின் உச்சிக்
குடுமியை பிடித்து முச்சந்தியில் வைத்து
அம்பலப்படுத்த முடியாது. இருந்தும் என்ன
பயன்? மானமற்ற மனிதர்களிடம் ஆயிரம் பேர்
பேசினாலும் அதனால் பயன் எதுவும் ஏற்படப்
போவதில்லை என்பது போலத்தான் இன்றும்
செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். சாதிய
சனாதன தர்மத்தையும், பார்ப்பனியத்தையும்
தூக்கிப்பிடிக்கும் இலகணைசனுக்கும் பாரதியை
பிடித்திருக்கின்றது, அடிப்படையில் மனிதகுல
விரோதமான சாதியையும், மதத்தையும்,
இயக்கவியல் கண்ணோட்டத்தில் இருந்து
அணுகி அதை ஒழித்துக்கட்ட களத்தில்
போராட வேண்டிய சில பொதுவுடமை
வாதிகளுக்கும் பாரதியை பிடித்திருக்கின்றது.
பிற்போக்குவாதியும் முற்போக்குவாதியும் ஒரே
நபரின் கருத்தால் பீடிக்கப்படுகின்றார்கள்
என்றால் அடிப்படையில் முற்போக்குவாதி
களின் சிந்தனையில் பிற்போக்குதனத்திற்கு
ஆதரவான சமரச மனநிலை வேர்கொண்டு
விட்டது என்றுதான் கருத வேண்டியிருக்கிறது.

பெரியார் பாரதியை தீவிரமாக எதிர்த்தார்,
அவரைவிட எல்லாவகையிலும் எழுத்தாற்றலும்,
சிந்தனையாற்றலும் கொண்ட தமிழர்கள்
பார்ப்பனியத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அதற்காக
உழைத்தாலும்கூட அவர்களுக்கு சமூகத்தில்
மதிப்பும் மரியாதையும் கிடைக்கவில்லை
என்பதை ஆதங்கத்தோடு வெளிப்படுத்தினார்.
“தமிழ் மொழிக்களஞ்சியங்களான 'மாணிக்க
வாசகர் காலம்' எழுதிய காலஞ்சென்ற
மறைமலை அடிகள், பெரிய புராணத்திற்குப் புது
உரை எழுதிய திரு.வி.கல்யாணசுந்தரம்

முதலியார் வாழ்வில், முக்கியத்துவத்தில் என்ன தரத்தில் இருந்து சென்றார்கள்? சைவத்தை நிலை நிறுத்திய மூட நம்பிக்கைக் களஞ்சியங்களாகத் தானே முடிவெய்தினார்கள்!.

காலம் செல்லாத (உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும்) இன்றைய தமிழ்க் களஞ்சியங்கள் தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரனார், டாக்டர்கள் சிதம்பரநாதன் செட்டியார், மு.வரதராசனார், இராஜமாணிக்கனார் மற்றும் ஒரு டஜன் உருப்படிகளின் இன்றைய நிலை என்ன? அவர்களால் அவர்கள் ஒரு அளவுக்கு நன்றாய்ப் பிழைக்கின்றார்கள் என்பதைத் தவிர நாட்டிற்கோ, மனித சமுதாயத்திற்கோ என்ன பயன்? அன்னக்காவடி பஞ்சாங்கப் பார்ப்பான் மகன் ஆங்கிலம் படித்து சுப்ரீம் கோர்ட்டு நீதிபதி ஆகிறான்!

பார்ப்பனரல்லாதார் என்கின்ற உணர்ச்சிப் போராட்டம் இல்லாதிருந்தால் இந்த மேதாவி டாக்டர்கள் 'மகான்' கள் நிலை இன்று எப்படி இருக்கும்? கிறுக்கன் பாரதிக்கு இருக்கிற மதிப்பில் நூற்றில் ஒன்று கூட இவர்களில் எவருக்கும் இன்று இல்லையே!" என்றார் பெரியார். (நான் சொன்னால் உனக்கு ஏன் கோபம் வர வேண்டும்-தொகுதி 1-ப எண்:590, 686).

பாரதிக்கு பார்ப்பன எதிர்ப்பு முகமூடி அணிவிக்க முயலுபவர்கள் அடிக்கடி மேற்கோள் காட்டும் வரிகளான 'பார்ப்பனரை அய்யரென்ற காலமும் போச்சே' என்ற வரிகள் கூட பாரதியின் மனதில் உதிப்பதற்கு அன்றைக்கு இருந்த சுயமரியாதை இயக்கத்தின் செல்வாக்கே காரணம் என்பதை பெரியார் சுட்டிக்காட்டுகின்றார் (மேற்படி நூல் பக்கம்:337).

பாரதி உண்மையில் தமிழ் மக்களை எவ்வளவு இழிவாக நினைத்துக்கொண்டிருந்தார் என்பதை "... தோழர் பாரதியார் சொல்வது போல் பழந்திராவிடத்தில் "ஆரியர் வரும்போது மனிதருமல்லாத, குரங்குகளும்ல்லாத இடைப்பட்ட காட்டுமிராண்டி ஜாதி ஒன்று இருந்தது. அதைத்தான் வால்மீகி குரங்கு என்றார்" என்று பாரதி சொன்னதை பெரியார் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். (நான் சொன்னால் உனக்கு ஏன் கோபம் வர வேண்டும்-தொகுதி 2-ப எண்:305).

மேலும் பாரதியை பெரிய தேசிய கவியாக மக்களிடம் நம்பவைத்து அவரின் பாடல்களை

புத்தகமாகப் போட்டு எப்படி பார்ப்பனர்கள் கொள்ளையடித்தார்கள் என்பதையும் அன்றே பெரியார் அம்பலப்படுத்தினார். "பாரதிப் பாடல் என்பதாக சில பாட்டுகள் காலம் சென்ற திரு. சுப்ரமணிய பாரதி என்கின்ற ஒரு பார்ப்பனரால் பாடப்பட்டிருந்தது. அவர் இறந்தவுடன் அவர் குடும்பத்தாருக்கு வயிற்றுப் பிழைப்புக்கு ஆதாரமாக அந்தப் பாடல்களைப் பற்றி பிரமாதமாக விளம்பரப்படுத்தி பொதுப் பணமாகிய காங்கிரஸ் பணத்திலிருந்து சுமார் ஆயிரம் ரூபாய் பாரதியின் பெண்ஜாதிக்கு தர்மமாகக் கொடுத்து அந்தப் புத்தகத்தை அச்சப் போடும்படி சொல்லி ஒத்துழையாமை இயக்கத்தின் மூலம் அந்தப் பாட்டுகளை விளம்பரப் படுத்தி ஒவ்வொருவரையும் அதை வாங்கும்படி செய்யப்பட்டது. அந்தப் புத்தகம் சாதாரணமாய் இரண்டரையணா அல்லது மூன்று அணாவுக்குள் அடங்கக் கூடியதாயிருந்தும் புஸ்தகம் ஒன்றுக்கு ஒரு ரூபாய் வீதம் விலை போட்டு ஏழைகள் பணம் கொள்ளை அடிக்கப்பட்டது. அது மாத்திரமல்லாமல் முதல் பாகம் இரண்டாம் பாகம், மூன்றாம் பாகம், நான்காம் பாகம் என்பதாக அவர்கள் பணத்தாசைக்குத் தக்கபடியும் நம்மவர்கள் மூடத்தனத்திற்குத் தக்கபடியும் புதுப்புது பாகங்கள் வெளியாகிக் கொண்டே வந்தன. இவ்வளவு கொள்ளையையும் சகித்துக் கொண்டே வந்தும் கடைசியில் அது தன் ஜாதிப் புத்தியை காட்டியேவிட்டது.

எப்படியென்றால்:- சாதாரணமாக அப் புத்தகத்தின் பேரால் சில பார்ப்பன குடும்பம் கொள்ளை அடித்ததை சிலர் பொறுத்துக் கொண்டு இருந்ததற்கு காரணமே அப்புத்தகத்தில் அவர் பார்ப்பனர்களை உயர்வாக சில இடத்தில் சொல்லியிருந்தாலும் சில இடத்திலாவது உண்மை பேசி இருக்கின்றார் என்ற எண்ணமே யாகும்.

மேலும் பாரதியின் பாடல்வரிகளில் பார்ப்பனர்கள் திருத்தம் செய்து மோசடி செய்ததையும் அம்பலப்படுத்துகின்றார் பெரியார். "ஆனால் இப்போது அதையும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் திருத்த ஆரம்பித்து விட்டார்கள் எனத் தெரிய வருகின்றது. அதாவது பாரதி பாடல் முதற் பாகத்திலுள்ள பாட்டுகளில் ஒன்றான "மண்ணும் இமயமலை எங்கள் மலையே" என்னும் பாட்டின் அடிகள் "உன்னத

தமிழர்களின் பெருமைமிக அடையாளமாக விளங்கிய வள்ளுவர், தொல்காப்பியர், அவ்வையார் போன்றவர்களை பார்ப்பனியம் கொச்சைப்படுத்தியதையும், பார்ப்பனியத்துக்கு சேவை செய்த பாரதிக்கு மண்டபம் கட்டி அதற்கு கும்பாபிஷேகம் செய்ததையும் பெரியார் மட்டுமே அன்று தமிழ்நாட்டில் கண்டித்தார்.

பாரத நாடெங்கள் நாடே” என்னும் வாக்கியம் ஒரு அடியாக இருந்து வந்தது. இது யாவருக்கும் தெரிந்ததேயாகும். இப்போதைய பதிப்புகளில் பாரத நாடு என்பதை எடுத்துவிட்டு “உன்னத ஆரிய நாடெங்கள் நாடே” என்று திருத்தி பதிக்கப்பட்டிருக்கின்றதாம். இம்மதிரியாகவே அதில் வேறு பல விஷயங்களும் சந்தேகிக்க வேண்டியதாகவே இருக்கின்றன (நான் சொன்னால் உனக்கு ஏன் கோபம் வர வேண்டும்- தொகுதி 3 -ப எண்:117).

அன்று பாரதியை தூக்கி வைத்துக் கொண்டாடிய ஒருவருமே இதற்கு எதிராக குரல் கொடுக்காமல் கள்ளமௌனம் காத்ததையும் பெரியார் சுட்டிக்காட்டுகின்றார் “...இந்த புஸ்தகம் அரசாங்கத்தாரால் பறிமுதல் செய்யப்பட்ட பொழுது வயிற்றிலும் வாயிலும் அடித்துக் கொண்ட ‘யோக்கியர்’களின் கண்ணுக்கு இந்த மாதிரி அயோக்கியத்தனங்கள் சற்றும் தென்படாமலிருப்பது நமக்கு ஆச்சரியமல்ல என்றாலும் நாட்டின் ‘தேச பக்தர்கள்’ யோக்கியதைக்கும் பார்ப்பனர்களின் அயோக்கியத்தனத்திற்கும் இதுவரை அவர்கள் இந்த மாதிரி எத்தனை புரட்டுகள் செய்து நம்மவர்களை கண்முடி முட்டாள்களாக அடிமை கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதற்கும் முழு மூடர்களுக்கும் கூட உதராணம் வேண்டுமானால் இந்த ‘பாரதிப்பாடல் புரட்டே’ போதுமென்று நினைக்கின்றோம். (நான் சொன்னால் உனக்கு ஏன் கோபம் வர வேண்டும்- தொகுதி 3-ப எண்:118).

பாரதியின் பாடல்களில் திருத்தம் செய்தவர்களைக் கண்டிக்க துப்பில்லாதவர்கள் இறுதியில் பாரதியின் புத்தகங்கள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டதற்கு ஜஸ்டிஸ் கட்சியே காரணம் என்று பழியை தூக்கிப் போட தமிழ்நாடு

பத்திரிகை முயன்றபோது “பறிமுதல் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீசுப்பிரமணிய பாரதியின் நூல்களில் ராஜீயத்தைவிட (அரசியலைவிட) பார்ப்பனியமே மிகக் கடுமையாகக் கண்டிக்கப்பட்டிருப்பதால் அவை பறிமுதல் செய்யப்பட்டதற்கு யார் காரணமாயிருந்திருக்கலாம் என்பதை அறிந்தும் அறியாதது போல ஜஸ்டிஸ் கட்சியாரை “தமிழ்நாடு” (பத்திரிகை) தாக்குவதைப் பார்த்தால் அதைக் “கோடாரிக்காம்பு” என்று சொல்லுவதா அல்லது பழியோரிடம் இருக்க பாவத்தையோரிடம் சுமத்துகிறதென்பதா? (நான் சொன்னால் உனக்கு ஏன் கோபம் வர வேண்டும்- தொகுதி 3-ப எண்:99).

தமிழர்களின் பெருமைமிக அடையாளமாக விளங்கிய வள்ளுவர், தொல்காப்பியர், அவ்வையார் போன்றவர்களை பார்ப்பனியம் கொச்சைப்படுத்தியதையும், பார்ப்பனியத்துக்கு சேவை செய்த பாரதிக்கு மண்டபம் கட்டி அதற்கு கும்பாபிஷேகம் செய்ததையும் பெரியார் மட்டுமே அன்று தமிழ்நாட்டில் கண்டித்தார். “தமிழ்நாட்டின் பெரும் புலவர்களாகிய தொல்காப்பியர், திருவள்ளுவர், அவ்வையார் போன்றவர்களை ஆரியக் கலப்பு என்று கூறி, இந்நாட்டு மக்களை ஆரியர்கள் இழிவு செய்து தன்னினத்திற்குப் பெருமை தேடிக் கொண்டதும், தமிழ்நாட்டின் பெருமையைச் சிதைத்து வந்த தமிழைக் கற்ற உ.வே.சாமிநாதய்யர், ராகவய்யங்கார் போன்ற ஆரியர்க்கு உயர்வு தந்து தன்னினப் பெருமையை நிலைநாட்டிக் கொண்டதும், தமிழ் வரலாற்றை அறிந்தோர் உணர முடியும். ஆரியர்கள் கையாண்டு வரும் பரம்பரை வித்தைக் கிணங்கவே சமீபத்தில் சுப்பிரமணிய பாரதியார் என்ற பார்ப்பனர்க்கு மண்டபம் எழுப்பிக் கும்பாபிஷேகம் செய்ததுமாகும். (மேற்படி நூல் பக்கம், 421).

உள்ளபடியே அன்று பாரதியின் முகத்திரையை கிழித்த ஒருவர் பெரியார் மட்டுமே. பாரதியின் பாடல்வரிகளில் பயணம் செய்து அதை அக்குவேறு ஆணிவெராக பிரித்து உள்ளே ஒளிந்து கொண்டிருந்த பார்ப்பனியத்தை வெளியே இழுத்துவந்து போட்டார். பாரதிக்கு உண்மையில் தமிழ்ப் பற்றும் இல்லை, சாதி ஒழிப்பு சிந்தனையும் இல்லை. பெண் உரிமைக் கான பார்வையும் இல்லை என்பதை ஆதாரத்தோடு அம்பலப்படுத்தினார். “பாரதியாரே,

பார்ப்பான், சூத்திரன், பறையன் என்பதாகப் பேதம் இருக்கிறதைப் பற்றி ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார். பாடுகிறாரே பாட்டில்” ஆயிரமுண்டிங்கு சாதி; எனில் அந்நியர் வந்து புகலென்ன நீதி” என்று; அதாவது “எங்கள் நாட்டில் ஆயிரம் ஜாதிகள் இருக்கும்; அதற்கு ஆக அந்நியன் மற்றவன் வந்து கேட்கக்கூடாது. அவனுக்கென்ன இங்கு வேலை என்கிறார்! என்று பாரதியின் உள்ளே ஒளிந்து கொண்டிருந்த பூனைக் குட்டியை வெளியே எடுத்துவந்தார் பெரியார். (மேற்படி நூல்-ப.எண்.572).

ஆயிரம் ஜாதிகளை வைத்துக் கொண்டு சமுதாயத்தை சிதைந்து பிளவு செய்து வைத்திருந்தால் - அன்னியன் வந்து புகத்தானே செய்வான், என்று கூட்டங்களிலும் பெரியார் கேள்வி எழுப்பினார்.

“பாரதியார் தமிழைப் பற்றி பற்றோடு கூறி இருப்பதாக கூறுகின்றார்கள். என்ன கூறி இருக்கின்றார்? தமிழ்மொழியை அல்லவா

இழித்து கூறியுள்ளார். ஆரியமொழிக்கு சமமாக வாழ்ந்ததாக தமிழ்த் தாய் கூறுவது போலப் பாடியுள்ளார். செத்துப் போன மொழியுடனா உயிருள்ள மொழியை ஒப்பிடுவது? பாரதி பார்ப்பான் ஆனபடியால் அவ்வளவு மரியாதை பண்ணப்படுகிறது.” (மேற்படி நூல்-ப.எண். 680).

இதற்குமேல் பாரதியை அம்பலப்படுத்த எதுவுமில்லை என்ற அளவிற்கு பெரியாரே அன்று அம்பலப்படுத்தி சென்றுவிட்டார். ஆனால் அதை எல்லாம் ஆதாரப்பூர்வமாக மறுக்க முடியாதவர்கள். ‘கும்பலோடு கோவிந்தா’ என்பதுபோல் பாரதி புகழ் பாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்துத்துவ சக்திகளும் பொதுவுடைமை பேசும் சிலரும் இணையும் புள்ளியாக ‘பாரதி’யால் எப்படி பரிணமிக்க முடிந்தது? இத்தகக் கேள்விக்கான விடை தேடிப் போனால் பார்ப்பனியம் கட்டமைக்கும் பிரச்சார யுத்தியின் சூட்சமத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்!

மூன்றாம் ஆண்டில் ‘நிமிர்வோம்’ வாசகர் வட்டத்தில் தோழர்கள் ஆய்வுரை

‘நிமிர்வோம்’ மூன்றாம் ஆண்டு தொடக்க விழா மற்றும் எட்டாவது வாசகர் வட்டம் டிச. 16, 2018 அன்று சென்னை திருவான்மியூர் பனுவல் புத்தக அரங்கில் ஆய்வரங்கம்போல் நடந்தது.

தலைமைக் குழு உறுப்பினர் அன்பு. தனசேகர் தொடக்க உரையாற்றினார். (மாதந்தோறும் ‘நிமிர்வோம்’ வளர்ச்சிக்கு ரூ.1000 நன்கொடையும் வழங்கி வருகிறார்) வளர்மதி எழுதிய ‘சுயமரியாதை இயக்க வீரங்களைகள்’ நூல் குறித்து இமானுவேல் துரை விரிவாக உரை நிகழ்த்தினார். குஞ்சிதம் குருசாமி, நீலாவதி இராம சுப்ரமணியம், சிவகாமி சிதம்பரனார் உரையிலிருந்து மேற்கோள்களை எடுத்துக் காட்டினார். விடுதலை சிறுத்தைகள் கட்சித் தலைவர் தொல். திருமாவளவன் எழுதிய ‘அமைப்பாய் திரள்வோம்’ நூல் குறித்து எட்டவின் பிரபாகரன் நூலின் மய்யமான கருத்துகளை மிகச் சிறப்பாக தொகுத்து வழங்கினார்.

‘நிமிர்வோம்’ இதழில் இடம் பெற்றிருந்த மனுஷ்யபுத்திரன் உரையை மய்யமாக வைத்து பெரியாரின் ‘கிராம சீர்திருத்தம்’ நூலோடு ஒப்பிட்டு மதன்குமார் திறனாய்வு செய்தார். யுவராஜ் - க. திருநாவுக்கரசு எழுதிய நீதிக் கட்சி வரலாறு நூலைத் திறனாய்வு செய்து, நீதிக் கட்சி தொடங்கப்பட்ட காலத்திலிருந்து அதன் அரசியல் பயணங்கள் வழியாக பார்ப்பன ரல்லாத மக்களுக்கு நிறைவேற்றிய திட்டங்களைப் பட்டியலிட்டார்.

காந்தி இராசேந்திரன் ‘பீமா கோரிகான்’ வரலாற்றின் பின்புலத்தை விரிவாக வரலாற்றுப் பக்கங்களிலிருந்து எடுத்துக்காட்டிப் பேசினார். சிவாஜி மன்னரில் தொடங்கி அவரது பரம்பரை ஆட்சி இறுதியில் பார்ப்பனிய ஆட்சியாக முடிவுற்ற வரலாற்றையும் பேஷ்வா பார்ப்பனர்கள் நடத்திய பார்ப்பனிய கொடூர ஆட்சியையும் விரிவாகப் பேசியதோடு ‘ஜெய்பீம்’ முழக்கம், ‘அம்பேத்கர் வாழ்க’ என்ற நோக்கத்தில் உருவானது அல்ல என்பதையும், அம்பேத்கரே ‘பீமகோரிகான்’ நினைவிடத்தில் ஜெய்பீம் முழங்கியதையும் எடுத்துக் காட்டினார். ர. பிரகாசு, தனியார் துறையில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் புறக்கணிப்பை ஏராளமான தரவுகளோடு விளக்கினார்.

நிறைவாக விடுதலை இராசேந்திரன், தோழர்களின் கருத்துகளை முன் வைத்துப் பேசினார். தென்சென்னை மாவட்ட செயலாளர் இரா. உமாபதி நிகழ்வை ஒருங்கிணைத்தார். திருவான்மியூர் பகுதி திராவிடர் விடுதலைக் கழகம் ஏற்பாடு செய்த இந்த நிகழ்வுக்கு நா. விவேக் தலைமை தாங்கினார். மா. தேன்ராஜ் வரவேற்புரை நிகழ்த்த தமிழ்தாசன், வெளின் ராசா முன்னிலை வகித்தனர். நிகழ்வில் பங்கேற்ற இடதுசாரி அமைப்புகளைச் சார்ந்த தோழர்கள், “மிகச் சிறந்த ஆய்வரங்கமாக நடந்தது. பல்கலைக்கழக ஆய்வரங்கில்கூட இத்தகைய ஆழமான கருத்துகளைக் கேட்க முடியாது” என்று வியந்து பாராட்டினர்.

- நமது செய்தியாளர்

அரசியல் சட்டமும் நாத்திகர் உரிமைகளும்: நீதிமன்றத் தீர்ப்புகள் கூறுவது என்ன?

கடவுள் மத மறுப்புக் கொள்கைகளைப் பரப்பும் உரிமையையும் அடிப்படை உரிமையாக அரசியல் சட்டத்தில் சேர்க்கும்போதுதான் அரசியல் சட்டம் கூறும் அனைவருக்குமான உரிமை - அர்த்தம் பெறும்.

இந்தியாவில் 13 சதவீதம் பேர் மத நம்பிக்கையில்லாதவர்கள்; 3 சதவீதம் பேர் நாத்திகர்கள் என்று அறிவித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள். இது 2012ஆம் ஆண்டு ஒருநிறுவனம் தந்துள்ள புள்ளி விவரம் (WIN GALLUP REPORT - 2012) உண்மையில் மதவாதிகள் என்று கூறிக் கொண்டிருப்பவர் களானாலும் சரி; கடவுள் நம்பிக்கையாளர்கள் என்று கூறிக் கொண்டிருப்பவர்களானாலும் சரி; அந்த நம்பிக்கை களிலிருந்து முற்றாக விலகிய வாழ்க்கையைத் தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். குறியீடு மற்றும் சடங்குகளில்தான் இந்த நம்பிக்கைகள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

நாத்திகர் என்போர் கடவுள் மறுப்பாளர்கள் அல்ல; வேதத்தை மறுப்போர்தான் என்று காஞ்சி சந்திரசேகரேந்திர சரசுவதி கூறியிருக்கிறார். வேதங்கள் தோன்றிய காலத்திலேயே வேத மறுப்பும் - கடவுள் மறுப்பும் தோன்றிவிட்டன. சார்வாகம், மீமாம்சம், புத்தம் போன்ற தத்துவங்கள் - வேதங்களையும் கடவுள்களையும் மறுப்பவை தான். ஆனால் இந்திய அரசியல் சட்டம் - கடவுள் - மத நம்பிக்கைகளுக்கு பாதுகாப்புகள் வழங்கியிருக்கிறதே தவிர, கடவுள் மத மறுப்பாளர்கள் குறித்து மவுனம் சாதிக்கிறது. அவர்களுக்கான உரிமைகள், பாதுகாப்புகள் ஏதும் அரசியல் சட்டத்தில் இடம் பெறவில்லை. சமூக விடுதலைக்காக உழைத்த பல தலைவர்கள், நாத்திக - வேத மறுப்பு சிந்தனைகளைப்

பரப்பியவர்கள். பெரியார் - பகத்சிங் - ராம் மனோகர் லோகியா போன்ற தலைவர்கள் - கடவுள் - மத மறுப்பு சிந்தனைகளை ஏற்றுக் கொண்டவர்கள்.

நாத்திகர் என்று ஒருவர் தன்னைப் பிரகடனப்படுத்தினாலும் சட்டப்படி 'இந்து' வாகவே வாழ வேண்டியிருக்கிறது. இந்து என்றால் வர்ணாஸ்ரம கட்டமைப்புக்குள் 'பிராமணர்களை'த் தவிர, ஏனைய அனைவருமே 'சூத்திரர்'களாகி விடுகிறார்கள். சூத்திர இழிவிலிருந்து ஒரு சமூகம் தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள இந்து மதத்துக்குள்ளேயே போரிட வேண்டியிருக்கிறது. நாத்திக சிந்தனைகளைப் பரப்பிய பெரியார் அனைத்து ஜாதியினரும் கோயில் கர்ப்பகிரகத்துக்குள் நுழைந்து அர்ச்சகராக வேண்டும் என்று போராடியதற்குக் காரணமே - 'சூத்திர' இழிவை ஒழிப்பதற்குத்தான். 'நாத்திகரை'யும் இந்து வாக்கி 'சூத்திரராக்கி' விடுகிறது வேதமதமான இந்து மதம். இது மிகக் கொடுமான கலாச்சார வன்முறை; கலாச்சார பயங்கரவாதம்.

இதுகுறித்து அரசியல் நிர்ணய சபையில் விவாதங்கள் நடந்தன. இந்திய அரசியல் சட்டத்தின் முகப்புரை 'இந்தியாவின் மக்களாகிய நாம்' என்ற சொற்றொடருடன் தொடங்குகிறது. இந்த சொற்றொடரை நீக்கி, 'கடவுளின் பெயரால்' (In the name of God) என்ற சொற்றொடருடன் அரசியல் சட்டம் தொடங்க

வேண்டும் என்று 1949, அக். 17இல் எச்.வி. காமத் ஒரு திருத்தம் கொண்டு வந்தார். சபை உறுப்பினர்கள் இந்தத் திருத்தத்தை புறந்தள்ளினர். இந்தத் திருத்தம், நம்பிக்கையை கட்டாயமாக்கித் திணிக்கிறது என்று சபை உறுப்பினர் பட்டம் தானுப்பிள்ளை குறிப்பிட்டார். மேலும், “ஒரு மனிதனுக்கு கடவுள் நம்பிக்கை இருக்கலாம்; இல்லாமலும் இருக்கலாம்; அது அடிப்படை உரிமை; நாத்திகர்களுக்கான உரிமை என குறிப்பாக சட்டம் பேசாவிட்டாலும் மனச் சாட்சிக்கான சுதந்திரத்தில் அதுவும் அடங்கிவிடுகிறது. அரசியல் சட்டம் - இரண்டு உரிமைகளையும் வழங்க வேண்டும்” என்று அவர் வாதிட்டார். கடவுள் நம்பிக்கையைத் திணிப்பது ஒரு பிரிவினரை மட்டுமே அங்கீகரிக்கும் குறுகிய உணர்வுக்கு வழி வகுக்கும்; இது அரசியல் சட்டத்தின் அடிப்படையான நோக்கத்துக்கே எதிரானது” என்று கூறினார், பண்டிட் ஹிருதயநாத் குன்சுரு (Hriday Nath Kunzru). ஆக அரசியல் சட்டத்தின் அடிப்படை உரிமைகளான 25ஆவது பிரிவு வழங்கியுள்ள “மனசாட்சிக்கான சுதந்திரம்” (Freedom of Conscience) பிரிவு கடவுள் - மத மறுப்பாளர்களின் உரிமைகளையும் உள்ளடக்கியதே ஆகும். அரசியல் நிர்ணய சபையில் நடந்த விவாதங்கள் இதை தெளிவுபடுத்துகின்றன.

ஆனால் நீதிமன்றங்கள் வழங்கிய பல தீர்ப்புகள் இந்த அடிப்படையைப் புறந்தள்ளியிருக்கின்றன. கடவுள் - மத மறுப்பு சிந்தனைகளுக்கும் - மதச் சாயம் பூசும் முயற்சிகளே நடந்துள்ளன. 1954ஆம் ஆண்டு ஒரு வழக்கு உச்சநீதிமன்றம் வந்தது. சென்னை இந்து அறநிலையத் துறை ஆணையருக்கும் சிறீஷிப்பூர் லட்சுமீர்த்த சாமியாருக்கும் இடையே நடந்த வழக்கு. நாத்திகர்களுக்கான உரிமை என்று குறிப்பாக சட்டம் பேசாவிட்டாலும் மனசாட்சிக்கான சுதந்திரத்தில் அதுவும் அடங்கி விடுகிறது. என்றாலும் கடவுள் மத மறுப்பையும் மதத்துக்குள் திணித்தே உச்சநீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது. அதே ஆண்டில் மற்றொரு வழக்கில் (ராட்டிலால் பங்சந்த் காந்தி எதிர் பம்பாய் அரசு) தீர்ப்பளித்த உச்சநீதிமன்றம் ‘மதம்’ என்பதற்கு எந்த தெளிவான வரையறையையும் இந்திய அரசியல் சட்டம் வழங்கவில்லை என்றும்; எனவே அனைத்துப்

பிரிவினருக்கும் பொருத்தக் கூடிய மதம் எது என்பதை வரையறுக்க முடியாது என்றும் தீர்ப்பளித்தது. 1992ஆம் ஆண்டு ஆந்திர மாநில அரசுக்கும் ஆந்திர நாத்திகர் கழகத்துக்கும் இடையிலான வழக்கில் தீர்ப்பளித்த ஆந்திர உயர்நீதிமன்றம் ஒரு மதம் அல்லது கடவுள் மீது நம்பிக்கையை மறுப்பதற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட மதம் தான் என்று வெளிப்படையாகவே கூறியது. கடவுள் - மத மறுப்பையும் மதமாகவே கருதும் இந்தத் தீர்ப்புகள் - அரசியல் சட்டத்தின் அடிப்படைக்கே முரண்பாடான உச்சநீதிமன்றத்தின் பார்வையையே வெளிப்படுத்துவன.

மேலே சுட்டிக்காட்டிய தீர்ப்புகளிலிருந்து மாறுபட்ட ஒரு தீர்ப்பை பம்பாய் உயர்நீதிமன்றம் 2014இல் வழங்கியது. (ரஞ்சித் குர்யகாந்த் மொகைத் எதிர் இந்தி ஒன்றியம்) அரசியல் சட்டத்தின் அடிப்படை உரிமைப் பிரிவு 25 கூறும் ‘மனசாட்சி சுதந்திரம்’ என்ற பிரிவுக்குள்ளேயே ஒரு தனி நபர் மதத்தை மறுக்கும் உரிமையும் அடங்கியிருக்கிறது என்றது, அத்தீர்ப்பு. ஒருவர் நாத்திகராக இருக்கும் உரிமையையும் எந்த ஒரு மதத்தையும் பின்பற்ற மறுக்கும் உரிமையையும் இப்பிரிவு உள்ளடக்கி இருக்கிறது என்று தெளிவுபடுத்தியது இத்தீர்ப்பு. எந்த ஒரு மதத்தையும் பின்பற்றவேண்டும் என்று எவரையும் கட்டாயப்படுத்த முடியாது என்றும் அத்தீர்ப்பு கூறியது.

அண்மைக்கால உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்புகள் சில - ஒருவர் நாத்திகராக இருக்கும் உரிமையை உறுதி செய்திருக்கின்றன. அது தனி மனித சுதந்திரத்தின் பாற்பட்டது என்று 2007ஆம் ஆண்டு 9 நீதிபதிகளடங்கிய அமர்வு தீர்ப்பளித்தது (கே.எஸ். புட்டுசாமி, எதிர் இந்திய ஒன்றியம் வழக்கு). தனி மனித சுதந்திரத்தை உறுதி செய்யும் பல தீர்ப்புகளை உச்சநீதிமன்றம் அண்மைக் காலங்களில் தொடர்ந்து வழங்கி வருகிறது. மதங்களின் விதிகளையும் தாண்டி தனிமனித உரிமையே எல்லாவற்றையும் விட உயர்ந்தது என்பதை உச்சநீதிமன்றங்கள் தீர்ப்பில் வலியுறுத்தி வருகின்றன. அரசியல் நிர்ணய சபை கூட்டத்தில் (1948, நவம்பர் 4) அம்பேத்கர் வெளியிட்ட தனி மனித சுதந்திரம் என்ற கருத்தின் நீட்சியாகவே இத்தீர்ப்புகள் அமைந்துள்ளன. எனவே நாத்திகராக இருப்பதோ,

கடவுள் மதங்களை நம்ப மறுப்பவராக இருப்பதோ, ஒரு தனித்த அடையாளம் (மதம் அல்ல) என்பதை அரசியல் சட்டம் அங்கீகரிக்கிறது.

அதே நேரத்தில், அரசியல் சட்டத்தின் 25(1)ஆவது பிரிவு மதத்தைப் பின்பற்ற - பரப்ப உரிமை வழங்குகிறது. இந்த உரிமை - வேறு நபரின் மத உரிமையில் குறுக்கிடக் கூடாது என்றும் சட்டம் கூறுகிறது. உச்சநீதிமன்றம் 2000ஆம் ஆண்டில் 'தில்லிதாமஸ் எதிர் இந்திய யூனியன்' வழக்கில் இதே கருத்தை உறுதி செய்திருக்கிறது. இந்த நிலையில் 'நாத்திகம்' தனித்துவமானது; மதத்திலிருந்து வேறுபட்டது; நாத்திகத்தில் மதத்துக்கு இடமில்லை என்று நீதிமன்றத் தீர்ப்புகள் இருக்கும்போது - நாத்திகர் உரிமைகளை அரசியல் சட்டம் 25ஆவது பிரிவை மீறுகிறது என்ற கேள்வி எழுகிறது. மீறவில்லை என்பதே இதற்கான பதில். இதற்கு நான்கு சான்றுகளை முன் வைக்க முடியும்.

முதலாவதாக அரசியல் 'சட்டம் மதச் சார்பின்மையே' பேசுவதால் அதுவே நாத்திகத்தின் உரிமையை அங்கீகரிப்பதாகும். புனித சேவியர் கல்லூரி எதிர் குஜராத் அரசு வழக்கில் (1974), "மதச்சார்பின்மைக்கான அர்த்தம் கடவுள் ஆதரவோ கடவுள் எதிர்ப்போ அல்ல; மத நம்பிக்கையாளர்களானாலும் அது குறித்து கவலைப்படாதவர்களானாலும் - மத கடவுள் மறுப்பாளர்களானாலும் அனைவரையும் ஒரு தன்மையைக்கக் கருதுவதே - மதச் சார்பின்மை" என்று நீதிமன்றம் உறுதி செய்திருக்கிறது.

இரண்டாவதாக - இந்தியாவுக்கு நீண்ட நாத்திக பாரம்பர்யம் உண்டு; நாட்டின் போற்றத் தக்க பல தலைவர்கள், புரட்சியாளர்கள், சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்கள் நாத்திகர்களாக இருக்கிறார்கள். நாத்திகப் பரப்புரை செய்திருக்கிறார்கள். தமிழ்நாட்டில் பள்ளிக்கூட வளாகத்தில் நாத்திகத் தலைவர் பெரியார் சிலை நிறுவுவதற்கு தமிழக அரசு அனுமதித்ததை எதிர்த்து தொடரப்பட்ட வழக்கில் (பி.டி.சுந்தரேசன் எதிர் தமிழக அரசு தலைமைச் செயலாளர்) சென்னை உயர்நீதிமன்றம் வழங்கிய தீர்ப்பு சுட்டிக்காட்டப்பட வேண்டியதாகும். எதிர்ப்பு மனுவை தள்ளுபடி செய்த

உயர்நீதிமன்றம், 'பள்ளிக் குழந்தைகள் பெரியார் வரலாற்றையும், இலட்சியத்தையும் அறிந்திருக்க வேண்டியது அவசியமாகும்' என்று கூறியது, அத்தீர்ப்பு.

"அரசியல் சட்டத்தில் 51ஏ(எச்) பிரிவு, அறிவியல் மனப்பான்மை, மனித நேயம், அனைத்தையும் விசாரணைக்கு உட்படுத்துதல்; சீர்திருத்தம் ஆகியவற்றை குடிமகனின் அடிப்படைக் கடமையாக வலியுறுத்துகிறது. பெரியார் தத்துவங்களைப் பள்ளிக் குழந்தைகள் புரிந்து கொண்டால் மேற்குறிப்பிட்ட கோட்பாடுகளுக்கு அவர்களை தயார் செய்ய முடியும்" என்றும் உயர்நீதிமன்றம் அந்தத் தீர்ப்பில் சுட்டிக்காட்டியது.

மூன்றாவதாக, சஞ்சய் ஆனந்தசால்வே எதிர் மகராஷ்டிரா அரசு (2015); ரஞ்சித் குர்ய காந்த் மொகைத் எதிர் இந்திய ஒன்றியம் (2015) ஆகிய வழக்குகளிலும் மனசாட்சி சுதந்திரம் - நம்பிக்கைகள் - தனி மனித உரிமை; அது கருத்துரிமை பேச்சுரிமையை வலியுறுத்தும் 19(1)(ஏ) பிரிவுக்கு உட்பட்டவையே என்று தீர்ப்பளித்துள்ளது.

நான்காவதாக - நால்சா (NALSA) எதிர் இந்திய யூனியன் வழக்கிலும், கே.எஸ்.புட்டசாமி மற்றும் நவ்தேஜ்சிங் ஜோகர் வழக்கிலும் நீதிமன்றம் அளித்த தீர்ப்புகள் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஒருவரின் அடையாளம் என்பது என்ன என்று அத்தீர்ப்புகள் விளக்க மளித்தன. அவரிடம் உள்ள தனித்துவமான ஆற்றலைப் புரிந்து கொள்ளுதலும், வெளியிலிருந்து திணிக்கப்படும் கருத்தை அப்படியே ஏற்கலாமல் மறுக்கும் உரிமைகளும் தனிமனித அடையாளங்கள் என்று அத்தீர்ப்புகள் விளக்கின. ஒரு நாத்திகருக்கான அடையாளம், - மத நம்பிக்கைகளை சமூகம் கட்டமைத்த நம்பிக்கைகளை மறுப்பதாகும் என்பதை இத் தீர்ப்புகள் உறுதி செய்திருக்கின்றன.

எனவே, நாத்திக சிந்தனைகளைப் பரப்புரை செய்வது அடிப்படை உரிமை. என்றாலும், அடிப்படை உரிமைகளான கருத்துரிமை, பேச்சுரிமைக்கு சட்டப் பிரிவு 19(2) சில கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கிறது. அங்கேதான் பிரச்சினையே உருவாகிறது.

இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் 295(ஏ) பிரிவு, “திட்டமிட்ட உள்நோக்கத்தோடு ஒரு குடிமகனின் மத உணர்வைப் புண்படுத்துவது தண்டனைக்குரிய குற்றம்” என்று கூறுகிறது. இந்தியாவில் மத நிந்தனைச் சட்டம் என்ற ஒன்று இல்லை என்றாலும் மேற்குறிப்பிட்ட தண்டனைச் சட்டப்பிரிவு அமுலில் இருக்கிறது. 2016ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் நாத்திகர்கள் நடத்திய ஒரு தனிப்பட்ட சந்திப்புக்கு மதவாதிகள் எதிர்ப்பு தெரிவித்து கலகம் செய்தனர். உள்ளூர் நிர்வாகம், சட்டம் ஒழுங்கு பிரச்சினையைக் காரணம் காட்டி நாத்திகர்கள் சந்திப்பு நிகழ்ச்சியை தடை செய்தது.

இப்போது எழும் கேள்வி எந்த எல்லைக்குட்பட்டு நாத்திகப் பிரச்சாரம் செய்ய முடியும் என்பது தான்.

பொது ஒழுங்கு காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு கருத்துரிமைக்கு நேர்மையான கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கும் 295(ஏ) பிரிவு செல்லத்தக்கதே என்று உச்சநீதிமன்றம் 1957ஆம் ஆண்டு ‘ராம்ஜிலால் மோடி எதிர் உ.பி. அரசு’ வழக்கில் தீர்ப்பளித்தது. ‘பொது ஒழுங்கு காப்பாற்றப்படும் நோக்கத்துக்காக’ என்ற சொற்றொடருக்கு உச்சநீதிமன்றம் அளித்த விளக்கம் என்ன? அதாவது, “நேரடியாக பொது ஒழுங்கை நிலைநாட்டுவதற்காக மட்டும் ஒரு சட்டத்தை உருவாக்க முடியாது என்பது உண்மை. ஆனால் பொது ஒழுங்கு காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்ற நல்ல நோக்கத்துக்காக இந்தக் கட்டுப்பாடு விதிக்கப்பட்டுள்ளது” என்றது அந்தத் தீர்ப்பு. இந்தத் தீர்ப்பு மறுபரிசீலனைக்கு உட்படுத்த வேண்டும் என்று 2016இல் வாதிட்ட சட்ட அறிஞர் கவுதம் பாட்டியா, கருத்துரிமைக்கு கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கும் காலம் முடிவுக்கு வந்து விட்டது என்றார். கண்மூடித் தனமாக ‘பொது ஒழுங்கை சீர்குலைக்கிறது’ என்று கருத்துரிமைக்கு தடை போடலாமா என்ற கேள்விகள் எழுந்தன. 1960ஆம் ஆண்டு ராம்ஜிலால் மோடி வழக்கில் உச்சநீதிமன்றம் வேறு ஒரு வழக்கில் விளக்கங்களைத் தந்தது (பெத்தேகார் மத்திய சிறைக் கண்காணிப்பு அதிகாரி எதிர் ராம் மனோகர் லோகியா வழக்கு). கருத்துரிமைக்கான கட்டுப்பாடுகளையும் பொது ஒழுங்கையும்

அப்படியே ரிமோட் கண்ட்ரோல் போல் தொடர்புபடுத்தி ராம்ஜிலால் வழக்கில் உச்சநீதிமன்றம் கூறவில்லை என்று விளக்கிய நீதிமன்றம், அப்படி விதிக்கப்பட்ட ‘நேர்மையான கட்டுப்பாடு’ பொது ஒழுங்கு நலனைக் காப்பாற்றும் இலக்கை எட்டக் கூடியதா என்பதையும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். கற்பனையாக பொது ஒழுங்கு நலனைக் காரணம் காட்டி கருத்துரிமையை கட்டுப்படுத்தக் கூடாது என்பதே ராம்ஜிலால் வழக்கிற்கு உச்சநீதிமன்றம் தந்த விளக்கம்.

ஒரு பேச்சுக்கும் பொது ஒழுங்கு சீர்குலைவுக்கும் நேரடியான தொடர்பு இருந்தால் மட்டுமே கருத்துரிமைக்குக் கட்டுப்பாடுகளை விதிக்க முடியும் என்று 1989இல் நடந்த எஸ். ரெங்கராஜன் எதிர் பி.ஜெகவீ வழக்கில் 3 நீதிபதிகள் அமர்வு மேலும் தெளிவுபடுத்தியது. இதே தீர்ப்பை மேலும் கடுமையாக்கி 2011இல் உச்சநீதிமன்றத்தில் இரண்டு நீதிபதிகள் அமர்வு உடனடியாக சட்டம் ஒழுங்கைப் பாதிக்காத பேச்சுகளுக்கு இந்தச் சட்டத்தைப் பயன்படுத்துவது சட்ட விரோதம் என்று தீர்ப்பளித்தது (அருப்புயான் எதிர் அசாம் அரசு வழக்கு). (சட்டம் ஒழுங்கு (Law and Order) என்பது வேறு; பொது ஒழுங்கு (Public Order) என்பது வேறு. பொது ஒழுங்கு என்பது ஒரு நாட்டின் நிர்வாக அமைப்பே சீர்குலைப்பது; கலவரத்துக்கு உள்ளாக்குவது என்பதாகும். ஆனால் சட்டம் ஒழுங்கையும் பொது ஒழுங்கையும் ஒன்றாக சேர்த்து காவல்துறையும் அரசும் குழப்பி வருகின்றன.)

கருத்துரிமைக்காக உச்சநீதிமன்றம் அளித்த இந்தத் தீர்ப்புகளின் பின்னணியில் நாத்திகப் பிரச்சாரத்தையும் இணைத்துப் பார்க்க வேண்டும். அண்மையில் பஞ்சாப் மாநில ஆட்சி தண்டனைச் சட்டத்தைத் திருத்தி, மத நூல்களான குருகிராந்த் சாகிப், கீதை, குர்ரான் மற்றும் பைபிளை புண்படும்படி பேசினால், ஆயுள் தண்டனை வழங்கலாம் என்று சட்டமன்றத்தில் தீர்மானம் நிறைவேற்றியுள்ளது. மத நூல்களின் கருத்துகளை ஏற்க மறுக்கும் நாத்திகர்களின் கருத்துரிமையை பறிக்கிறது இந்தச் சட்டத் திருத்தம்.

பஞ்சாப் மக்கள் தொகையில் 32 சதவீதம் பேர் 'தலித்' சமூகத்தினர். சமூக ரீதியாக தங்களை ஒடுக்கி வரும் மதம் - மதச் சட்டங்களை அவர்கள் கேள்விக்கு உட்படுத்தி வருகிறார்கள். அம்பேத்கரே 'மனுசாஸ்திரத்தை' தீயிட்டுக் கொளுத்தினார். சமத்துவத்துக்காக மதங்களையும் மத நூல்களின் ஒடுக்குமுறை கருத்துகளையும் எதிர்த்துப் போராடுகிற மக்களின் உரிமைகளை பறிக்கிறது இந்த சட்டத் திருத்தம். இதை எதிர்த்து வழக்கு வந்தால் இந்த சட்டத் திருத்தத்தை உச்சநீதிமன்றம் ஏற்காது; மட்டுமின்றி ஏற்கனவே ராம்ஜிலால் வழக்கில் வழங்கிய தீர்ப்புக்கு உச்சநீதிமன்றம் மேலும் பல புதிய வெளிச்சங்களைத் தரும் வாய்ப்புகளும் உண்டு.

திருமணங்கள் மதங்களுக்கு தொடர்பில்லாதவைகளாக நடத்தப்பட வேண்டும் என்றும் மதச்சடங்குகளின்படி நடக்கும் திருமணங்களை ஒட்டு மொத்தமாக தடை செய்ய வேண்டும் என்றும் ஒரு வழக்கறிஞர் தொடர்ந்த வழக்கை உச்சநீதிமன்றம் தள்ளுபடி செய்தது; அதற்குக் கூறிய காரணம் குடும்ப உறுப்பினர்களின் வாரிசு உரிமைகளில் சட்டப்படியான குழப்பங்களை இது உருவாக்கி

விடும் என்பதுதான். ஆனாலும் 1954 ஆம் ஆண்டு கொண்டு வரப்பட்ட 'சிறப்பு திருமணச் சட்டம்' மதச் சடங்குகளை முற்றாக விலக்கும் திருமணங்களை அங்கீகரிக்கிறது.

அனைத்து குடிமக்களுக்கும் சம உரிமையை உறுதி செய்யும் அரசியல் சட்டம் - கடவுள், மத நம்பிக்கைகளை மறுக்கும் நாத்திக கருத்துகளை பரப்புவதையும் நாத்திகரான ஒரு குடிமகனின் / குடிமகனின் உரிமையை எப்படி மறுக்க முடியும்? நாத்திகப் பிரச்சாரத்துக்கான உரிமை அடிப்படை உரிமையாக்கப்பட வேண்டும். எந்தவொரு படிவத்திலும் 'மதமற்றவர்' என்று குறிப்பிடும் உரிமை குடிமக்களுக்கு உண்டு. பஞ்சாப் அரசு கொண்டு வந்துள்ள சட்டதிருத்தத்தை மட்டுமல்ல; 295(ஏ) தண்டனைச் சட்டப் பிரிவையும் சேர்த்து நீக்கப்பட வேண்டும். இந்த பிரிவு முறை கேடாகவே பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. பெரியார், அம்பேத்கர், பகத்சிங், லோகியா போன்ற தலைவர்கள் நமக்கு விட்டுச் சென்ற மத - மறுப்பு மரபை நாம் காப்பாற்றியாக வேண்டும்.

('எக்னாமிக் அண்ட் பொலிட்டிக்ஸ் லீக்லி' செப்.28, 2018 இதழில் வெளிவந்த கட்டுரையின் சுருக்கமான தமிழ் வடிவம். தமிழில் : இரா)

வாசகர்களிடமிருந்து...

தீபோல்கர், பன்சாரே, கல்பூர்கி, கவுரி லங்கேஷ் என தொடர்புகொலைகளை நடத்திய 'சனாதன சன்ஸ்தா'வின் பயங்கரவாத பின்னணியை 'நிமிர்வோம்' இதழில் படித்தபோது அதிர்ச்சியடைந்தேன். விரிவாக அம்பலப்படுத்திய 'நிமிர்வோம்' இதழைப் பாராட்ட வேண்டும். இவ்வளவு படுகொலைகள் செய்த அமைப்பை தடை செய்யாமல், மதவெறியை எதிர்த்தாலே 'தேச விரோதிகள்', 'அர்பன் கொரில்லாக்கள்' என்று அரசு அடக்குமுறைச் சட்டங்களை ஏவிவிடுவதை மக்களிடம் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும்.

– செந்தில், வேலூர்

பட்டியல் இனப் பிரிவினரில் முதல் முதலாக 'கிரிமிலேயரை'ப் புகுத்தி பொருளாதார வரம்பை உச்சநீதிமன்றம் திணித்திருப்பதை 'நிமிர்வோம்' இதழ் அம்பலப்படுத்தியிருக்கிறது. தமிழ்நாட்டில் பல சமூக நீதித் தலைவர்கள் இந்த ஆபத்தைப் புரிந்து கொள்ளாமல் எப்படி தீர்ப்பை வரவேற்றார்கள்?

– மனோஜ், நாமக்கல்

'நேர்மைக்கு ஓர் இலக்கணம்' பெரியார் பற்றிய கட்டுரை அரிய தகவல்களைக் கொண்டிருந்தது. இளைய தலைமுறை அறிந்து கொள்ள வேண்டிய வரலாற்றுத் தகவல்கள் ஏராளம் இடம் பெற்றிருந்தன.

– தென்றல், சென்னை

பெண்கள் மீதான வன்முறைக்கு கருத்தியலை வழங்கும் புராணங்கள்-சாஸ்திரங்கள்

பெண்களுக்கு எதிரான வன்முறைகளின் வேர்கள் - இந்துமதம் கட்டமைத்த சாஸ்திர, புராணங்களில் அடங்கியிருப்பதை, பெரியார் இயக்கம் நீண்டகாலமாக மக்களிடம் எடுத்துச் சொன்னாலும், மார்க்சியர்களின் பார்வை இதில் மாறுபட்டதாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது. பெண்களை சமூகமாகப் பிரித்துப் பார்ப்பது வர்க்க ஒற்றுமையைக் குலைக்கும் என்பது அவர்களின் ஒரு பார்வை. பாமர மக்களுக்கு ஆறுதலாக இருக்கும் மத புராணங்களை விமர்சிப்பதைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்பது மற்றொரு பார்வை. இப்போது பார்ப்பனிய மதவாத சக்திகள் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றும் நிலைக்கு வளர்ந்துவிட்டார்கள். எனவே வரலாறு அணுகுமுறைகளைத் திருத்திக் கெள்ளும் பாதைக்கு நிர்ப்பந்திக்கிறது. இந்தச் சூழலில் மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி சேலத்தில் கடந்த செப்டம்பர் மாதம் நடத்திய பெண்கள் வன்முறைக்கு எதிரான மாநாட்டையொட்டி அக்கட்சியின் நாளோடான 'தீக்கதிர்' பெண்ணடிமையை வலியுறுத்தும் சாஸ்திர புராணங்களை கடும விமர்சனத்துக்கு உள்ளாக்கி கட்டுரை வெளியிட்டுள்ளது. இது பாராட்டி வரவேற்கத் தகுந்த மாற்றம்; அந்தக் கட்டுரையை 'நிமிர்வோம்' பதிவு செய்கிறது.

இந்தியாவில் இந்த ஆணாதிக்க சமூக சிந்தனையின் அடிப்படையாக இருப்பதுமனு சாஸ்திரமும் அதன்படி உருவாக்கப்பட்ட கடவுள்கள் பெயரால் நியாயப்படுத்தப்பட்ட கதைகளும் மகாபாரதம் உள்ளிட்ட புராணங்களும் கிருஷ்ணன் உரைத்ததாக சொல்லப்படுகிற பகவத் கீதையும்போன்ற எண்ணற்ற பிற்போக்கு கருத்தியல்களேயாகும்.

சமூகத்தில் சரி பாதியாக உள்ள பெண்கள் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை விவரிக்க முடியாத துன்பங்களுக்கும் துயரங்களுக்கும் கொடுமை களுக்கும் உள்ளாக்கப்படுகிறார்கள். பெண் குழந்தைகள், சிறுமிகளுக்கு வீடுகளிலும் வீதிகளிலும் இழைக்கப்படும் அநீதிகளில் துவங்கி மூதாட்டியாகி மரணத்தை தழுவும் வரை அடிமை வாழ்வே நிரந்தரமாகிப் போயிருக்கிறது. மனரீதியாகவும் உடல் ரீதியாகவும் பெண்ணின் வாழ்வில் ஒவ்வொரு தருணத்திலும் தாக்குதல்கள் தொடுக்கப்பட்ட வண்ணம் உள்ளன. இந்தியாவில் சரிபாதிக்கும் அதிகமான பெண்கள் போதிய சத்தான உணவின்றி ரத்தச் சோகையால் பாதிக்கப்பட்டுள்ள கொடுமை; கல்வி மறுப்பு, பாலியல் வன்கொடுமைகள், வரதட்சணை, விதவிதமான குடும்ப வன்முறைகள், எதிலும் சம உரிமை இல்லாத நிலைமை என சொல்லிக்கொண்டே போகலாம். புராதான பொதுவுடைமை சமுதாயம் அழிந்து நிலவுடைமை சமுதாயம் உருவான நிலையில் ஆணாதிக்க சிந்தனையும் நிலைபெற்றது. தாய்வழி சமுதாயமாக இருந்த நிலை மாறி சொத்துடைமை பிரதானமான நிலையில் ஆணாதிக்கம் துவங்கியது. மதங்களின் பெயரால் இது நியாயப்படுத்தப்பட்டது. உலகில் உருவான எந்த மதமும் இதற்கு விதி விலக்கல்ல.

இந்தியாவில் இந்த ஆணாதிக்க சமூக சிந்தனையின் அடிப்படையாக இருப்பது மனு சாஸ்திரமும் அதன்படி உருவாக்கப்பட்ட கடவுள்கள் பெயரால் நியாயப்படுத்தப்பட்ட கதைகளும் மகாபாரதம் உள்ளிட்ட புராணங்களும் கிருஷ்ணன் உரைத்ததாக சொல்லப்படுகிற பகவத் கீதையும் உள்ளிட்ட எண்ணற்ற பிற்போக்கு கருத்தியல்களேயாகும். மனு சாஸ்திரத்தின் அத்தியாயம் 5இல் சுலோகம் 18 சொல்கிறது: “பெண்கள் குழந்தைகளாக இருக்கும்போது தகப்பனாரின் கட்டுப்பாட்டிலும் திருமணம் ஆனபிறகு கணவனின் கட்டுப்பாட்டிலும் கணவன் இறந்தபிறகு பிள்ளைகளின் கட்டுப்பாட்டிலும் இருக்க வேண்டுமே தவிர,

பெண்கள், தாங்கள் விரும்புகிறபடி சுயமாகச் சிந்தித்து ஒருபோதும் இருக்கக் கூடாது.” ஒரு பெண் தனது சுய சிந்தனையோடு தன் விருப்பத்தின்படி பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை வாழ்வதற்கான உரிமையை அடிப்படையிலேயே மறுக்கிறது மனு சாஸ்திரம். மனு சாஸ்திரத்தின் அத்தியாயம் 9இல் சுலோகம் 59 சொல்கிறது: “ஆண் பிள்ளை இல்லாமல் ஒரு குலம் நசிந்து போனால் அப்போது அந்தப் பெண் தன் கணவர், மாமனார் முதலியோரின் உத்தரவைப் பெற்றுக்கொண்டு தன் மைத்துனர் அல்லது தன் கணவனுக்கு ஏழு தலைமுறைக்கு உட்பட்ட பங்களிகளுடன் புணர்ந்து ஒரே ஒரு பிள்ளையை பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.” பெண் என்றால் பிள்ளைகளை பெற்றுத் தருவதற்கு - வாரிசுகளை உற்பத்தி செய்வதற்கு உரிய ஒரு இயந்திரம் என்ற அந்தஸ்தை மட்டுமே மனுசாஸ்திரம் வழங்குகிறது.

அது மட்டுமல்ல, அந்த பெண் விரும்பாமலேயே அவர்மீது பாலியல் தொழிலையும் மனு சாஸ்திரம் திணிக்கிறது. அதுமட்டுமல்ல, தனது கணவர், தனது மாமனார் சார்ந்த சாதிய கட்டமைப்பின் உற்பத்திப் பொருளாக மட்டுமே பெண்ணை பார்க்கிறது மனு சாஸ்திரம். மனு சாஸ்திரம் மட்டுமல்ல, இந்தியாவில் பெரும் பான்மையான மக்கள் வணங்குகிற பல்வேறு தெய்வங்கள் பெண்களை அடிமைப்படுத்துவதை இழிவாக நடத்துவதை அங்கீகரிக்கிற தெய்வங்களாக கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றின் வழியாக பெண்கள்மீதான குற்றங்களை சமூகமும் ஏற்றுக் கொள்கிற அங்கீகரிக்கிற மனோ நிலை கட்டமைக்கப்படுகிறது. உதாரணத்திற்கு கிருஷ்ணரை சொல்லலாம். அவர் எப்போதும் பெண்களை கேலி செய்பவராக சில்மிஷங்கள் செய்பவராக புராணங்களில் உள்ளார். அவருக்கு இரண்டு மனைவிகள். அதை மத நிறுவனங்கள் முன்வைக்கின்றன. மக்கள் மனரீதியாக அதை அங்கீகரித்து ஏற்றுக் கொள்ள கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். முருகப் பெருமானை எடுத்துக் கொள்ளலாம். அவருக்கு இரண்டு மனைவிகள். அதை சமூகம் அங்கீகரித்து ஏற்றுக்கொள்ள நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டிருக்கிறது. மகாபாரதத்தை எடுத்துக் கொள்ளலாம். பஞ்ச பாண்டவர்கள் 5 பேருக்கும் திரௌபதி என்ற பெண் மனைவி. பாண்டவர்களின் தாயார், அர்ஜுனன் கொண்டு வந்த பொருளை நீங்கள் ஐவரும் சமமாக பிரித்துக் கொள்ளுங்கள் என்கிறார். அங்கே திரௌபதி என்ற பெண் மனுஷியாக பார்க்கப்படவில்லை.

அவர் ஒரு போகப் பொருளாக மட்டுமே பார்க்கப்படுகிறார். அதையும் பாண்டவர்களின் தாயார் குந்திதேவி என்ற பெண்மணியின் மூலமாகவே சொல்ல வைக்கிறார்கள். பெண் என்றால் போகப் பொருள் தான், ஆண்களுக்கு அடிமைதான் என்ற சிந்தனையை சமூகத்தில் வலுவாக கட்டமைப்பதற்குத்தான் இந்த புராணங்களும் கதைகளும் கடவுள்களும் சாஸ்திரங்களும் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவர்கள் தான் தேவதாசி முறை சரி என்று சொல்கிறார்கள். பெண்ணுக்கு கல்வி கூடாது என்கிறார்கள். பெண்கள் என்பவர்கள் மதத்தின் குறியீடாக சாதி ஆதிக்கத்தின் குறியீடாக முன் வைக்கிறார்கள். ஒரு சமூகத்திற்கும் இன்னொரு சமூகத்திற்கும் மோதல்வந்தால், ஒரு மதத்திற்கும் இன்னொரு மதத்திற்கும் மோதல் வந்தால் அதில் வெற்றி கொள்பவர்கள் தோல்வியடைந்த சமூகத்தில் முதலில் குறி வைப்பது அந்த சமூகத்தின் பெண்களைத்தான். அவர்களை பாலியல் வன் கொடுமைக்கு உள்ளாக்குவதுதான் அந்த சமூகத்தின் மீதான தங்களது வெற்றி அல்லது ஆதிக்கம் என்று பார்க்கிற குணம் உருவாக்கப்படுகிறது. அதற்கும் ஏராளமான உதாரணங்களை சொல்ல முடியும். சைவ மதத்தை பரப்புவதற்காக எழுதப்பட்ட தேவாரம், திருவாசகம் போன்றவற்றை சிவனை வழிபடுபவர்களை போற்றுகிறார்கள். ஆனால் அந்த நூல்கள் ஒருபுறம் கடவுளை போற்றுகின்றன. கடவுளின் புகழைப் பாடுகின்றன. அன்பே சிவம் என்று அன்பை போதிப்பதாக தோற்றம் அளிக்கின்றன. ஆனால் மறுபுறத்தில் அதே நூல்களில், சைவ மதத்திற்கு எதிராக எவர் பேசினாலும் அவருக்கு எதிராக வன்முறையை தூண்டப்படுகிறது. புத்த மதத்தை சேர்ந்த, சமண மதத்தை சேர்ந்த பெண்களை சைவர்கள் கட்டாயம்பாலியல் வன்புணர்வு செய்ய வேண்டுமென்று அதே நூல்களில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதன் அடிப்படை என்னவென்றால் மாற்று மதத்தைச் சேர்ந்த பெண்களை பாலியல் வல்லுறவுக் குள்ளாக்குவது கொண்டாடப்பட வேண்டிய - கடவுளுக்கு செய்கிற கடமை போல கருதப்பட வேண்டிய செயலாக முன்னிறுத்துகிற கொடூரமான ஆணாதிக்க மதவெறிச் சிந்தனை தான். மேற்குறிப்பிட்ட மதரீதியான நிறுவனங்களும் போதனைகளும், மிகவும் வெறித்தனத்துடன் கூடிய ஆணாதிக்கச் சிந்தனையை - பெண்களை எந்தவிதத்தில் துன்புறுத்தினாலும் அது தவறு அல்ல என்று கட்டமைக்கிற சிந்தனையை முன் வைக்கின்றன. மதங்கள்

வழியாக போதிக்கப்பட்ட இந்த சிந்தனைதான் இந்திய சமூகத்தில் ஆண்டாண்டு காலமாக பெண்கள் அடிமைப்படுத்தப்பட்டு கிடப்பதற்கு அடிப்படை காரணங்களில் ஒன்றாக இருக்கிறது.

இதை எதிர்த்து ஆண்டாண்டு காலமாகப் போராடியும் வந்திருக்கிறார்கள். பிரம்மாண்டமான பெண்கள் இயக்கங்கள் வரலாறு நெடுகிலும் எழுந்திருக்கின்றன. அந்த வரலாற்றின் தொடர்ச்சியாக பின்னாட்களில் பெண்களின் உரிமைகள் சட்டரீதியாக உறுதி செய்யப்பட்டன. அரசியலமைப்புச் சட்டம் பெண்களுக்கு சமஅந்தஸ்து வழங்கியிருக்கிறது. பிறப்புரிமையிலிருந்து சொத்துரிமை வரை அனைத்தையும் சட்டம் உறுதி செய்திருக்கிறது. ஆனால் இன்றைக்கும் அந்த சட்டம் ஏடுகளில் மட்டுமே இருக்கிறது. சட்டத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதை நிறைவேற்றுவதற்கு தடையாக இருப்பது சமூகத்திலும் ஆட்சியதிகார மட்டத்திலும் புரையோடிப் போயிருக்கிற பிற்போக்குவாத - மதவாத - வெறித்தனம் நிறைந்த மிகக் கொடூரமான ஆணாதிக்க கருத்தியலே யாகும். அதனால்தான் நாடாளுமன்றம், சட்டமன்றங்களில் மகளிர்க்கு 33 சதவீதம் இட ஒதுக்கீடு செய்வதற்கான மசோதா கிடப்பில் போடப்பட்டிருக்கிறது. அதனால்தான் ஆர்எஸ்எஸ் - பாஜக முன்வைக்கும் கொடூரமான சிந்தனைகளை ஏற்பவர்கள் பெண்களை சக மனுஷியாக ஏற்க மறுக்கிறார்கள். வேறு மதங்களைச் சேர்ந்தவர்களை, வேறு சாதிகளை சேர்ந்தவர்களை ஒடுக்கி ஆதிக்கம் செலுத்த வேண்டுமென்றால் அவர்களது வீட்டு பெண்களை குறிவைக்க வேண்டும் என்பதை நியாயப்படுத்துகிறார்கள். காஷ்மீரின் கத்துவாவில் 8 வயது சிறுமி ஆஷிபாவை மிகக் கொடூரமான முறையில் துள்ளத் துடிக்க பாலியல் வன்கொலை செய்தது, அந்த சிறுமி சார்ந்த பழங்குடியின முஸ்லிம் சமூக மக்களை அச்சுறுத்தி அந்த ஊரைவிட்டே வெளியேற்றுகிற நோக்கத்துடன் நடத்தப்பட்ட பயங்கரம் தானே. நம் காலத்தின் கண்முன்னே நடந்திருக்கிற உதாரணம் இது. எனவேதான் கம்யூனிஸ்ட் இயக்கம் குறிப்பாக மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, சமூகத்தில் சரிபாதியாக இருக்கும் பெண்களை அடிமைகளாக, போகப் பொருளாக நடத்துகிற பிற்போக்கு, மதவாத ஆணாதிக்கச் சிந்தனையை தகர்க்க வேண்டும் என்று போராடுகிறது. அதற்கு அடிப்படையாக இருக்கிற நிலப்பிரபுத்துவ - முதலாளித்துவ சுரண்டல் கட்டமைப்பை தகர்ப்பதற்கு முன்னேறிச் செல்கிறது

நன்றி : 'தீக்கதிர்'

அய்.நா.வில் தலித் பெண்கள் சமர்ப்பித்த ஆவணம்

“ ‘தலித்’ என்ற
சொல்லைப்
பயன்படுத்தக்
கூடாது என்று
அறிவித்த மத்திய
சமூக நலத் துறை
அய்.நா.விலும்
தலித்
உரிமைகளைப்
பேசுவதற்கு
எதிர்ப்பு
தெரிவித்திருக்கிறது.”

இந்தியாவில் நடக்கும் ஜாதிய ஒடுக்கு முறை தலித் மீதான வன்முறைகள் குறித்து அய்.நா.வின் மனித உரிமை ஆணையத்தில் ‘தலித் பெண்கள் ஒருங்கிணைப்பு’ என்ற பெண்கள் அமைப்பு விரிவான அறிக்கை ஒன்றைத் தாக்கல் செய்திருக்கிறது. தலித் மனித உரிமைகளுக்கான இயக்கம் என்ற அமைப்பின் ஒரு பகுதியாக தலித் பெண்கள் ஒருங்கிணைப்பு என்ற அமைப்பு செயல்பட்டு வருகிறது. அய்.நா. மனித உரிமை ஆணையம் நடத்தும் விவாத அரங்குகளில் பங்கேற்று முதன்முதலாக இந்தியாவில் நிலவும் ஜாதி பாகுபாடு மற்றும் தலித் மக்கள் மீதான பிரச்சினையை அறிக்கையாக்கி சர்வதேச நாடுகளின் ஆதரவைக் கோரியிருப்பது மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். “ஜாதிய ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான குரல்: இந்தியாவில் ‘தலித் பெண்களின் கதை’ என்ற தலைப்பில் இந்த விரிவான அறிக்கை தயார் செய்யப்பட்டு ஜூன் 21ஆம் தேதி ஜெனீவாவில் அய்.நா. மன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இனப் பாகுபாடுகளுக்கு எதிரான அய்.நா.வின் சிறப்பு அதிகாரி (Rapporteur) இசாக் நிதாய் (Izsak - Ndiaye) - ஜாதிய பாகுபாடு என்பதும் இனப்பாகுபாடு தான். இதற்கு எதிராக மனித உரிமை அமைப்புகள் இந்திய அரசுக்கு அழுத்தம் தந்து, ஒடுக்குமுறை களுக்கு எதிரான கொள்கைகளை உருவாக்க உதவ வேண்டும் என்று வேண்டுகோள் விடுத்துள்ளார். 2016ஆம் ஆண்டு ஜாதியப் பாகுபாடுகள் குறித்து இதே அதிகாரி மனித உரிமை ஆணையத்தில் விரிவான அறிக்கை தாக்கல் செய்தது குறிப்பிடத் தக்கது. இந்திய அரசு (மோடி ஆட்சி) இந்த அறிக்கையை முழுமையாகப் புறந்தள்ளியதோடு மட்டுமல்ல; ஜாதி குறித்த பிரச்சினைகளை எழுப்பும் உரிமை சிறப்பு அதிகாரிக்குக் கிடையாது என்று கூறியது. அப்போது இந்த சிறப்பு அதிகாரி மைனாரிட்டி மக்களுக்கான பாகுபாடுகளுக்கு எதிராக செயல்படும் அதிகாரியாக இருந்தார். இந்தியாவுக்கான அய்.நா. சிறப்பு அதிகாரி அஜித் குமார், “மைனாரிட்டி பாகுபாடுகளுக்கு மட்டுமே நீங்கள் அதிகாரி; இந்தியாவின் ஜாதி பற்றிப் பேச

உங்களுக்கு உரிமை இல்லை” என்று கூறிய போது, மைனாரிட்டிகள் பிரச்சினைக்கும் ஜாதியத்துக்கும் பொதுவான பண்புகள் உண்டு. மைனாரிட்டிகளைப் போலவே ஜாதியமைப் பிலும் மைனாரிட்டிகளாக உள்ள மக்கள் பாகுபாடுகளுக்கும் ஒடுக்குமுறைக்கும் உள்ளா கிறார்கள். சமூகத்தில் பல நேரங்களில் ஒதுக்கி வைக்கப்படுகிறார்கள்” என்று அவர் பதிலளித்தார்.

‘ஜாதி’, ‘தலித்’ என்ற வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தாமல் இருந்தாலே ஜாதி ஒழிந்து விடும் என்று பா.ஜ.க. கருதுகிறது. அண்மையில் ஆர்.எஸ்.எஸ். ‘தலித்’ என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்தக் கூடாது என்று தனது உறுப்பினர் களுக்கு அறிவுறுத்தியது. அதற்கு முன் ம.பி. உயர்நீதிமன்றம், ‘தலித்’ என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்த தடை போட்டது. இதைக் காரணம் காட்டி நடுவண் ஆட்சியின் சமூக நீதித் துறை அனைத்து மாநில அரசுகள் யூனியன் பிரதேசங் களுக்கு ‘தலித்’ என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்த வேண்டாம் என்றும் அப்படி ஒரு வார்த்தை அரசியல் சட்டத்திலோ, வேறு சட்டங்களிலோ இடம் பெறவில்லை என்றும் கடிதம் எழுதியது. ‘பட்டியல் இனப்பிரிவு’ என்ற வார்த்தை சட்டத்தில் இடம் பெற்றிருந்தாலும் ‘தலித்’ என்பது அடையாள அரசியலுக்காக சில தலைவர்களால் பிரபலமாக்கப்பட்டது. ஜாதியப் பிரச்சினையில் கண்களை மூடிக் கொண்டு சொல் விளையாட்டு நடத்தி வரும் பாரதிய ஜனதா கட்சியின் இந்த நாடகத்தை அதன் கூட்டணி கட்சிகளே ஏற்கவில்லை. பா.ஜ.க.வின் நாடாளுமன்ற உறுப்பினராக இருக்கும் தலித் உறுப்பினரான உதித்ராஜ், கடந்த ஏப்ரல் 2ஆம் தேதி ‘பாரத் பந்த்’ நடத்திய தலித் மக்கள் மீது அடக்குமுறைகள் கட்டவிழ்த்துவிடப்பட்டதை சுட்டிக்காட்டிக் கண்டித்துள்ளார். வன்கொடுமை தடுப்புச் சட்டத்தை நீர்த்துப் போகச் செய்த உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பை எதிர்த்து நடத்தப்பட்ட போராட்டம் அது. 2019ஆம் ஆண்டு தேர்தலில் பா.ஜ.க.வுக்கு தலித் மக்களின் ஆதரவு கிடைக்கப் போவதில்லை என்றும் உதித்ராஜ் அதன் தோழமைக் கட்சியாக இருக்கும் நிலையிலும் கூறியுள்ளார்.

கடந்தகால ஆட்சிகளில் தலித் மக்கள் மீது

அடக்குமுறைகள் நடக்கவே இல்லை என்று எவரும் கூறவில்லை. ஆனால், ஆர்.எஸ்.எஸ். ஏற்றுக் கொண்டுள்ள கருத்தியல் என்பதே தலித் மக்கள் தங்கள் விடுதலைக்கு முன்னிறுத்தும் கருத்தியலுக்கு நேர் முரணானது. சித்தாந்த அடிப்படையிலேயே ஆர்.எஸ்.எஸ். ஜாதியத்தை ஆதரிக்கிறது என்பதே இதில் மிகவும் கவனிக்கத்தக்கது. ஏதோ தலித் மக்களிடம் தன்னுடைய ஆட்சி ஆதரவாக இருப்பதாக மோடி ஊர் ஊராகப் போய் பேசுகிறார். ஆனால் கள நிலையோ இதற்கு நேர்மாறாக இருக்கிறது. தேசிய குற்ற ஆவணப் பதிவகத்தின் தகவலின்படி 2016ஆம் ஆண்டில் தலித் மக்களுக்கு எதிராக 40,801 வன்முறைகள் பதிவாகியுள்ளன. 2015இல் இந்த எண்ணிக்கை 38,670. பெரும்பாலான குற்றங்கள் தலித் பெண்களுக்கு எதிராக பாலியல் வன்முறை, தாக்குதல், நிர்வாணமாக்கி அவமதித்தல், பாலியல் துன்புறுத்தல்கள் என்பவைகளாகவே உள்ளன.

கடந்த 10 ஆண்டுகளில் நாடு முழுதும் தலித் மக்களுக்கு எதிரான வன்முறை 66 சதவீதம் அதிகரித்திருக்கிறது. குறிப்பாக தலித் பெண்களுக்கு எதிரான பாலியல் வன்முறை இருமடங்கு அதிகரித்துள்ளது. 2006ஆம் ஆண்டில் ஒவ்வொரு நாளும் 3 தலித் பெண்கள் பாலுறவு வன்முறைக்கு உள்ளானார்கள் என்றால், 2015இல் ஒவ்வொரு நாளும் 6 தலித் பெண்கள் இதே குற்றங்களுக்கு உள்ளானார்கள். வழக்குகளாக பதிவு செய்யப்பட்ட புள்ளி விவரங்கள்தான் இவை. கவனத்துக்கு வராமலேயே மறைக்கப்பட்டவை இதைவிடப் பன்மடங்கு. காவல்துறையின் ஒத்துழைப்பு இல்லாமை, உயர்ஜாதிக்காரர்களின் மிரட்டல் உள்ளிட்ட பல்வேறு காரணங்களால் வழக்குகள் பதிவாகாமலேயே மறைக்கப்பட்டு வருகின்றன.

மிக மோசமான வன்கொடுமைகள் நிகழ்ந்த ஆண்டு பா.ஜ.க. ஆட்சிக்கு வந்த 2014தான். இந்த ஆண்டு 47,064 வழக்குகள் பதிவாயின. இதற்கு முந்தைய ஆண்டைவிட 19 சதவீதம் அதிகம். 2014இல், 77 தலித்துகள் கொலை செய்யப்பட்டனர். 2013இல் இந்த படுகொலை 676 ஆக இருந்தது. பா.ஜ.க. ஆளும் மாநிலங்களில் அல்லது பா.ஜ.க. கூட்டணி ஆளும் மாநிலங்களில்தான் தலித் மீதான

வன்கொடுமைகள் அதிக எண்ணிக்கையில் நிகழ்வதாக குற்ற ஆவணப் பதிவகத்தின் புள்ளி விவரங்கள் உணர்த்துகின்றன. தலித்துகளுக்கு எதிராக தண்டனைக்குரிய குற்றங்கள் நடந்த மாநிலங்களில் ம.பி. முதலிடம் (43.4 சதவீதம்), இரண்டாவது இராஜஸ்தான் (42 சதவீதம்), மூன்றாவது கோவா (36.7 சதவீதம்), நான்காவது குஜராத் (32.5 சதவீதம்). 12 நிமிடங்களுக்கு ஒரு முறை தலித் மீதான வன்முறை நாட்டில் நடக்கிறது என்றும், கடந்த 4 ஆண்டுகளில் தலித் மற்றும் ஆதிவாசிகளுக்கு எதிராக நடந்த வன்முறை அளவுக்கு முன் எப்போதும் நடந்தது இல்லை என்றும் முன்னாள் உள்துறை அமைச்சர் சுஷில் குமார் ஷிண்டே கூறியுள்ளார்.

கடந்த ஆண்டு தலித் சமூகத்தில் பிறந்தார்கள் என்பதற்காகவே அவமதிப்புக்கும் வன்முறைக்கும் உள்ளாக்கப்பட்ட ஏராளமான நிகழ்வுகள் நடந்துள்ளன. ம.பி. மாநிலம் சத்தப்பூரில் அலங்கரிக்கப்பட்ட காரில், ஒரு தலித் மணமகன் ஊர்வலமாக வந்தார் என்பதற்காகவே மாப்பிள்ளையும் ஊர்வலத்தில் வந்தவர்களும் மூர்க்கமாகத் தாக்கப்பட்டனர். உ.பி. மாநிலம் குஷிங் நகருக்கு முதல்வர் ஆதித்யநாத் வருகிறார் என்பதற்காக அங்கே வாழ்ந்த தலித் மக்களுக்கு சோப், ஷாம்பு தந்து சுத்தப்படுத்திக் கொள்ளுமாறு நிர்வாகம் அறிவுறுத்தியது. குஜராத்தில் குருனல் மகேரியா என்ற 30 வயது தலித் இளைஞர் மீசை வைத்திருந்தார் என்பதற்காக அவரை அடித்து மீசையை எடுத்தார்கள். அதே குஜராத்தில் 17 வயது தலித் இளைஞர் டிகந்த் மகேரியா, சொந்தமாக ஒரு மோட்டார் சைக்கிள் வாங்கினார் என்பதற்காகத் தாக்கப்பட்டார். இதே குஜராத்தில் 21 வயது தலித் இளைஞர் ஒரு நடன விழாவைப் பார்க்க வந்ததால் பட்டேல் ஜாதி வெறியர்களால் அடித்தே கொல்லப் பட்டார்.

இந்த விவரங்களோடு தலித் பெண்கள் ஒருங்கிணைப்பின் அறிக்கை, அரசின் கல்வி, சுகாதாரம், வாழ்வுரிமைத் திட்டங்களில், ஜாதிய பாகுபாடுகளையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளது. 2011ஆம் ஆண்டு மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பின்படி தலித் மக்கள் எண்ணிக்கை. மக்கள்

தொகையில் 16.6 சதவீதம். 2015ஆம் ஆண்டில் தேசிய குடும்ப சுகாதார கணக்கெடுப்பின்படி (National Family Health Survey) தலித் மக்கள் எண்ணிக்கை 20.6 சதவீதம். இதில் நகரங்களில் வாழ்வோர் 16.8 சதவீதம். கிராமங்களில் வாழ்வோர் 22.6 சதவீதம். தேசிய மாதிரி கணக்கெடுப்பு கிராமங்களில் பல்வேறு சமூகக் குழுக்களை ஒப்பிட்டு நடத்திய ஆய்வு, வீடுகளில் தினக் கூலிகளாக வேலை செய்யும் தலித் மக்கள் எண்ணிக்கை 52.6 சதவீதம் என்றும், அதுவே அவர்களுக்கான முதன்மையான வருவாய் என்றும் கூறுகிறது. கிராமங்களில் நிலம் வைத்திருக்கும் சமூகக் குழுக்களில் கடை நிலையில் இருப்பவர்கள் தலித்துகள் 0.8 சதவீதம்பேரிடம் மட்டுமே சிறிதளவு நிலம் இருக்கிறது. இவர்களிடம் உள்ள மொத்த நிலம் 4.01 ஹெக்டருக்கும் சற்று அதிகம். எழுதப் படிக்கத் தெரிந்திருப்பதிலும் சமூகக் குழுக்களிடையே பெரிய இடைவெளி இருக்கிறது. தலித் ஆண்களில் 64.21 சதவீதம் பேர் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர்கள். தலித் பெண்கள் 48.33 சதவீதம் மட்டுமே எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர்கள். இராஜஸ்தான், பீகார், ஹரியானா, உ.பி., ம.பி. மாநிலங்களில் தலித் பெண்களின் வளர்ச்சிக்காக செயல்படும் குழுக்களைச் சார்ந்தவர்கள் தலித் குடும்பங்கள் பொருளாதார ரீதியாக ஆதிக்க ஜாதியினரைச் சார்ந்தே வாழ வேண்டியிருக்கிறது என்றும், திருமணம், சிகிச்சை போன்ற எந்தத் தேவைக்கும் ஆதிக்க ஜாதியினரிடம் கடன் பெறும் நிலையிலேயே இருக்கிறார்கள் என்றும் கூறுகிறார்கள்.

தலித்துகளிடம் இருக்கும் சொற்ப நிலங்களையும் தலித் அல்லாதவர்கள் பறித்துக் கொள்வதோடு அவர்கள் வீட்டுக்குள் நுழைந்து பெண்களை தங்கள் பாலுறவுக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள் என்றும், சில நேரங்களில் கணவருக்கு மது வாங்கிக் கொடுத்து மயங்க வைத்து மனைவியைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள் என்றும் இராஜஸ்தானைச் சார்ந்த செயல்பாட்டாளர் சுமன் தேவாத்தியா என்பவர் கூறுகிறார். 'சமூகத்தின் மிக மோசமான பாகுபாடு - பாலுறவு வன்முறைக்கு உள்ளாகும் பெண்களுக்கு நீதிமன்ற அமைப்புகள் வழியாக நீதி வழங்கப்படாதது

தான் நீதிமன்றங்களே நீதிக்கு தடையாக இருப்பதை அறிந்த பிறகே அரசு அமைப்புகள், அரசு நிறுவனங்களின் ஜாதியக் கண்ணோட்டம் குறித்து ஆராயத் தொடங்கினோம் என்கிறார் உச்சநீதிமன்ற வழக்கறிஞர் விருந்தோ குரோவர்.

அரியானா மாநிலத்தைச் சார்ந்த மோகினி என்ற தலித் பெண் கூறுகையில், “பாதிக்கப்பட்ட பிறகும் கூட ஒரு தலித் பெண்ணுக்கு ஆதரவாகக் குரல் எழுப்பப்படுவது இல்லை. பொதுவாக பெண்கள் பாலியல் கொடுமைக்கு உள்ளாகிறார்கள் என்றாலும் தலித் பெண்கள் மேலும் மோசமான கொடுமைகளை ஒப்பீட்டளவில் சந்திக்கிறோம் என்கிறார். தலித் பெண்கள் கை இல்லாத இரவிகை, ஜீன்ஸ் உடைகளை வீட்டுக்குள் அணிவதையே பிற ஜாதி சமூகத்தினர் கேலியும் கிண்டலும் செய்கிறார்கள். சொல்லப் போனால் சொந்த தலித் சமூகத்திலிருந்தே எதிர்ப்புகள் வருகின்றன. எங்கள் சமூகத்திலிருந்து எதிர்ப்பவர்களைக்கூட நாங்கள் தட்டிக் கேட்க முடியும். காரணம் அவர்களைப் பற்றிய அனைத்தும் எங்களுக்குத் தெரியும். எங்களையும் அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

ஆனால், ஆதிக்க ஜாதியினரிடமிருந்து கேலி, கிண்டல் வந்தால் நாங்கள் அதைக் கண்டு கொள்ளாமல் போவதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை. அவர்களின் ஜாதி பலம், பண்பலம், அதிகார பலம் எங்களுக்கு தெரியும். அவர்கள் எங்களை எது வேண்டுமானாலும் செய்ய முடியும். பெண்கள் - மார்பை மூடும் துப்பட்டாக்களை கட்டாயம் அணிந்தாக வேண்டும். இதற்கு முன்பு தலையில் முக்காடிட்டுத்தான் செல்ல வேண்டி யிருந்தது. எங்களை கிண்டல் செய்கிறவர்கள் மீது நாங்கள் பிரச்சினையை உருவாக்கினால் ஆதிக்க ஜாதியினர் எங்களுடைய சகோதரர்களை தாக்குவார்கள். பிறகு, பெரும் கலவரமாகிவிடும். எனவே அவமானங்களை நாங்கள் அமைதியாகக் கடந்து செல்கிறோம்” என்று அந்த அரியானா தலித் பெண் ஆவணத்தில் தனது சாட்சியமாக பதிவு செய்துள்ளார்.

“தலித் அல்லாத பெண்களுக்கு ஏதேனும் பிரச்சினை என்றால் ஊரே திரண்டுவிடும்.

ஆனால் தலித் பெண்களுக்கு அவமானம் - பாலியல் வன்முறை என்றால் எவரும் முன்வர மாட்டார்கள். ஜாட் சமூகத்திடம் அடங்கித்தான் போக வேண்டும். அவர்களை பகைத்துக் கொண்டு வாழ முடியாது என்று இளம் பருவத்திலிருந்தே எங்கள் மூளையில் திணிக்கப்பட்டு வளர்க்கப்படுகிறோம்” என்கிறார், அதே அரியானாவைச் சார்ந்த தலித் வழக்கறிஞர் கவிதா.

ம.பி.மாநிலத்தைச் சார்ந்த காயத்ரி அளித்த வாக்குமூலத்தில், “கிராம சபைக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தலித் பிரதிநிதிகளே தலித் மீதான வன்முறைகளை கேள்வி கேட்க முடியாது; கேட்டால் அடி - உதை கிடைக்கும்; வீடு தாக்கப்படும். ஆதிக்க ஜாதியினரின் அதிகாரத்துக்கு அடிபணிந்துதான் செயல்பட முடியும்” என்று கூறியுள்ளார்.

கடந்த காலங்களில் அய்.நா.வின் பல்வேறு அமைப்புகள் ஜாதிய வன்முறைகள் பற்றி கவலையுடன் செயல்பட்டு வந்தன. இந்த வன்முறைகள் குறித்து அவ்வப்போது பரிசீலித்து அறிக்கைகள் தயார் செய்து அரசின் கவனத்துக்கும் கொண்டு வந்துள்ளன. முன்னாள் மனித உரிமை ஆணையர் நவநீதப் பிள்ளை, தலித் பெண்கள் மீதான பாலுறவு வன்முறை தாக்குதல்களுக்கு அவர்கள் நிலமற்றவர்களாக பொருளாதார பலம் இல்லாதவர்களாக படிப்பறிவு இல்லாதவர்களாக இருப்பதே காரணம். எனவே உரிமைகள் அவர்களுக்கு கிடைக்கச் செய்தாக வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார். இந்தியாவில் ஜாதிய வன்முறைகள் அதிகரித்து வருவதைக் கண்டித்து அய்.ரோப்பிய நாடாளுமன்றம் பலமுறை தீர்மானங்களை நிறைவேற்றியிருக்கிறது. ஆனால் இந்தியாவே எந்தக் குரலையும் காதில் வாங்க தயாராகவே இல்லை என்று விரிவாகப் பேசுகிறது, இந்த ஆவணம்.

ஜாதிய ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக சர்வதேச அமைப்பைப் பயன்படுத்த முன் வந்திருக்கும் இந்தப் புரட்சிகரப் பெண்களை பாராட்ட வேண்டும்.

‘பிரண்ட்லைன்’ இதழிலிருந்து தமிழில் ‘இரா’

சென்ற 23.12.2018 அன்று திருச்சி மாநகரமே குலுங்கும் அளவுக்கு மாபெரும் கருஞ்சட்டைப் பேரணி நடைபெற்றுப் புதிய ஒரு வரலாறு படைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தச் செய்தியைப் ‘புரட்சிக் பெரியார் முழக்கம்’ ஏட்டில் படித்தவுடன் பழைய நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் எனது நினைவில் நிழலாடின. என்போன்ற பெரியாரின் கொள்கையுடைய மூத்த தோழர்களெல்லாம் மகிழ்ந்து பெருமைப்படக்கூடிய நிகழ்ச்சி இது.

இதேபோல் கருஞ்சட்டைப் படை மாநாடு 1946இல் மதுரையில் நடந்த போது வைத்தியநாத அய்யர்கும்பல் பந்தலுக்கு தீ வைத்தது.

வைத்தியநாத அய்யர் காங்கிரசுப் பிரமுகர். அவர்தான் காங்கிரசின் தரம் தாழ்ந்த பேச்சாளரான அணுக்குண்டு அய்யாவுமற்றும் சில அடியாட்களை ஏவிவிட்டு மாநாட்டுப் பந்தலைக் கொளுத்தச் செய்தார். மாநாட்டில் கூடியிருந்த ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் அலறியடித்துக் கொண்டு வெளியில் வந்தனர்.

நடிகவேள் எம்.ஆர். இராதாவும் அவர் குழுவினரும் தங்கியிருந்த வீட்டின் முன் கூடி அவர்களையெல்லாம் தாக்க முற்பட்டபோது, எம்.ஆர். இராதா அவர்கள் கைத் துப்பாக்கியோடு வீட்டின் முன் நின்றார். அவர்களெல்லாம் அஞ்சி ஓடினர்.

மாநாட்டில் கலந்து கொள்ள வந்திருந்த கருஞ்சட்டைத் தோழர்களைக் கண்ட இடங்களிலெல்லாம் காங்கிரசு அடியாட்கள் தாக்கினர்.

திராவிட இயக்க வரலாற்றில் கருஞ்சட்டைப் படை

திராவிடர் இயக்கத்தின் மூத்த இதழியலாளர் 92ஆம் வயதை எட்டியுள்ள கனிக்கொண்டல் மா. செங்குட்டுவன், திருச்சி கருஞ்சட்டைப் பேரணி அணி வகுப்பைத் தொடர்ந்து இயக்க வரலாற்றை நினைவுகூர்ந்து ‘நிமிர்வோம்’ இதழுக்கு அனுப்பிய கட்டுரை.

1945ஆம் ஆண்டு திருச்சியில் நடைபெற்ற திராவிடர்

கழக மாநில மாநாட்டில் தான், கழகச் சார்பில் கருஞ்சட்டைப் படை அமைப்பதென்று முடிவு செய்யப்பட்டது. அந்தப் படையின் அமைப்பாளர்களாக ஈ.வெ.கி. சம்பத்தும் கவிஞர் கருணானந்தமும் நியமிக்கப்பட்டனர். அதன் பிறகு தான் மதுரையில் கருஞ்சட்டை மாநாடு நடைபெற்றது. பல்லாயிரம் பேர் கருஞ்சட்டையுடன் கலந்து கொண்டனர்.

திராவிடர் கழக வளர்ச்சியையும் கருஞ்சட்டைப் படையையும் கண்டு அன்றைய காங்கிரசு ஆட்சி அஞ்சியது. அன்றைய உள்துறை (போலீசு) அமைச்சராக இருந்த டாக்டர் சுப்பராயன், கருஞ்சட்டைப் படைக்குத் தடை விதித்தார். கருஞ்சட்டைத் தோழர்கள் பொங்கி எழுந்தனர்.

தந்தை பெரியார் அவர்கள் அப்போது விடுத்த அறிக்கையில் கருஞ்சட்டைப் படை என்பது தொண்டர் படையே தவிர, போர்ப் படையல்ல; இந்தத் தொண்டர் படைக்குத் தடை விதித்தது கண்டிக்கத்தக்கது என்று தெரிவித்திருந்தார். கருஞ்சட்டைப் படையினரை மட்டுமன்றி, இனிக் கழகத்தவர் எல்லோரும் கருப்புடை அணிய வேண்டும் என்று அறிவித்தார். அதன்படி அய்யா பெரியாரே கருஞ்சட்டை அணியத் தொடங்கினர். கழகத்தவர் எல்லோருமே கருஞ்சட்டையுடன் காட்சியளித்தனர். “முடிந்தால் கருஞ்சட்டை அணிந்தவர்கள்

எல்லோரையும் கைது செய்து பார்” என்று அரசுக்கு அறைகூவல் விடுத்தார் அய்யா.

கருஞ்சட்டைத் தடையைக் கண்டித்து சென்னையில் ஒரு மண்டபத்தில் கூட்டம் நடத்தப்பட்டது. எல்லோரும் கருஞ்சட்டை அணிந்து கலந்து கொண்டனர். அரசினால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை.

அந்தக் கூட்டத்துக்கு அண்ணா அவர்கள் கருஞ்சட்டை அணிந்து வந்தார்.

அண்ணா அவர்களுக்கு கருஞ்சட்டை அணிவதில் உடன்பாடு இல்லை என்றும், அவர் கருஞ்சட்டை அணியாமலே கும்பகோணத்தில் நடைபெற்ற பொதுக் கூட்டத்தில் பேசினார் என்றும் மற்றக் கூட்டங்களிலும் அவர் கருஞ்சட்டை அணியாமலே பேசி வருகிறார் என்றும், அய்யாவிடம் சிலர் கோள் மூட்டினர். அய்யா அவர்கட்கும் அண்ணா அவர்கட்கும் இடையில் சிறிது காலம் நெருக்கம் இல்லாமல் இருந்து வந்தது. அண்ணா அவர்கள் மனந் தளரும் படியான காரியங்கள் நடைபெற்றன. அப்போது அண்ணா அவர்கள் தமது ‘திராவிடநாடு’ ஏட்டில் ‘நான் இப்போது ‘தளபதியல்ல ‘தளர்பதி’ ஆகிவிட்டேன்’ என்று எழுதினார். அய்யாவிடம் போய் அண்ணாவை மறை முகமாக விமர்சித்து ‘வத்தி’ வைப்பவர்கள் எல்லாம் யார் யார் என்பது அண்ணாவுக்கும் தெரியும்.

அப்படிப்பட்டவர்களை ‘விஷ விவசாயிகள்’ என்று குறிப்பிட்டு எழுதினார் அண்ணா. பின்னர் தூத்துக்குடியில் நடைபெற்ற மாநில மாநாட்டுக்கு அண்ணா அவர்கள் மாநாட்டுக்கு வராததைக் குறித்து, நடிகவேள் எம்.ஆர். இராதா அவர்கள் தமது நாடகத்திலேயே அண்ணாவை மறைமுகமாக விமர்சித்து வசனம் பேசினார்.

அப்போது திருவாரூரில் ‘முரசொலி’ வார இதழ் நடத்திக் கொண்டிருந்தார் கலைஞர். அவர் தமது ‘முரசொலி’ இதழிலேயே ‘நாடகத்தில் நஞ்சு கலந்தார் இராதா’ என்று எழுதினார்.

இந்த சலசலப்புகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தார் அண்ணா. சென்னையில் நடைபெற்ற கருஞ்சட்டைத் தடை எதிர்ப்புக் கண்டனக் கூட்டத்தில் அண்ணா கருப்புச் சட்டையுடன் வந்து கலந்து கொண்டார்.

அண்ணாவிடம் கருஞ்சட்டை இல்லாததால் சென்னை வந்து நாவலர் நெடுஞ்செழியனிடம் ஒரு கருஞ்சட்டையைப் பெற்று அணிந்து கொண்டு வந்தார். நெடுஞ்செழியனின் சட்டை அண்ணாவுக்குச் சரியாக இல்லை தொள தொளவென்று இருந்தது.

அண்ணா அவர்கள் கருஞ்சட்டையுடன் மேடை நோக்கி வந்தபோது அய்யா பெரியார் அவர்களே எழுந்து, அண்ணாவைக் கட்டி தழுவி வரவேற்றார் என்பது வரலாற்றுச் செய்தி.

அப்பொழுது கருஞ்சட்டை அணியாத திராவிடர் கழகத் தோழரைக் காண முடியாது.

“கருஞ்சட்டை அணிவதை மாற்றுக் கட்சியினர் கிண்டல் செய்தும் கீழ்த்தரமாகப் பேசியும் வந்தார்கள். திருடன் தான் கருஞ்சட்டை அணிவான் என்பார்கள். அதற்கு மேடையிலே சரியான சூடு கொடுத்தார்கள் கழகப் பேச்சாளர்கள். கருப்புச் சட்டைக்காரன் காவலுக்குக் கெட்டிக்காரன் என்ற பழமொழி இருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டினார்கள்.

திருடன் நுழைய முடியாமல் வீட்டுக்குப் போடப்படும் பூட்டு சரியான காவல்காரன் அல்லவா? பூட்டு கருப்பாகத்தானே இருக்கும். அதனால்தான் இந்தப் பழமொழி வழங்கி வந்தது.

கருப்புச் சட்டை அணிந்தவர்கள் எல்லாரும் திருடர்கள் என்றால் நீதிமன்றத்தில் வழக்காடும் வழக்கறிஞர்களும், நீதிபதிகளும் கருப்புடை அணிகிறார்களே அவர்களை என்ன என்று சொல்வது என்று நமது பேச்சாளர்கள் கேட்டனர்.

வாயடைத்துப் போனார்கள் வாய்க் கொழுத்துப் பேசிய மாற்றுக் கட்சியினர்.

அப்போது கருஞ்சட்டை அணிவதைக் கேலி செய்தவர்கள், இப்போது அய்யப்பன் கோவிலுக்குப் போகும் பக்தர்கள் கருப்புடை அணிகிறார்களே. இவர்களைப் பார்த்துத் திருடர்கள் என்று சொல்லுவார்களா?

‘கருப்புக்கு மறுப்பு’ என்று ‘விபூதி வீரமுத்து சுவாமிகள்’ என்ற பெயரில் அப்போது வலம் வந்து கொண்டிருந்த பேர்வழியை எழுத

வைத்தார்கள். அந்த ஆள் காங்கிரசுக்காரர்களின் ஆதரவோடு மேடைக்கு மேடை திராவிடர் கழகத்தைக் கீழ்த்தரமாகத் தாக்கிப் பேசுவார். அந்த ஆளுக்கு நல்ல கூலி கொடுப்பார்கள். கடைசியில் அந்த ஆள் இருக்குமிடம் தெரியாமல் போய்விட்டார்.

மதுரைக் கருஞ்சட்டை மாநாட்டைக் கொளுத்திய அணுக்குண்டு அய்யாவு கடைசிக் காலத்தில் சென்னையில் உள்ள காங்கிரசுக்காரர்களிடமெல்லாம் சென்று பிச்சையெடுத்துப் பிழைக்க வேண்டி வந்தது.

இந்தச் செய்திகள் எல்லாம் இன்றைய இளைய தலைமுறையினர் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இந்தக் கட்டுரையை எழுதினேன். மீண்டும் தேவைப்படும் போதெல்லாம் இதே போன்ற பழைய செய்திகளைக் கட்டுரை வழியாகத் தெரிவிப்பேன்.

வரலாற்றுப் பக்கங்களிலிருந்து...

மதுரை கருஞ்சட்டைப் படை மாநாட்டை எரித்த 'பார்ப்பன தேசியங்கள்'

கருஞ்சட்டையை
அடையாளமாக்க
வேண்டும்
என்ற கருத்து
எங்கே
முளைவிட்டது?

1945ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 24ஆம் தேதி திருச்சி புத்தூர் மைதானத்தில் 17ஆவது தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்க (நீதிக் கட்சி) மாநாடு பெரியார் தலைமையில் நடைபெற்றது. திராவிடர் கழகம் தொடங்கப்பட்டிருந்தாலும் இது நீதிக்கட்சியின் 17ஆவது மாநாடாக நடைபெற்றது. நீதிக் கட்சியின் 'தராசுக் கொடியே' மாநாட்டிலும் ஏற்றப்பட்டது. 'தராசுக் கொடி' சமந்தி தத்துவத்தைக் கொண்டிருந்தாலும் புரட்சிக்கான அடையாளமாக இல்லை என்ற கருத்து முன் வைக்கப்பட்டு, அதற்குப் பிறகு கொடி உருவாக்க ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டு, திராவிடர் கழகக் கொடி உருவாக்கப்பட்டது. அடுத்த நாள் செப். 20ஆம் தேதி சுயமரியாதை இயக்கத்தின் 4ஆவது மாநில மாநாடு நடைபெற்றது. அண்ணா மாநாட்டு வரவேற்புக் குழுவின் தலைவர். அஞ்சாநெஞ்சன் பட்டுக்கோட்டை அழகிரி சிறப்புரையாற்றினார். எம்.ஆர். ராதாவின் நாடகம் நடந்தது. மாநாட்டையொட்டி திருச்சியில் நடந்த ஊர்வலத்தை திட்டமிட்ட பாதையில் செல்ல காவல்துறை அனுமதி மறுத்து, வேறு வழியில் போகமாறு கூறியது. தோழர்கள் கொதித்தெழுந்தனர். பெரியார், தோழர்களிடம், 'அரசு சொல்லும் வழியிலேயே போவோம்' என்று சமாதானப்படுத்தினார்.

இதற்கு ஒரு மாதத்துக்கு முன்பு புதுவையில் 1947 ஜூலையில் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதாசன் ஏற்பாடு செய்த திராவிடர் கழக தொடக்க விழாவிலும் பெரியார் உரை நிகழ்த்தியவுடன் காங்கிரசார் வன்முறையில் இறங்கி கழகக் கொடி மரங்களை வெட்டி வீழ்த்தி கலவரம் செய்தனர். பெரியாரை - ஒரு ரிக்ஷாவில் ஏற்றிப் பாதுகாப்பாக கழகத் தோழர் ராமலிங்கம் என்பவர் இல்லத்துக்கு அனுப்பி வைத்தனர். கூட்டத்தினரிடம் சிக்கிக் கொண்ட கலைஞர் கருணாநிதி, காஞ்சி கல்யாணசுந்தரம் தாக்கப்பட்டனர்.

டிசம்பர் 23, 2018 திருச்சிப் பேரணிக்காக சில பாடல்கள் முகநூல்களில் பதிவிடப்பட்டது போல் 1945இல் நடந்த திருச்சி மாநாட்டுக்காக பென்னாகரம் நடேசன் என்ற கழகத் தோழர் ஒரு பாடலை இயற்றிக் கொண்டு வந்திருந்தார். 'குடிஅரசு' ஏட்டில் மக்கள் மெட்டமைத்துப்

பாடக் கூடிய பல பிரச்சாரப் பாடல்களை எழுதியவர் பென்னாகரம் நடேசன். “இன்னும் என்ன செய்யப் போறீங்க? சட்டசபையை எந்த முறையில் நடத்தப் போறீங்க? சொல்லுங்க நீங்க?” என்பதே இப்பாடல். அந்தப் பாடலின் சந்தம் பெரியாரை மிகவும் கவர்ந்துவிட்டது. பெரியாரே மெட்டமைத்துப் பாடிப் பார்த்தார். பாடல் நன்றாக வந்தவுடன் மகிழ்ச்சி அடைந்து, அந்தப் பாடலை 10,000 பிரதிகள் அச்சிட்டு திருச்சி மாநாட்டில் பரப்பினார். அதே திருச்சி மாநாடு திராவிடர் கழகத்துக்கு பெரியார் தான் இனி நிரந்தரத் தலைவர் என்று முடிவு செய்தது. அதைத் தீர்மானமாகவும் நிறைவேற்றியது. அதே திருச்சி மாநாட்டில் தான் திராவிடர் விடுதலைப் படை என்பதாக ஒரு தொண்டர் படை திராவிடர் கழகத்துக்குத் தேவை என்றும் ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப் பட்டது.

பெரியார் திருச்சியிலிருந்து ஈரோடு திரும்பியதும் இது குறித்து தீவிரமாக சிந்தித்து, ‘கருப்புச் சட்டைப் படை அமைப்பு’ என்பதாக ஒரு அறிவிப்பை 1945 செப்டம்பர் 29ஆம் நாள்

‘குடி அரசு’ இதழில் வெளியிட்டார். ஈ.வெ.கி. சம்பத், எஸ். கருணானந்தம் ஆகிய இருவரும் தற்காலிக அமைப்பாளர்கள் என்றும் அறிவித்தார். கருஞ்சட்டைப் படையின் முதல் தொண்டராக கலைஞர் கருணாநிதி தன்னை ஈரோட்டில் பதிவு செய்து கொண்டார்.

நாடெங்கும் கருஞ்சட்டை அணிவோர் எண்ணிக்கை அதிகரித்தது. மதுரையில் கருஞ்சட்டைப் படையின் முதலாவது மாநில மாநாடு 1946 மே மாதம் 11, 12 நாட்களில் மதுரையில் கூடியது. மாநாட்டின் தலைவர் பெரியார்; திறப்பாளர் அண்ணா; எம்.ஆர். ராதாவின் ‘போர்வாள்’ நாடகமும் அண்ணாவின் ‘அவன் பித்தனா’ நாடகமும் ஏற்பாடாகியிருந்தது.

மதுரை வைகை ஆற்று மணற்பரப்பில் வேயப்பட்டிருந்த மாநாட்டுப் பந்தலுக்கு வன்முறையாளர்கள் தீ வைத்துக் கொளுத்தினர்.

கழகத் தோழர்கள் இல்லங்கள், கழக அலுவலகங்கள் சோதனைக்கு உள்ளாயின. காலிகள் வன்முறை தாக்குதலில் இறங்கினர். தமிழகம் முழுதும் வன்முறை கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டு கழகக் கொடிகள் வெட்டிச் சாய்க்கப்பட்டன. மதுரை வைத்தியநாத அய்யர் என்ற தேசியப் பார்ப்பனர், இந்த வன்முறையைத் திட்டமிட்டு நடத்தினார்.

அப்போது ஓமந்தூர் ராமசாமி (ரெட்டியார்) முதல்வர். காங்கிரஸ் ஆட்சி நடந்து கொண்டிருந்தது. பார்ப்பன எடுகள் கருஞ்சட்டைப் படைக்கும் பெரியார் இயக்கத்துக்கும் எதிராக எழுதி அரசை தூண்டி விட்டன. திராவிடர் கழகத்தின்மீது அரசு அடக்கு முறைகளைக் கட்டவிழ்த்து விட்டது. கிரிமினல் சட்டத் திருத்தம் 15ஆவது விதியின் கீழ் கருப்புச் சட்டைப் படைக்கு 1948 மார்ச் 26ஆம் தேதி கருஞ்சட்டைப் படையை ஓமந்தூரார் ஆட்சியில் உள்துறை அமைச்சராக இருந்த சுப்பராயன் தடை செய்தார். “என்னை அழிக்க நினைத்தால் அது என் அழிவல்ல பிராமண அழிவேயாகும்” என்று பெரியார் அறிக்கை விடுத்தார் (27.3.1948 ‘குடி அரசு’).

மதுரை மாநாட்டில் பந்தல் எரிக்கப்பட்ட அடுத்த வாரமே கும்பகோணத்தில் திராவிடர் மாநாடும் சுயமரியாதை மாநாடும் நடைபெற்றன. இரவில் அண்ணா எழுதிய ‘சந்திரோதயம்’, ‘சிவாஜி கண்ட இந்து சாம்ராஜ்யம்’ நாடகங்கள் நடைபெற்றன. நடிகர் சிவாஜிகணேசன் சிவாஜியாக நடித்தார். நடிப்பைப் பாராட்டி ‘சிவாஜி என்ற பட்டத்தை பெரியார் சூட்டியதால் கணேசன் சிவாஜி கணேசன் ஆனார். அதுவரை பெண் வேடமிட்டு நடித்து வந்த கணேசன், இந்த நாடகத்தில்தான் ‘சிவாஜி’யாக ஆண் வேடத்தில் நடித்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

(தகவல்களுக்கு ஆதாரம்: கவிஞர் கருணானந்தம் எழுதிய தந்தை பெரியார் வாழ்க்கை வரலாறு நூல்)

கறுஞ்சட்டை

அணிய வேண்டும் ஏன்?

பெரியார்

மதுரை கறுஞ்சட்டைப் படை மாநாட்டுப் பந்தல் எரிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து கறுஞ்சட்டைப் படைக்கு தமிழக அரசு தடை போட்டது. அது குறித்து பெரியார் விடுத்த அறிக்கை:

திராவிடர் கழகக் கொள்கைகளை விளக்கு முன்னால், கறுஞ்சட்டை ஸ்தாபனத்தின் மீது விதிக்கப்பட்டு இருக்கிறது என்னும் தடையுத்தரவு குறித்து சில கூற விரும்புகிறேன். நமது மாகாண சர்க்கார், கறுஞ்சட்டை ஸ்தாபனம் சட்டவிரோதமான ஸ்தாபனம் என்று பிரகடனப்படுத்தி இருக்கிறார்கள். அம்மாதிரி ஸ்தாபனமொன்றும் திராவிடர் கழகத்தின் சார்பாகவோ தனிப்பட்ட தன்மையிலோ இல்லை. ஆனால், ஒரு காலத்தில் பொதுக் கூட்டங்களின் போதும், மாநாடுகளின் போதும் தொண்டர்களாயிருந்து பணியாற்ற ஒரு கறுஞ்சட்டைக் கூட்டத்தை ஏற்படுத்துவது நலமென்று கருதி, ஒரு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று நினைத்து அறிக்கை விட்டோம். அதையொட்டி அக்கூட்டத்தில் இருந்து தொண்டாற்ற விரும்பும் தோழர்களைச் சில கேள்விகள் கேட்டோம். உங்களால் கழகத்துக்கு முழு நேரத்தை தொண்டாற்ற முடியுமா? அல்லது தேவைப்பட்ட நேரத்தில்தான் தொண்டாற்ற முடியுமா? என்று கேட்டோம். முழுநேரத் தொண்டர்களாயிருப்பதால் உங்களுக்கு ஏதாவது ஊதியம் வேண்டுமா? அல்லது உங்கள் வீட்டிலேயே சாப்பிட்டுக் கொண்டு தொண்டாற்றுவீர்களா? என்று பல தகவல்கள்

கேட்டோம். அத்தகவல்கள் சரிவர வந்து சேருவதற்குள் நம் முயற்சியைக் கைவிட்டுவிட்டு, கறுப்புச் சட்டையை நம் இயக்கச் சின்னமாக்கி, சிலருக்கு அதை சில சமயங்களுக்கு அவசிய உடையாக்கிவிட்டு, திராவிடர்கள் யாவரும் பிறவி இழிவுக்காக அவமானப்படும், துக்கப்படும் அறிகுறியாக திராவிடர் கழகத் தோழர்கள், தாய்மார்கள், இளைஞர்கள் அனைவரும் கறுஞ்சட்டை அணிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று வேண்டுகோள் செய்தோம்.

சட்டத்தில், சாஸ்திரத்தில், சம்பிரதாயப் பழக்கவழக்கத்தில், கோயில் முறையில், சாதி முறையில் நமக்கு இருந்துவரும் இழிவை எடுத்துக்காட்டினோம். அதன் அறிகுறிதான் கறுப்பென்றோம். அந்த இழிவு அழிக்க முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளத் தீர்மானித்து விட்டோம் என்பதைக் காட்ட கறுஞ்சட்டை அணியுங்கள் என்றோம். யாராவது, ஏனப்பா கறுஞ்சட்டை அணிந்து கொள்கிறீர்கள்? என்று கேட்டால், நான் என்னமோ சட்டப்படி, சாஸ்திரப்படி சூத்திரனாம்; பார்ப்பானின் தாசி மகனாம்; அப்படி இருக்க எனக்கு இஷ்டமில்லை. அது எனக்கு அவமானமாக, துக்ககரமானதாக இருக்கிறது. அந்த இழிவை உணர்ந்திருக்கிறேன். அதைப் போக்கிக் கொள்ள முயற்சிப்பேன்

திருச்சி கருஞ்சட்டைப் பேரணியில் கழகத் தோழர்கள்

என்பதன் அறிகுறியாக இதை அணிந்து கொள்கிறேன்; உனக்கும் அவமானமாயிருந்தால் அணிந்து கொள்; அப்படி உனக்கு மானமில்லையானால் கறுப்புச் சட்டை அணிந்து கொள்ள வேண்டாம் என்று பதில் கூறும்படியும் தெரிவித்தோம்.

யாராவது, என்னடா, இழவுக்குப் போகின்றவன் மாதிரி கறுப்புடை அணிந்திருக்கிறாயே; அல்லது நீ என்ன திருட்டுப் பயலா? என்று கேலி செய்தால், இது ஒன்றம் அப்படி அல்லப்பா; இழிவு போக்கும் முயற்சியின் அறிகுறிதானப்பா இந்தக் கறுப்புச்சட்டை; கறுப்புடை அணிந்து கொள்வதற்காக என்னைச் சாவுக்குப் போகிறவன் என்றோ, திருடப் போகிறவன் என்றோ கூறினால், கறுப்புடை அணிந்து கோர்ட்டுக்குச் செல்லும் வக்கீல் எல்லாம் என்ன இழவுக்கா போகிறார்கள்? அல்லது, திருடத்தான் போகிறார்களா? கோர்ட்டில் கறுப்புடை அணிந்து நீதி வழங்கும் நீதிபதிகள், வெயிலுக்குக் கறுப்புக் குடை

பிடித்துச் செல்வோர் பள்ளி ஆசிரியர் இவர்கள் எல்லாம் என்ன, இழவுக்குப் போகிறார்களா? கறுப்புடையணிந்து பட்டம் பெறும் பட்டதாரிகள் எல்லாம் என்ன, இழவுக்குப் போகிறார்களா? கறுப்புடையணிந்து பட்டம் பெறும் பட்டதாரிகள் எல்லாம் திருட்டுத்தனத்திற்காகவா பட்டம் பெறுகிறார்கள்? என்றெல்லாம் கேளுங்கள் என்று கூறினோம். அதைக் கேட்ட மக்கள் பெருவாரியாக கறுஞ்சட்டை அணிய ஆரம்பித்தனர். குறிப்பாக இளைஞர்கள் பலர் உற்சாகத்தோடு அணிந்து கொண்டனர். கறுப்புச் சட்டை அணிந்து செல்வதை ஒரு பெருமையாகக்கூடப் பலர் கருத ஆரம்பித்து விட்டனர்.

இதைக் கண்ட இழிவில்லாதவர்களும், மற்றவர்களை இழிவுபடுத்தி வாழ்பவர்களுமான சுயநலக் கூட்டம் ஆத்திரப்பட்டு, இதை ஒழிக்க வேண்டுமென்று முயற்சித்தது. அதற்குக் கையாளாக இருக்கும் காங்கிரஸ் சர்க்கார் கறுப்புச் சட்டைப் படை ஒன்று இருப்பதாகக்

மதுரையில் நடந்த கறுஞ்சட்டை
மாநாட்டின்போது சில காலிகளால்
எங்கள் பெரிய பந்தலுக்கு பட்டப்பகல்
12.30 மணிக்குத் தீ வைக்கப்பட்டபோது
ஜில்லா சூப்பிரண்டெண்டு முதல்
அதிகாரிகள், மாஜிஸ்ட்ரேட்
அனைவருந்தான் பார்த்துக்
கொண்டிருந்தார்கள்,

கற்பனை செய்து தடை உத்தரவு போட்டு
விட்டது.

உண்மையாகவே இது ஓர் படை அமைப்
பாகுமானால் இதில் வயது முதிர்ந்த கிழவிகளும்,
சின்னஞ்சிறு குழந்தைகளும் சேர்ந்திருக்க
முடியுமா? இன்று கறுப்புடை அணிந்திருக்கும்
இத்தனை பேர்களுக்கும் இந்தப் படையில்
இடமிருக்குமா? இவ்விழிவு நீங்க வேண்டு
மென்று எத்தனை பேர் முன் வந்துள்ளார்கள்
என்பதை மக்கள் அறிய வேண்டும்; அதன்
மூலமாக இயக்கத்தின் உண்மைத் தன்மை
மக்களுக்குத் தெரிய வேண்டும் என்பதற்காகத்
தான் மேலும் மேலும் கறுஞ்சட்டை அணிந்து
கொள்வதை வற்புறுத்தி வந்திருக்கிறோம்.
கறுப்புத் துணி தாராளமாய்க் கிடைத்திருந்தால்
இன்று பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் கறுப்
புடை அணிந்திருப்பார்கள். இந்தக் கறுஞ்
சட்டைக்கு எந்த ஒரே ஒரு மாதிரியையும்
குறிப்பிடவில்லை. யார் வேண்டுமானாலும் எந்த
மாதிரிச் சட்டையை வேண்டுமானாலும்
அணிந்து கொள்ளலாம் என்றும், பெண்கள் ஒரு
இரவிக்கையாவது அணியட்டும் என்றும்
கூறினோம்.

கறுஞ்சட்டை அணிபவர்களை யாருக்
காவது தொல்லை கொடுக்கும்படியோ
யாரையாவது துன்புறுத்தும்படியோ நாங்கள்
கூறியது இல்லை. அவர்களை ஏதாவது ஒரு
ஆயுதத்தையோ, தடியையோ, வேறு
அறிகுறியையோ வைத்துக் கொள்ளும்படியும்
நாங்கள் கூறியதில்லை. அவர்களைத் தெருவில்
நிறுத்தி கவாத்துப் பழகும்படியும் நாங்கள்
கூறவில்லை. அதற்கான பயிற்சியாளர்களோ,
பயிற்சிக் கூடமோ நாங்கள் வைத்திருக்கவில்லை.

எங்காவது மகாநாடுகள், பொதுக் கூட்டங்கள்
நடத்த அழைக்கப்பட்ட தலைவருக்கு ஊர்வலம்
நடைபெறுமானால், அங்கு கறுப்புடை
அணிந்துள்ள தோழர்கள், சிறுவர்கள்,
தாய்மார்கள் யாவரும் ஒருவர்பின் ஒருவராக
வரிசையாக நின்று ஊர்வலம் செல்வார்கள். ஒரு
சில இடங்களில் உற்சாகத்திற்காக, வந்துள்ள
தலைவர்களைத் தம்முடன் நிறுத்திப் போட்டோ
எடுத்துக் கொள்வார்கள். தங்கள் ஊர்வலத்தைக்
கறுஞ்சட்டைத் தொண்டர் ஊர்வலம் என்று பல
மாதிரியாய்ப் பெயரிட்டு அழைப்பார்கள்.
இவ்வளவு தானேயொழிய இவர்கள்
ஒருபோதும் பலாத்காரத்தில் இறங்கியதாகவோ,
அல்லது எப்போதேனும் இவர்களுக்குப்
பலாத்கார உணர்ச்சி ஊட்டப்பட்டதாகவோ
யாராலும் கூற முடியாது.

சர்க்கார் கனவு கண்டிருக்கலாம், ஒரு
தடையுத்தரவு பிறப்பித்து விட்டால் இவர்கள்
ஆத்திரப்பட்டு ஏதாவது செய்வார்கள்; அதையே
சாக்காக வைத்துக் கொண்டு திராவிடர்
கழகத்தையே அடியோடு கலைத்து விடலாம்
என்று. நாங்களென்ன மடையர்களா? நம்
ஆட்களை நம்மவனையே கொண்டு அடிக்கச்
செய்ய? தடையுத்தரவு பிறப்பிக்குமுன் உனக்கு
அறிவிருந்தால் சிந்திக்க வேண்டாமா? இந்த
இயக்கம் எத்தனை காலமாக இருந்து வருகிறது?
இதுவரை எந்தெந்த இடத்திலாவது,
சர்க்காருக்கு ஏதாவது தொந்தரவு கொடுத்
திருக்கிறதா என்று?

நமக்கு வேண்டுமானால் சர்க்கார்
எவ்வளவோ தொல்லை கொடுத்து இருக்கிறது.
மதுரையில் நடந்த கறுஞ்சட்டை மாநாட்டின்
போது சில காலிகளால் எங்கள் பெரிய
பந்தலுக்கு பட்டப்பகல் 12.30 மணிக்குத் தீ
வைக்கப்பட்டபோது ஜில்லா சூப்பிரண்டெண்டு
முதல் அதிகாரிகள், மாஜிஸ்ட்ரேட் அனை
வருந்தான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்,
ஒழுங்காகத் தீ மூட்டப்படுகிறதா என்று.
கொஞ்சம் தடுத்திருந்தால்கூட அன்று ஒரு 50
ஆயிரம் ரூபாய் பொருள் சேதம்
ஏற்பட்டிருக்காது. ஏனென்று ஆட்சியாளர்கள்
கேட்டதுண்டா? ஏதோ விசாரணை ஒன்று
தலைவர்கள் நடத்தினார்கள். அதன் முடிவு
என்ன என்று கேட்டால், அது இரகசியம்,

சொல்ல முடியாது என்று கூறிவிட்டார்கள். சமீபத்தில் சங்கீத மங்கலத்தில் எங்கள் கழகத் தோழர்கள் காங்கிரஸ் காலிகளால் அடித்துத் துன்புறுத்தப்பட்டனர். போலீஸார்கூட தமது எப்.ஐ.ஆர். புத்தகத்தில் குற்றவாளிகளைப் பதிவு செய்து கொண்டிருக்கின்றனர் என்றாலும், அவர்கள் மீது எதுவும் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை. சேலத்தில் சில காலிகளால் சோடா புட்டி வீசப்பட்டு எங்கள் தோழர் ஒருவருக்குக் கண்ணில் காயம்பட்டு 20 நாள் ஆஸ்பத்திரியில் கிடந்தார்; முடிவில் கண்ணை இழந்தார். அதற்காக நியூசன்ஸ் சார்ஜ் செய்து 2 ரூபாய் அபராதம் விதித்தார்கள். அண்ணாமலை காலேஜில் திராவிடர் கழக மாணவர்களை நடுச்சாமத்தில் போலீஸை வைத்துக் கொண்டு அடித்துப் புடைத்து, கடைசியாக அடித்தவர்கள் மீதுள்ள பிராதை வாபஸ் வாங்கிக் கொண்டு உதைப்பட்டவர்கள் மீது கேச நடக்கிறது. வேறு எந்த மலைசாதி அரசாங்கமாவது இப்படிப்பட்ட கொடுங்கோல் ஆட்சி நடத்துமா? இவ்வளவையும் நாங்கள் பொறுத்துக் கொண்டுதானே வந்திருக்கிறோம்!

எங்கள் கழகத் தோழர்கள் சிலர் ஆத்திரப்படும்போதுகூட, ஆத்திரப்படாதீர்கள்; ஆத்திரப்பட்டால் இரண்டு கட்சியிலும் அடிபடுபவர் நம்மவராகத்தான் இருக்க நேரிடும்; ஆகவே, சமாதானமாக நடந்து காங்கிரஸ் திராவிடத் தோழர்களின் அன்புக்குப் பாத்திரமாகுங்கள் என்று தானே அவர்களுக்குச் சமாதானம் கூறி வந்திருக்கிறோம்! இதை யாராவது இல்லையென்று கூற முடியுமா? இந்த உண்மையெல்லாம் சர்க்காருக்குத் தெரியாமலா இருக்கிறது? அல்லது, எங்கள் நடத்தையாவது இதற்கு மாறுபட்டிருந்தது என்று யாராவது கூற முடியுமா? தெரிந்திருந்தும் ஏன் இந்த வீண் வேலை? கனம் சுப்பராயன் அவர்கள், 'பலாத்தாரத்தைக் கையாளாத யாரையும் நாங்கள் வீணாகத் தொல்லை கொடுக்கப் போவதில்லை' என்று வானொலிப் பேச்சில் கூறினார் என்று கேட்டு அவருடைய நல்லெண்ணத்தில் நம்பிக்கைக் கொண்டு, அதற்காக அவரைப் பாராட்டி மெமோரியல் ஹாலில் பேசி விட்டு வீட்டிற்குப் போகிறேன்; அங்கு தந்தி வந்து சேருகிறது. திருவண்ணாமலையிலிருந்து கறுஞ்சட்டை போட்டுக்

கொண்டு இருந்ததற்காகவும் கழகத்தில் அலுவலக கருப்புக் கொடியை இறக்காததற்காகவும், கழகத்துக்கு வந்து, ஆறு தோழர்கள் கைதியாக்கப்பட்டு லாரியில் ஏற்றிச் செல்லப்பட்டார்கள் என்று. கைது ஏன்? சர்க்காருக்கு, மந்திரிக்கு, போலீசுக்குத் தொந்தரவு கொடுக்க வேண்டுமென்றா அவர்கள் கருப்புக் கொடி பறக்க விட்டிருந்தார்கள்? எதற்காக அவர்களைக் கைதியாக்கி இருக்க வேண்டும்? எந்த அடக்கு முறைக்கும் சமாதானத்தோடு உட்பட்டு விடுவதுதானே எங்கள் வழக்கம்! இராஜகோபாலாச்சாரியார் ஆட்சியில்கூட நாங்கள் எதிர்வழக்குக்கூட ஆடியதில்லையே! அடக்கியே ஆள்வதென்று நீங்கள் தீர்மானித்திருந்தால் அதற்கு ஒரு முறை வேண்டியதில்லையா? இன்று நிர்வாகக் கமிட்டி கூட்டப் போவதறிந்து எத்தனை தோழர்கள் எனக்கு எழுதி இருந்தார்கள் தெரியுமா? 'எதுவும் பயங்கொள்ளித்தனமாகத் தீர்மானித்து விடாதீர்கள்; உங்களுக்குப் பயமாயிருந்தால் சற்று விலகியிருந்தாவது, எங்கள் மானத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள எங்களை அனுமதித்து விடுங்கள்' என்று. இவற்றைக் கமிட்டி அங்கத்தினர்களுக்குக்கூட நான் படித்துக் காட்டவில்லை என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? எப்படியும் சமாதானமாக, அமைதியாக நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று பார்த்தால் ஆட்சியாளர்கள் அதற்கு அனுமதிக்க மாட்டார்கள்போல் இருக்கிறதே! இதுதானா காந்தி பேரைச் சொல்லிக் கொண்டு பதவிக்கு வந்த யோக்கியர்கள் நடத்தை? ஒரு கட்சியால் தங்கள் பதவிக்கு ஆபத்து நேரும் என்று கருதினால், அதை இப்படித்தானா காட்டிக் கொள்ள வேண்டும்? அதுவும், காந்தியாரைக் கொன்று கரைத்துவிட்ட ஒரு மாதத்திலேயா? இந்தப் பதவி என்ன சதமா? பதவி போன பிறகு மக்கள் முன் தலைகாட்ட வேண்டாமா?

காந்தியார் மறைவுக்கு நான் துக்கப் பட்டது, பெரும்பாலோருக்கு முதலைக் கண்ணீராகவே தோன்றியது; தோன்றினால் தோன்றட்டும். அவர் மறைவுக்கு இனிப்பு வழங்கிய மாபாதகக் கூட்டத்திற்கு வேண்டுமானால் அவர் செத்ததைப் பற்றிக் கவலை இல்லை; மகிழ்ச்சி கூட அடைந்தது. ஆனால் அவர் துர்மரணமடைந்த சேதியைக் கேட்டதும்

எனக்குத் துக்கம் தாங்க முடியவில்லை; தலைவலி வந்துவிட்டது; என்ன செய்கிறேன் என்பதுகூட புரியாமல் நெடுநேரம் 15 சதுரமுள்ள அறையில் இங்கும் அங்கும் உலவிக் கொண்டிருந்தேன். காரணம் என்னவென்றால் அவரிடம் அந்தரங்கத்தில் எனக்கு இருந்த பற்றுதல், அவர் கொள்கைகளில், உழைப்பில் இருந்த நலன்கள்; அப்படிப்பட்டவருக்கு இதுதானா கூலி என்ற மனவேதனை ஆகியவைகளே. அவருடைய முறையில் வேண்டுமானால் அபிப்பிராய பேதம் பலமாக இருந்தது உண்டு. ஆனால், அவருடைய முக்கியக் கொள்கையில் அதாவது, சத்தியம், அஹிம்சை, அன்பு ஆகியவைகளில் அபிப்பிராய பேதம் இல்லையே! அதற்காக மனம் பதறி விட்டது. இப்போது இங்குள்ள நமது மந்திரிகளிடத்தும் கூடத்தான், எனக்கு ரொம்ப வருத்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறது; இவர்கள் மீது ரொம்பவும் கோபம் கூடத்தான்; பணமும் அதிகாரமும் தான் இவர்கள் இலட்சியமாய் இருந்திருக்கிறதே தவிர இன உணர்ச்சி, மான உணர்ச்சி இல்லையே என்று.

என் மனம் பதறாதா? என்ன இருந்தாலும் ஒரு திராவிட முதன் மந்திரியார் கூடவா கேவலம் பதவிக்காக இப்படி ஓர் உத்தரவை அனுமதிப்பது என்னும் கோபந்தான். என்றாலும், அவரை ஒரு வைத்தியநாதய்யர் போன்ற பார்ப்பனர் சுட்டுக் கொன்றார் என்றால் என்னால் சும்மா இருந்து விட முடியுமா? கனம் சுப்பராயன், நம்மவராக இருந்தும் எங்கள் மீது தடையுத்தரவு பிறப்பித்து விட்டாரே என்று கோபம் எனக்கு எவ்வளவுதான் இருந்தாலும் அவரை ஒரு வரதாச்சாரி கொண்டு விட்டார் என்றால் என் மனம் பொறுக்குமா? என்ன இருந்தாலும் நமது காமராஜ் கூடவா இதைத் திருத்தக் கூடாது என்று எனக்கு அவர் மீது வருத்தமிருந்தாலும், அவரை ஓர் கோட்சே கொண்டுவிட்டான் என்றால் என்னால் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா? இயற்கையாகவேனும் ஆத்திரம் வராமல் இருக்குமா? இது நரசிம்ம ராஜ்யமா? இப்படிப்பட்ட நம்மைப் போய் எதிரிகளாய்ப் பாவித்துச் சட்டமியற்றுவது நியாயமா? ஒரு திராவிடனுடைய பண்பு இதற்கு இடங் கொடுக்கலாமா என்று நீங்களே சிந்தித்துப் பாருங்கள்!

எதற்காக எங்கள் தோழர்களைக்

**ஓமந்தாரார் மந்திரியான பிறகு
நான் ஒருமுறைக்கூடப் பார்த்ததில்லை.
அவர் என்னுடைய பழைய
நண்பர்தான்; நாணயஸ்தர் என்ற
போதிலும்கூட. சேதி
போக்குவரத்துக்கூட நான் வைத்துக்
கொண்டதில்லை.**

கைதியாக்க வேண்டும்? எதற்காக நாங்கள் கறுஞ்சட்டை அணியக் கூடாது? எதற்காக எங்கள் கொடிகளை நாங்கள் பறக்கவிடக் கூடாது என்று தெளிவாகவாவது ஆட்சி யாளர்கள் கூற வேண்டாமா? எழுத்துரிமை உண்டு; பேச்சுரிமை உண்டு என்று பிரமாதமாய்ப் பேசப்படும் இக்காலத்தில் எங்களுக்குப் பிடித்தமான சட்டையை அணிந்து கொள்ளவும், எங்களுக்குப் பிடித்தமான கொடியைப் பறக்கவிடவும், எங்களுக்குள்ள இழிவை எடுத்துக் கூறி சமாதான முறையில் எங்கள் சமூகத்தைச் சீர்திருத்தம் செய்து கொள்ளவும், அதற்கான பிரச்சாரம் செய்யவும் கூடவா எங்களுக்கு உரிமை இருக்கக் கூடாது? இது என்ன தூண் மறைவிலிருந்து வந்து வயிற்றைக் கிழித்த நரசிம்ம ராஜ்யமா? மரத்தின் மறைவிலிருந்து வாலியைக் கொன்ற ராமராஜ்யமா? நாங்கள் உங்கள் ஆட்சியைப் பிடுங்கிக் கொள்ளப் போகிறோமா? அல்லது உங்கள் பதவிக்கு ஆபத்து விளைவிக்கவாவது நாங்கள் பாடுபடுகிறோமா? எங்களுக்குத் தெரியுமே, அரசியலைக் கைப்பற்றுவதாலும் மந்திரி பதவியைப் பெறுவதாலும் எங்கள் கொள்கைகள் வெற்றியடைய முடியாதென்று! நாங்களே ஆட்சியில் அமர்ந்தால்கூட இன்றைய மக்கள் நிலையில், நீங்கள் செய்த அளவுக்குச் சீர்திருத்தம் செய்வதுகூட எங்களுக்குக் கஷ்டமாயிருக்கலாம். ஏனென்றால், பார்ப்பனர் பாமர மக்களைத் தூண்டி விட்டுக் காலித்தனம் செய்விப்பார்கள். ஆதலால், உங்களைச் சீர்திருத்தம் செய்யவும், உங்கள் சீர்திருத்தங்களுக்கு மக்கள் ஆதரவைத் தேடிக் கொடுக்கவும், நீங்கள் செய்யாமல் விட்டுவிடுவதை உங்களுக்கு

ஞாபகப்படுத்துவதுமான இவற்றிற்காகத்தானே எங்கள் கழகத்தின் கொள்கைகளைக் கண்டிக்கும் போதுகூட நாங்கள் பேசாமல் இருந்துவர வேண்டியிருக்கிறது.

மதுரை, சேலம் சம்பவங்களுக்குப் பிறகு எங்கள் தோழர்கள் அதற்காக மந்திரிகளைப் பகிஷ்கரிக்கும் முறையில் கருப்புக் கொடி பிடிக்க வேண்டும் என்று கருதியபோதுகூட, நான் அவர்களுக்கு அனுமதி கொடுக்கவில்லையே! இக் காரணங்களால் நானும் ஓமந்தூராரும் இரகசியமாக ஏதோ ஒரு பொது இடத்தில் சந்திக்கிறோம் என்ற வதந்திகூடப் பரவி விட்டிருக்கிறதே! ஓமந்தூரார் மந்திரியான பிறகு நான் ஒருமுறைக்கூடப் பார்த்ததில்லை. அவர் என்னுடைய பழைய நண்பர்தான்; நாணயஸ்தர் என்ற போதிலும்கூட. சேதி போக்குவரத்துக்கூட நான் வைத்துக் கொண்டதில்லை. மந்திரிகள் யாரிடத்திலும் எனக்கு எவ்விதப் பேச்சும் நடந்ததில்லை என்றாலும், ஒரு பெரிய சி.ஐ.டி. உத்தியோகஸ்தர் என்னிடம் வந்து ஏதோ பேசிவிட்டு, ஓமந்தூராரும் நீங்களும் சந்தித்துப் பேசியதுண்டா? என்று கேட்டுச் சென்றார். என்னுடைய ஒரு சிறந்த நண்பர்கூடச் சொன்னார். அதாவது ஒரு பொறுப்புள்ள பத்திரிகை ஆசிரியர் தன்னை இவ்விதமே கேட்டதாகவும், அதற்குத் தாம் விசாரித்துத் தெரிவிப்பதாகப் பதில் சொன்னதாகவும், இவ்வளவு சந்தேகம் எழுந்துவிட்டது அக்கிரகாரத்திற்கு இன்றைய ஆட்சியின் மீது! ஓர் ஆரியப் பத்திரிகையே எழுதுகிறது, 'ஈரோட்டு ராமசாமியாவது நாஸ்திகம் பேசித் தொல்லைக் கொடுகிறான்; ஆனால் ஓமந்தூர் ராமசாமியோ விபூதி பூசிக் கொண்டே தொல்லை கொடுக்கிறான்' என்று; அவர்களுக்குள் அவ்வளவு பற்றி எரிகிறது. அதைத் தணிக்க, பார்ப்பனரிடம் நல்ல பேர் வாங்க, ஆட்சியாளர்கள் ஏதோ நம்மீது அடக்கு முறையை ஏவி இருக்கின்றனர்; இதுதான் இன்றைய நிலை. ஆகவே, நாம் கொடுத்த தொல்லை அல்ல இன்றைய தடையுத்தரவுக்குக் காரணம். அக்கிரகாரம், அரசியலாருக்குக் கொடுத்த தொல்லைதான் இன்றைய இந்த விபரீத விளைவுக்குக் காரணம். இதற்கு இனி நீங்கள்தான் பதில் கூறவேண்டும்.

இழிவுக்கு வெட்கப்படும் மக்களுக்கு இங்கு இடமில்லை; காட்டுக்கு ஓடிப் போங்கள் என்று கூறினாலும் ஓடத்தான் நாங்கள் தயாராயிருப்போமே யொழிய, இழிவைப் பொறுத்துக் கொண்டு இனியும் இன்னல் வாழ்வு வாழச் சம்மதியோம். ஏன் இந்த பட்டேல் தர்பார்? எந்த நாட்டில் எந்த சர்க்கார் ஆட்சிக்கு வந்த போதிலும், அந்த சர்க்கார் தன் சொந்த நன்மைக்காகவேனும் ஒரு எதிர்க்கட்சியை வைத்திருப்பது, அதற்கு மரியாதை காட்டி வருவது இயற்கை. அந்த எதிர்க்கட்சி எங்கு தம் கட்சியை அழித்து விடுமோ என்று கருதும்படியான அளவுக்குச் செல்வாக்குப் பெறுமானால், அதை ஆட்சியில் உள்ள கட்சி அழிக்கப் பார்ப்பதும் இயற்கை.

ஆனால், 'நாமோ ஒரு அரசியல் கட்சி அல்ல' என்று தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறோம். 'தேர்தலில் போட்டியிடப் போவதில்லை' என்றுகூடக் கூறி வந்திருக்கிறோம். அதன்படியே தேர்தல்களில் கலந்து கொள்ளாமலும் இருந்து வந்திருக்கிறோம். அப்படியிருந்தும், ஆட்சியாளர்கள் நம்மை அழிக்கப் பார்க்கின்றனர்; அதுவும் அக்கிரமமான முறையில் நம்மை அடக்கப் பார்க்கின்றனர் என்றால், இந்நாட்டில் பார்ப்பனர் மனம் கோணும்படி எவனும் மூச்சுவிடக் கூடாது என்கின்றது ஆரியக் கட்சி. நாங்கள் என்ன உங்களிடமிருந்து பிரிந்திருக்கவா விரும்புகிறோம்? பிரிந்து நிற்கும் காங்கிரஸ் திராவிடத் தோழர்களை, கம்யூனிஸ்ட் திராவிடத் தோழர்களை, சமதர்மத் திராவிடத் தோழர்களை எல்லாவற்றிலும் உள்ள திராவிடரையும் தான் அழைக்கிறேன். நீங்கள் அனைவரும் தானே 4-ம் சாதிக் கீழ்மக்கள்? உங்களுக்கு ஆசையில்லையா, இந்த இழிவு நீங்க வேண்டும் என்று? உங்களுக்கு அவமான மில்லையா, இப்படித் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களாய் இருப்பது? நீங்கள் அவைரும் எங்களோடு சேர்ந்து இந்தப் பிறவி இழிவு நீங்க ஒத்துழைத்தால் அதிக நாள் இருக்க முடியுமா இந்த சாதி உயர்வு, தாழ்வுகள்? உங்கள் கொள்கைகளாவது ஒப்புக் கொள்கின்றனவா - இப்படிப்பட்ட பேதா பேதத்தை? அப்படியிருக்க ஏன் உங்களுக்குத் தயக்கம், இந்த ஒரு காரியத் திலாவது எங்களோடு சேர்ந்து பணியாற்ற?

எங்கள் கருத்துப்படிதான் நீங்கள் நடக்க

வேண்டுமென்பதில்லையே; நீங்கள் ஒரு மார்க்கம் கூறுங்களேன். இந்த இழிவு நீங்குவதற்கு? அதை நாம் எல்லோருமாகச் சேர்ந்து பின்பற்றுவோமே! ‘இழிவு நீங்க வேண்டும்; இழிவு நீங்க வேண்டும்’ என்று வாயால் கூறி வருவது மட்டும் போதுமானதாகி விடுமா? பேசிக் கொண்டே இருந்தால் காரியம் எப்போது முடிவது?

கிடைத்துள்ள சுயராஜ்யம் என்பதை நம் மக்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் பயன்படும்படி நாம் செய்ய வேண்டாமா? ஆகவேதான் நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன், திராவிடர்கள் எந்தக் கட்சியில் இருந்தாலும் இனியாகிலும் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து - ‘நாங்கள் இனி இழி மக்களல்ல’ என்று கூற வேண்டுமென்று. ஏற்கனவே கறுப்பு அறிகுறியாக ஆக்கப்பட்டிருப்பதால் இழிவுக்காகக் கறுப்புடை அணிந்துள்ள மக்கள் மற்றவர்களையும் அணியச் செய்யுங்கள். இதுவரை கறுப்புடை அணியாத மக்களும் தயவுசெய்து விரும்பி அணியுங்கள். யாரோ ஒரு சிலர் அணிந்திருந்தால் தானே சர்க்கார் பயமுறுத்தும்? அனைவரும் அணிய ஆரம்பித்து விட்டால் அப்புறம் சர்க்கார் யாரைப் பயமுறுத்த முடியும்?

நான் கிராமம் கிராமமாகச் சென்று பிரச்சாரம் செய்வது ஆங்காங்குள்ள சட்டசபை மெம்பர்களின் யோக்கியதையை அம்பலப் படுத்தி விடுகிறது. அதற்குப் பதில் கூற முடியாமல் சங்கடப்படுகிறார்கள்; அந்த மெம்பர்கள் தாம் என்மீது ரிப்போர்ட் அனுப்புகிறார்கள். இவன் வந்து இப்படியெல்லாம் பேசிவிட்டுப் போகிறானே; நாங்கள் எப்படி மானமின்றிச் சட்டசபையில் கைதூக்குவது என்று. காங்கிரஸ் வண்டவாளத்தை எல்லாம் இவன் வெளுத்து விட்டபின், நாங்களெப்படி மறு எலக்ஷனில் நிற்பது என்று கவலைகொண்டு, இதைத் தடுக்கும்படி ஆட்சியாளரைக் கேட்டுக் கொள்கிறார்கள். இச் சட்டசபை மெம்பர்கள் தொல்லைக்காவது அரசியலார் ஏதாவது செய்தே தீர்வார்கள். என்ன செய்வார்கள் பாவம்? நாம் கூட்டங்கள் நடத்த முடியாமல் இருக்க ஏதாவது செய்வார்கள்; விரைவில் என்னைக் கைது செய்தாலும் செய்வார்கள். செய்தால் நீங்களென்ன செய்யப் போகிறீர்கள்? ஜெயிலை

இடித்துச் சிறை மீட்கப் போகிறீர்களா? அதெல்லாம் மகா மகா முட்டாள்தனம். என்னைப் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு அழைத்துச் சென்றால் நீங்கள் அந்தப்பக்கம் கூட, ஒருவர் கூட வரக் கூடாது. பின் என்ன செய்ய வேண்டும்? அதற்காக வருந்தும் ஒவ்வொருவரும் கறுப்புச் சட்டை அணிந்து கொள்ள வேண்டும்; உங்கள் தோழர்களையும் கறுப்புச் சட்டை அணிந்து கொள்ளும்படிச் செய்ய வேண்டும்; வீதியில் போகிறவர்களில் 100க்கு 10 பேராவது கறுப்புச்சட்டை அணியுமாறு செய்ய வேண்டும். இப்போதே இப்படிச் செய்தால்கூட அரசியலார் மேலால் நடவடிக்கை எடுக்கப் பயப்படுவார்கள்; உடனே இழிவு நீக்க அவசியம் ஏதாவது செய்வார்கள். கிராமந்தோறும் கறுஞ்சட்டை பரவ வேண்டும். இன்னும் பல கருத்துகள் அதில் அடங்கி இருக்கின்றன. எல்லோரும் கறுப்புச் சட்டை அணிய ஆரம்பித்தால், மற்றவை தாமாகவே நடக்கும்.

ஒவ்வொருவரும் கிராமப்புறத்திற்குப் போக வேண்டும். சாதி மத பேதங்கள் இருப்பது நியாயமா? பிராமணன் என்றும் பஞ்சமன் என்றும் உயர்வு தாழ்வு இருப்பது நியாயமா? இவ்வயர்வு தாழ்வு நீக்க முயற்சியின் அறிகுறியாகக் கறுஞ்சட்டையணியும் தோழர்களைச் சிறை செய்வது நியாயமா? தனக்குள்ள குறைபாட்டின் அறிகுறியாகக் கறுஞ்சட்டை அணிந்து கொள்ளக்கூடவா இன்றைய சர்க்காரில் உரிமையில்லை? தோழர்களே சிந்தித்துப் பாருங்கள். இழிவுக்கு அவமானப் படும் நீங்களும், இழிவினால் துன்பங்களை அனுபவிக்க வேண்டியிருக்கும் நீங்களும் கறுப்புச்சட்டை அணிந்து கொள்ளுங்கள்! என்று சாந்தமாய், சமாதானமாய் எடுத்துச் சொல்லுங்கள். அமைதியையும், பொறுமையையும் பரப்புங்கள்; பட்டிதொட்டிதோறும் கறுப்புச் சட்டையைப் பரப்புங்கள்; கறுப்புத் துணியும், கறுப்புச் சட்டையும் எடுத்துச் சென்று விற்பனை செய்யுங்கள். அப்போதுதான் தெரியும், நம் கொள்கைகளுக்கு மரியாதை செய்கிறவர்கள் எவ்வளவு பேர் என்பது. இதுவே நமது தோழர்களின் முக்கிய வேலையாக இருக்க வேண்டும் என்பதுதான் எனது விருப்பம்.

‘விடுதலை’ 11.03.1948

ஓற்றைக் கலாச்சாரத் திணிப்பில் பார்ப்பனர்கள் வெற்றி பெற்றது எப்படி?

‘வானத்தை’ தாங்கள் வணங்கும் தெய்வமாக்கிய ஆரியர்கள், ‘பூமி’யை அடிப்படையாகக் கொண்ட நதிக்கரை நாகரிக மக்களை தங்களுக்கு அடிமையாக்கிக் கொள்ள பின்பற்றிய தந்திரங்கள் என்ன? ‘ஏகம்-பிரம்மம்’ என்ற தத்துவங்கள் எப்படி வந்தன? விளக்குகிறது இக்கட்டுரை.

மனிதர்களைப் பாசுபடுத்தும் சித்தாந்த மாகிய பார்ப்பனீயத்தின் பூர்வ சரித்திரத்தை ஆராய்ந்தோமானால் இன்றைய அதன் பாசிசக்குணத்துக்கான வேர்கள் தென்படுகிறது. கி.மு.1500-லிருந்து ஆரிய இனக்குழுக்கள் இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் வடக்கே, வட மேற்குப்பகுதி வழியாக உள்ளே நுழைந்தார்கள். இன்று ஈரான், பெர்சியப் பகுதிகளாக அடையாளப்படுத்தப்படும் இடங்களிலிருந்து சொந்த நிலம் இல்லாதவர்களாக, ஆடுமாடுகளுக்கு மேய்ச்சல் நிலம் தேடி அலைந்தார்கள். அவ்வாறு இடம் விட்டு இடம் பெயர்ந்துகொண்டு இருந்ததாலேயே சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரங்கள், வானம் இவற்றில் நிலைமைகளில் தொடர்ச்சியாக நிகழும் மாறுபாடுகளை நன்கு அறிந்து வைத்திருந்தவர்கள் அவர்கள். போகும் இடமெல்லாம் நெருப்பைச் சுமந்தார்கள். ஆரிய இனக்குழுக்களின் அறிவு, தெய்வங்கள், கலாச்சாரம், எல்லாம் வானம் சார்ந்தே இருந்தது. எனவேதான் தங்களுடைய கடவுள்களான இந்திரன், அக்னி, வாயு, வருணன், இடி, மின்னல், சூரியன், சந்திரன், ராகு, கேது, என்று எல்லோரும் வானத்திலேயே இருப்பதாகக் கருதினார்கள். வானத்தில் இருக்கும் அவர்களை வணங்க நெருப்பை வளர்த்து அதில் பலி பொருட்களை ஆகுதியாக்கி வழிபட்டனர். ரிக் வேதப்பாடல்களில் யாகச் சடங்குகளைப் பற்றிய ஏராளமான தகவல்கள் குவிந்திருப்பதற்குக் காரணம் இதுதான். ஆரிய இனக்குழுக்கள் இரவு நேரங்களில் தங்குமிடங்களில் பாதுகாப்புக்காக, சமைப்பதற்காக நெருப்பை வளர்த்தார்கள். அந்த நெருப்பை உருவாக்கவும், பாதுகாக்கவும், சிலர் நியமிக்கப்பட்டார்கள். அப்படி நியமனமான நெருப்புப் பாதுகாவலர்கள்தான் புரோகிதர்களாக பின்னர் உருவெடுக்கிறார்கள். வளர்ந்த நெருப்பைச் சுற்றி உட்கார்ந்து, ஆடிப்பாடி,

அவர்களுடைய பூர்வ சரித்திரம், கலாச்சாரம், தெய்வ வழிபாடுகள், வாழ்க்கை சடங்குகள், பிறப்பு, இறப்பு, பழக்கவழக்கங்களைப் பாடல்களாக மனனம் செய்து பாடிய ஒரு கூட்டமாக புரோகிதர்கள் மாறினார்கள். இப்படி மாறிய புரோகிதர்களே வேதங்களை இயற்றினர்.

இந்த ஆரிய இனக்குழுக்கள் சிந்து சமவெளிப் பிரதேசத்துக்குள் நுழைகிறார்கள். சிந்து சமவெளி, நதிக்கரை நாகரிகம், நதி, மண், செழுமை, வளர்ச்சி, பல்லுயிர் பெருக்கம், செடி,கொடி, பயிர், விளைச்சல், பெண் தெய்வங்கள், விவசாயம், என்று முழுக்க முழுக்க பூமித்தாயின் பன்மைத்தன்மையுடன் சிறந்து விளங்கிய நாகரிகம். ஒற்றைத்தன்மையுடைய நிரந்தரச் சூன்யமான, எல்லையற்றதான வான் வெளியும், உயிர்த்துடிப்புள்ள மாறிக் கொண்டே யிருக்கிற பன்மைத்தன்மை கொண்ட பூமியும் எதிர் எதிராக நின்றன.

சிந்து சமவெளி நாகரிகத்தின் பன்மைத் தன்மையைக் கண்டு பொறாமை கொண்ட ஆரிய இனக்குழுக்கள் தங்களுடைய ஒற்றைத் தன்மையும், பாழ்வெளியுமான வானத்தை உயர்வாக, புனிதமானதாகக் கற்பிதம் செய்தனர். அதனால்தான் பல்லுயிரைப் பெருக்கும் பூமியை, மண்ணைத் தாழ்வாகக் கற்பிதம் செய்தனர். அதில் வேலை செய்யும் மனிதர்களையும் தாழ்வானவர்களாக, புனிதமற்றவர்களாக கற்பிதம் செய்தனர். அவர்கள் சூத்திரப் பிரிவினர், தீண்டத்தகாதப் பிரிவினர் என திட்டமிட்டு பிரிக்கப்பட்டனர். **இன்றும் பார்ப்பனியம் வானம் சார்ந்த யாகச் சடங்குகளை முதன்மையாகக் கருதுகிறது.** அவற்றைப் புனிதச் சடங்குகளாக மக்கள் மனதில் நிலைகொள்ள வைப்பதில் வெற்றி பெற்றிருக்கிறது. **மண் சார்ந்த பண்பாட்டுச் சடங்குகளை தாழ்வான இடத்தில் வைப்பதிலும் வெற்றி பெற்றிருக்கிறது.**

எல்லா மதங்களிலும் பிரபஞ்சத்தின் தோற்றம், பூமியின் தோற்றம், உயிர்களின் தோற்றம், மனிதகுலத் தோற்றம் ஆகியவற்றைப் பற்றிய கதைகள் இருக்கின்றன. ஆரிய மதத்திலும் அத்தகைய கதை ரிக்வேதப் பாடல்கள் பத்தாவது தொகுதியில் 129வது பாடலாக “படைப்பு குறித்த பாடல்” இயற்றப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு

ஏகம் உருவமற்ற பருப்பொருள் இருந்தது; அதுவே வெப்பத்தினாலும் காமத்தினாலும் தன்னை ஒரு பிரபஞ்சமாக உருமாற்றிக் கொண்டது என்பதாக அப்பாடல் சொல்கிறது. வழிபாடு, நாட்டு நிர்வாகம், தொழில் மேலாண்மை, மற்ற பிரிவினருக்கான வேலைகள் என்ற அடிப்படையில் வகுக்கப்பட்ட வர்ணா சிரமக் கோட்பாடுகளுக்கு ஆதரவாக பின்னால் இடைச்செருகலாக ரிக்வேதப் பாடல்களில் சொருகப்பட்டிருக்கலாம் என்று சொல்லப் படுகிற புருஷ சூக்தா ஒரு யாகச்சடங்காகவே தொடங்குகிறது. தேவர்கள் சேர்ந்து புருஷன் என்ற மகாமனிதனை யாகத்தில் பலியிட, அந்த யாக வேள்வியிலிருந்தே இந்தப் பிரபஞ்சமும், உலகமும், உயிர்களும், மனிதர்களும் தோன்றினார்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிச் சொல்லும்போதே நான்கு வர்க்கங்களும் (பின்னால் வருணங்கள்) தோன்றின என்று சொல்வதன் மூலம் வர்ணாசிரமக் கோட்பாடுகளுக்கு ஒரு பழமையையும், பாரம் பரியத்தையும் ஏற்படுத்துவதற்கான முயற்சியைத் தொடங்கி விட்டார்கள். கி.மு.1500 வாக்கில் உள்ளே வந்த ஆரிய இனக்குழுக்கள் சுமார் 400 ஆண்டுகளில் வேதங்களை எழுதுகிறார்கள். அதற்கு முன்னால் அவை வாய்மொழிப் பாடல்களாக தலைமுறை தலைமுறையாகக் கடத்தப்பட்டு வந்திருக்கலாம்.

ஏகம் என்றால் அது ஒன்றே இறுதி உண்மை என்று பொருளாகிறது. ஆரிய இனக்குழுக்களின் தத்துவார்த்தமாக இன்றுவரை அது கடைப் பிடிக்கப்படுகிறது. கி.மு.700 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் உருவாக்கிய உபநிடதங்களில், தங்களைப்பற்றிய உயர்வு, புனிதம், தனித்துவம் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கமாகக் கொண்ட பிரம்மம் என்ற கருத்தாக்கத்தை உருவாக்கினார்கள். பிரம்மம் என்ற கருத்தாக்கத்தை உருவாக்க வேண்டிய அவசியம் ஏன் வந்தது? இந்தியாவில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த பூர்வீக இனக் குழுக்களிடமிருந்து தங்களுடைய தனித்துவத்தைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் முயற்சியில் தங்களைப் புனிதமானவர்களாகக் காட்டிக் கொண்டார்கள். எண்ணற்ற இனக்குழுக்களில் கரைந்து இல்லாமல் போய்விடுவோமோ என்ற அச்சம் காரணமாக அகமணமுறையை (ஒரே

வர்ணத்துக்குள் திருமணம்) முதன்முதலில் நடைமுறைப்படுத்தியவர்களாகவும் இருந்தனர். தன்னைப் புனிதமாக உருவகிக்கும்போது இயல்பாக மற்றவர்களை புனிதமற்றவர்களாக வரையறுத்தனர். ஏகம், அத்வைதம் என்ற தத்துவ நிலைப்பாட்டை நிலைநிறுத்தும்போது, மற்றவற்றை பன்மைத்துவமானவை என்றும், எனவே தாழ்ந்தவை என்றும் கூற முற்பட்டனர். பூர்வீக இனக்குழுக்களுக்கும் தாந்திரீகம், சாருவாகம், ஆசீவகம், சமணம், பௌத்தம், போன்ற மதங்களுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்தன. இந்த மதங்களிலெல்லாம் பன்மைத்துவம் பேசப்பட்டது. ஏகத்தத்துவத்தை மறுத்தது. இவற்றுக்கிடையே வாதப்பிரதிவாதங்களும் நடந்தன. ஏகத்தத்துவம் வருண அமைப்பு முறையைக் கண்டுபிடித்தது. அதன் மூலம் தன்னுடைய பிரம்மம், நிரந்தரம், புனிதம், என்ற கோட்பாடுகளை மக்களிடம் நடைமுறைப்படுத்தியது. பக்தி இயக்கத்தின் எழுச்சியில் மீண்டும் பன்மைத்துவம் மெலெழுந்து வந்தது. ஏராளமான கடவுள்கள், ஏராளமான வழிபாட்டு முறைகள், வட்டார அடையாளங்கள், குறியீடுகள், பண்பாட்டு நடைமுறைகள், வளர்ந்தன. யாகச் சடங்குகளையும், பார்ப்பனியத் தலைமையையும், வேதங்களின் ஆதிக்கத்தையும் எதிர்த்தன.

ஏராளமான கடவுள்கள் சுயம்புவாகத் தோன்றினார்கள். இதைச் சூத்திர எழுச்சியாகப் புரிந்து கொண்ட பார்ப்பனியம், இந்த எழுச்சியின் விளைவுகளை அங்கீகரிப்பது போல அங்கீகரித்து அப்படியே தன்னுடைய, ஏகத்தத்துவத்துக்குள், புனிதங்களுக்குள் ஸ்வாகா செய்து கொண்டது. முருக வழிபாடு, காளி வழிபாடு, போன்றவற்றை இப்படி ஸ்வாகா செய்யப்பட்டதற்கு உதாரணமாகச் சொல்லலாம்.

பிரம்மம் என்பதை தனிப்பெரும் தத்துவமாக கூறும் அறிவுஜீவிகள் பிரம்மத்தின் உள்ளீட்டில் சாதியமைப்பு முறை சூட்சுமக் கருத்துக்களாகச் சொல்லப்படுவதை வசதியாக மறந்துவிடுகின்றனர் அல்லது மறைத்துவிடுகின்றனர். உலகின் மிக உயர்ந்த உண்மையான பிரம்மத்திற்கும் உலகிற்கும் தீட்டு நிலவுகிறது என்று வேதாந்தம் சொல்வது தத்துவமல்ல. கர்மக் கோட்பாடு, சத்வ, ராஜச, தாமச குணங்கள்

பற்றிய கோட்பாடுகள், புருஷ சூக்தத்தில் சொல்லப்படுகிற வருண அமைப்பு முறை, தீட்டுக் கொள்கை போன்றவை நேரடியாகவே வருணாசிரம-சாதிக் கோட்பாடுகளோடு தொடர்புடையவையல்லாமல் வேறென்ன? பிரம்மம் தன்னில் தானே நிலை கொள்ள வேண்டும். பிறவற்றோடு கலக்கக்கூடாது, அப்படிக் கலந்தால் தீட்டாகிவிடும் என்று கூறுவதன் வழியாக பிரம்மம் உறுதியாகத் தீண்டாமையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்துகிறது. தனது நிரந்தரத்தை, புனிதத்தை நிறுவுவதற்காக உலகம் மாயை, உடல் மாயை, உடலுழைப்பாளர்கள் மாயை, நிலம், இரும்பு, ரத்தம், பிறப்பு, இறப்பு, எல்லாம் மாயை என்றும் நிலத்தில், இரும்பில், ரத்தம் சம்பந்தமான வேலை செய்பவர்கள் (மருத்துவர்), தோல் பதனிடுபவர்கள், பறை அடிப்பவர்கள், நேரடியாக சுத்தம் செய்யும் வேலை செய்பவர்கள், என்று பல்வேறு உழைப்பாளிகளை அது தீட்டுக்குரியவர்கள் என்று சொல்கிறது. இவற்றில் எல்லாம் கலந்து விடாமல் இருப்பதே பிரம்மத்தின் புனிதம் என்கிறது.

பிரம்மம் என்று வருகிற இடங்களில் எல்லாம் பார்ப்பனியம் என்று வாசித்துப்பாருங்கள். முடைநாற்றம் எடுக்கும் வருணாசிரம- சாதிக் கோட்பாடுகளின் அழகிய முகம் தெரியும். அரசியல் அதிகாரம் என்று வரும்போது எந்த சமரசத்துக்கும் தயாராகும் பார்ப்பனியம் வெகுமக்களின் கடவுள்களையும், அவர்களது வழிபாட்டுத்தலங்களையும், பண்பாட்டு அடையாளங்களையும் அவர்களது பன்மைத் தத்துவத்தையுமேகூட கபளீகரம் செய்து மீண்டும் ஏகத் தத்துவத்துக்குள் இழுத்துக் கொள்கிறது. வேதம் - வருணாசிரமம் சமஸ்கிருதம் என்ற குடுவைக்குள் திணித்து பார்ப்பனியமாக்கப் போரிட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த ஆன்மீக(?) உண்மைகளை மக்களிடம் அம்பலப்படுத்தினால் மட்டுமே மீண்டும் மீண்டும் பார்ப்பனியத்துக்கு மக்கள் இரையாகாமல் பாதுகாக்க முடியும். (ஆதார நூல்கள் : 1. 'இந்தியக் கதை: ஏகம் அநேகம் சாதியம்' - ந. முத்துமோகன் 2. 'இந்தியா உருவான விதம்')

- ஷீர்ன் மூஸ்வி ('மார்ச்சிஸ்ட்' டிச 2017, ஜன 2018) இதழில் எழுதிய கட்டுரையின் தமிழாக்கம்

இந்தியாவில் மொபைல் போன்கள் பயன்பாட்டில் காணப்படும் பாலினப் பாகுபாடுகள் குறித்து ஹார்வர்டு கென்னடி ஸ்கூல் ஆய்வு நடத்தி அறிக்கையாக வெளியிட்டுள்ளது. A tough call: Understanding barriers to and impacts of women's mobile phone adoption in India என்ற தலைப்பில் இந்த ஆய்வறிக்கை வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இந்தியாவில் மொபைல் போன்கள் பயன்படுத்துவதிலும் கூட பெருமளவில் பாலினப் பாகுபாடு நிலவுவதை இந்த ஆய்வறிக்கை உறுதிப்படுத்தியுள்ளது.

பெண்களின் புனிதத்தைக் கெடுக்கிறதா ஸ்மார்ட் போன்கள்?

ர. பிரகாசு

இந்தியாவில் மட்டுமல்ல; பாகிஸ்தான் மற்றும் வங்கதேசம் போன்ற நாடுகளிலும் மொபைல் பயன்பாட்டில் ஆண்-பெண் பாலினப் பாகுபாடு மிகுந்துள்ளது. நாம் இங்கு இந்தியாவைக் கணக்கில் கொள்வோம். இந்தியாவில் 71 விழுக்காடு ஆண்கள் மொபைல் போன்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர். ஆனால், 38 விழுக்காடு மட்டுமே பெண்கள் மொபைல் போன்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர். இதில் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்குமான இடைவெளி 31 விழுக்காடாக உள்ளது. இதை வெறுமனே பொருளாதாரக் காரணி என்ற அளவில் மட்டும் சுருக்கிவிட இயலாது. சாதி, மத, சமூகக் கட்டமைப்பு கொடுக்கும் அழுத்தங்கள் பெண்களை மொபைல் போன்கள் கூட பயன்படுத்த அனுமதிக்காமல் எத்தகைய வன்முறையை 21ஆம் நூற்றாண்டிலும் கூட கட்டவிழ்த்து விட்டிருக்கிறது என்பதை இந்த ஆய்வு வெளிப்படுத்தியுள்ளது.

இந்த ஆய்வுக்காக 5 மாநிலங்களில் உள்ள 125 ஆண்கள் மற்றும் பெண்களிடம் உரையாடல்கள் நடத்தப்பட்டுள்ளது. தமிழ்நாட்டின் தஞ்சாவூர் மற்றும் அரியலூர்,

மேற்கு வங்கத்தின் கொல்கத்தா, தெற்கு - கிழக்கு டெல்லி, மத்தியப் பிரதேசத்தின் குவாலியர், மகாராஷ்டிராவின் அமராவதி ஆகிய பகுதிகளில் இந்த ஆய்வுக்கான உரையாடல்கள் நடத்தப்பட்டுள்ளன. மத்தியப் பிரதேசம், மகாராஷ்டிரா மற்றும் டெல்லியில் இந்தி மற்றும் உள்நூர் மொழிகளிலும், தமிழ்நாட்டில் தமிழிலும், மேற்கு வங்கத்தில் வங்க மொழியிலும் இந்த ஆய்வு நடத்தப்பட்டுள்ளது. பிறகு ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு ஆய்வறிக்கை தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது. அது மட்டுமின்றி அனைவரிடமும் குரல் பதிவும் சேமிக்கப்பட்டுள்ளது.

மொபைல் போன்கள் பயன்பாட்டில் ஆண்கள்-பெண்கள் இடையிலான பாலினப் பாகுபாடு மிகுந்து காணப்படுவதற்கு இரண்டு முக்கியக் காரணிகளை இந்த ஆய்வு முன் வைக்கிறது. ஒன்று பொருளாதாரம், மற்றொன்று சமூகக் காரணிகள். மொபைல் போன்களை சொந்தமாக வாங்கிப் பயன்படுத்துவதற்கு பெண்களின் பொருளாதார

நிலைகள் ஒரு காரணியாக எடுத்துக் கொள்ளப் படுகிறது. ஆனாலும் பொருளாதாரப் பற்றாக்குறை மட்டுமே பெண்கள் மொபைல் போன் பயன்படுத்துவதை கட்டுப்படுத்துவதாக இல்லை. மொபைல் போன் வாங்கிப் பயன்படுத்துவதற்கான பொருளாதார வாய்ப்புகள் இருந்தாலும் கூட தனிப்பட்ட குடும்ப விதிகள் அல்லது சமூக விதிகள் பெண்களை மொபைல் போன் பயன்படுத்த விடாமல் கட்டுப்படுத்துகிறது. அது எவ்வாறு என்பதைக் காண்போம்.

பாலின நெறிமுறைகள்

இந்திய சமூகம் காலங்காலமாக ஆணாதிக்க சமூகமாகவே விளங்கி வருகிறது. பெற்றோர் காட்டும் நபரை மட்டுமே மகள் திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்ற எழுதப்படாத விதிமுறை இந்தியாவில் இன்றள விலும் மிகக் கூர்மையாகப் பின்பற்றப்படுகிறது. பெண்ணின் புனிதம் காக்கப்பட வேண்டும், சாதிய-மதக் கட்டமைப்புகளுக்கு அடிப்பணிய வேண்டும், அதன்வழியாக குடும்பப் பெருமை காக்கப்பட வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் பெண்ணை சுற்றியே அனைத்துக் கட்டுப்பாடுகளும் இங்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சாதியக் கட்டமைப்பின் பாதுகாப்பு என்பதன் உச்சமே பெண்களை மாற்று சாதியில் திருமணம் செய்ய அனுமதிக்கக் கூடாது என்பதில்தான் இருக்கிறது. ஆனால், காதல் திருமணங்கள் இவற்றை அடியோடு தகர்க்கும் ஆயுதமாய் இருக்கிறது. அதனாலேயே பெண்களின் வாழ்க்கைக்கு பல்வேறு விதமான கடுமையான விதிகளும், நெறிகளும் இங்கு விதிக்கப்பட்டுள்ளன.

இதில் ஒன்றாகத்தான் மொபைல் போன் பயன்பாடு பெண்களுக்கு கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருப்பதாக இந்த ஆய்வு கூறுகிறது. "திருமணத்துக்கான தாய்மையைப் பேணுதல் (கற்பு சார்ந்த), சாதி அல்லது மத மறுப்புத் திருமணங்கள், பெண்ணுக்கு உரிய முக்கியத்துவம் அளிக்கக் கூடாது என்ற எண்ணம் என்பது போன்ற காரணங்கள்தான் பெண்களுக்கு மொபைல் போன்கள் மறுக்கப்படுவதில் முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது" என்கிறது இந்த ஆய்வு.

பெண்கள் நற்பெயரைக் கெடுக்கிறதா மொபைல் போன்கள்

ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் பெண்களை ஒடுக்குவதற்குப் பல நெறிமுறைகள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன என்பது கவனிக்கப்பட வேண்டியது. கிராமப்புறங்களுக்கும், நகர்ப்புறங்களுக்கும் இந்த ஒப்பீடுகள் மாறுபடுகிறது. கிராமப்புறத்தில் பெண்கள் மொபைல் போன்கள் பயன்படுத்தவே இயலாத நிலை அதிகமாகவும், நகர்ப்புறத்தில் மொபைல் போன் பயன்படுத்தக் கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கும் நிலையும் காணப்படுகிறது. இதுவும் மாநிலத்துக்கு மாநிலம் மாறுபடுகிறது.

தமிழ்நாட்டில் பெண்கள் அல்லது மாணவிகளுக்கு பெரும்பாலும் மொபைல் போன் மறுக்கப்படுவதற்கு முதன்மைக் காரணியாக இருப்பது "பெண்கள் அல்லது மாணவிகள் மொபைல் போன் பயன்படுத்தினால் அவர்களின் தாய்மைத்தன்மை (கற்பு சார்ந்த) கெட்டுவிடும் என்று பெற்றோர் அல்லது கணவன் அஞ்சுவதுதான்" என்று இந்த ஆய்வு கூறுகிறது. கிராமப்புற மத்தியப் பிரதேசம் மற்றும் நகர்ப்புற மகாராஷ்டிராவில் பெண்கள் மொபைல் போன் பயன்படுத்தினால் அவர்களிடம் ஒழுக்கமின்மை அதிகரிக்கும் என்று அதிகளவில் கூறியுள்ளனர்.

பெண்கள் ஸ்மார்ட் போன் பயன்படுத்துவதால் சமூக வலைதளங்களில் தொந்தரவுகளை எதிர்கொள்ள நேரிடுகிறது என்று தமிழ்நாடு, மேற்கு வங்கம் மற்றும் மகாராஷ்டிரா உள்ளிட்ட பகுதிகளில் ஆய்வில் பங்கேற்றவர்கள் அச்சம் தெரிவிக்கின்றனர். பெரும்பாலும் மொபைல் போன் பயன்படுத்தக் கூடாது என்ற கட்டுப்பாடு திருமணமாகாத பெண்களுக்குத்தான் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. அப்படியே சிலர் பயன்படுத்தினாலும் ஆண் நண்பர்களை வைத்து, பெண்களின் நடத்தைகள் குறித்து அவதூறு கிளப்பப்படுவதும் சாதாரணமாக நிகழ்கிறது என்கிறது இந்த ஆய்வு.

மகாராஷ்டிராவைச் சேர்ந்த கல்லூரி மாணவர் ஒருவர், ஒரு இளம்பெண் பொது இடத்தில் மொபைல் போனில் பேசிக்

கொண்டிருந்தால் பொது சமூகத்தின் பார்வை எப்படி இருக்கிறது என்பதைப் பற்றி கூறுகையில், “ஒரு இளம்பெண் பொது இடத்தில் மொபைல் போனில் பேசிக்கொண்டு சென்றால், அவள் தன்னுடைய ஆண் நண்பனிடம் பேசுவதாக மட்டுமே கருதுகின்றனர். அந்தப் பெண்ணைப் பற்றி புரிந்து கொள்ளவே மாட்டார்கள். அந்தப் பெண் அவளுடைய படிப்பு தொடர்பாகப் பேசலாம் என்றுகூட கருத மாட்டார்கள். சந்தேகம்தான் அதிகமாக இருக்கும்” என்கிறார்.

ஒருவேளை திருமணத்துக்கு முன்பு இளம் பெண்கள் மொபைல் போன் பயன்படுத்தினாலும், அவர்களுக்கு பல்வேறு கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்படுகிறது. குறிப்பாக முகநூலில் பெண்கள் தங்களது புகைப்படங்களை பதிவேற்றம் செய்வது, அதிகநேரம் மொபைல் போன்கள் பயன்படுத்துவது அல்லது வீட்டுக்கு வெளியே மொபைல் போன்கள் பயன்படுத்துவது போன்றவற்றுக்கு கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்படுகிறது.

திருமணத்துக்காக கற்பைப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்பதும், குடும்பக் கட்டுக்கோப்புகள் மற்றும் சமூக அடக்குமுறைகள் உள்ளிட்ட யாவும் பெண்களுக்கு மட்டுமே இங்கு விதிக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆண்களுக்கு மொபைல் போன் பயன்படுத்தவோ, சமூக வலைதளங்களில் இயங்கவோ எந்தவிதமான கட்டுப்பாடுகளும் இல்லை. ஆண்கள் சமூக வலைதளங்களில் கட்டற்று செயல்படலாம். இவர்களுக்கு எவ்விதமானக் கட்டுப்பாட்டையும் எந்தப் பெற்றோரும், பொது சமூகமும் விதித்ததே இல்லை. ஆனால், சமூக வலைதளங்களில் முகம் காட்டக் கூட இன்னும் துணியாத பெண்களுக்கு அச்சுறுத்தல் அளிக்கக் கூடாது என்ற புரிதலை உள்வாங்கிக் கொள்ளக்கூட இங்கு பெண்ணியம் பற்றிய பார்வை தேக்கமாய்தான் உள்ளது. மகாராஷ்டிராவைச் சேர்ந்த திருமணமாகாத பெண் ஒருவர் இந்த ஆய்வில் கூறுகையில், ‘பெண்களை மண் பாணைகளாகவும், ஆண்களை உலோகப் பாணைகளாகவும் இந்தச் சமூகம் சித்திரிக்கிறது. ஆண்கள் வலிமையானவர்களாகவும், பெண்கள் வலிமையற்றவர்களாகவும் கருதப்படுகின்றனர்” என்றார்.

**சாதி, மத, சமூகக் கட்டமைப்பு
கொடுக்கும் அழுத்தங்கள் பெண்களை
மொபைல் போன்கள் கூட பயன்படுத்த
அனுமதிக்காமல் எத்தகைய
வன்முறையை 21ஆம் நூற்றாண்டிலும்
கூட கட்டவிழ்த்து விட்டிருக்கிறது
என்பதை இந்த ஆய்வு
வெளிப்படுத்தியுள்ளது.**

சமூக அழுத்தங்கள்

பெண் குழந்தைகள் வளர்ப்புக்குப் பெற்றோர் முக்கியத்துவம் அளிப்பதற்கு மற்றொரு முக்கியக் காரணமும் இருக்கிறது. தமிழகம், டெல்லி போன்ற பகுதிகளில் இந்த ஆய்வில் பதிலளித்தவர்கள் ஒன்றைத் தவறாமல் கூறியுள்ளனர். அதாவது பெண் குழந்தைகள் நடத்தை மற்றும் செயல்பாடுகள் குறித்து அவரைச் சூழ்ந்துள்ள சமூகத்தினர் பெற்றோரிடம் குற்றம்சாட்டுவது வாடிக்கையாக உள்ளது. இது பெற்றோரின் வளர்ப்பை கேள்விக் குறியாக்குவதாகக் கருதி பெண் குழந்தைகள் மீது அடக்குமுறைகள் ஏவப்படுகிறது.

இளம் பெண்களை, மொபைல் போன் பயன்பாட்டின் அடிப்படையில் அவர்களின் நடத்தையைக் கணிக்கும் அவலங்களும் நடந்து வருவதை இந்த ஆய்வு சுட்டிக்காட்டுகிறது. இதனால் இயல்பாகவே சமூக வலைதளங்களில் தங்களின் செயல்பாடுகளை கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளவே பெண்களும் விரும்புகின்றனர். பெண்கள் சமூக வலைதளங்களில் புகைப்படங்களை பதிவேற்றாமல் இருப்பதற்கு இதுவும் ஒரு காரணமாக இருக்கிறது. சமூக வலை தளங்களில் புகைப்படங்களை பதிவேற்றுவதும், தீவிரமாகச் செயல்படுவதும் திருமண வரண்களைப் பாதித்துவிடும் என்ற அச்சம் இளம் பெண்களிடமும், அவர்களின் பெற்றோர் களிடமும் உள்ளது.

இதை விடப் பெரிய கொடுமை ஒன்றையும் இந்த ஆய்வு சுட்டிக்காட்டியுள்ளது. கல்வி நிறுவனங்களில் படிக்கும் இளம்

பெண்கள், நிறுவனத்திற்குள்ளும், கல்லூரி தங்கும் விடுதிகளிலும் மொபைல் போன்கள் பயன்படுத்தத் தடை விதிக்கும் போக்கு அண்மைக்காலமாக அதிகரித்து வருகிறது. தமிழகத்திலும் பல கல்லூரிகளில் சட்ட திட்டமாகவே இது செயல்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. ஆண் நண்பர்களுடன் மாணவிகள் மொபைல் போனில் பேசலாம், அதன்மூலம் காதல் வயப்படலாம் என்ற எண்ணத்தில் கல்வி நிறுவனங்கள் மொபைல் போன்களைப் பயன்படுத்த மாணவிகளுக்கு மட்டும் அனுமதி மறுக்கின்றன. இதுவே கண்டிக்கத்தக்கது என்றாலும்கூட, நம் மாநிலத்தில் நாம் இதைத் தான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஆனால், வடஇந்தியாவின் சில கிராமங்களில், வீட்டுக்குள் கூட பெண்கள் மொபைல் போன் பயன்படுத்தக் கூடாது என்ற கட்டாய விதிகள் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை இந்த ஆய்வு சுட்டிக் காட்டுகிறது.

மத்தியப் பிரதேசத்தின் கிராமப்புற உள்ளூர் சமுதாய அமைப்பைச் சேர்ந்த ஒருவர் இந்த ஆய்வில் தெரிவிக்கையில், “எங்கள் கிராமத்தில் யார் தங்களுடைய திருமணமாகாத பெண் குழந்தை மொபைல் போன் பயன்படுத்த அனுமதிக்கிறாரோ அவருக்கு ரூ.5,000 அபராதம் விதிக்கப்படுகிறது. இதுவே 2ஆவது முறை நடந்தால் 11,000 ரூபாய் அபராதமும், 3ஆவது முறை நடந்தால் வீட்டை காலி செய்துவிட்டு வெளியேறவும் நிர்ப்பந்திக்கப்படுவார்கள்” என்றார். சாதாரண மொபைல் போன் பயன்பாட்டுக்கு அபராதம் விதிப்பது என்பதே கொடுமையானது. இதற்காக ஊரை விட்டு வெளியேற வேண்டும் என்பதெல்லாம் எத்தகைய மோசமான சிந்தனை கொண்ட சமூகத்தில் நாம் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறோம் என்று நம்மை எண்ணிப்பார்க்க வைக்கிறது.

திருமணத்துக்குப் பின் மொபைல் போன் பயன்பாடு

திருமணத்துக்குப் பின்னர் பெண்கள் மொபைல் போன் பயன்படுத்துவது இன்றைய தலைமுறையில் அதிகரித்து வருகிறது. பெற்றோர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்ட திருமணம் என்றால், திருமணம் உறுதியானாலே

குறிப்பிட்ட அந்த ஆண் தன்னுடைய எதிர்கால மனைவிக்கு ஸ்மார்ட் போன் பரிசாகக் கொடுப்பதை இப்போது பரவலாகக் காண முடிகிறது. இதனால் பெண்கள் திருமணத்துக்கு முன்பு எதிர்கொண்ட இத்தகைய அடக்கு முறைகளிலிருந்து முற்றிலும் விடுதலை கிடைத்துவிடும் என்று பொருள் கொள்ள இயலாது. திருமணத்துக்குப் பின்னும் மொபைல் போன் பயன்பாட்டுக்கு ஆணாதிக்க சமூகம் கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கிறது என்கிறது இந்த ஆய்வறிக்கை.

இந்தியாவைப் பொறுத்தவரையில் திருமணத்துக்குப் பிறகு பெண்கள்தான் குடி மாறுகிறார்கள். ஆண் தன்னுடைய வீட்டிலோ அல்லது தான் பணிபுரியும் நகரத்திற்கோ தனது புது மனைவியுடன் குடியேறுகிறான். ஆனால், பெண்தான் முற்றிலும் புதிய சூழலுக்கு மாற நேரிடுகிறது. இதனால் தனது ரத்த உறவு களுடனோ, நெருங்கிய நண்பர்களுடனோ அல்லது கணவனுடனோ தொடர்பில் இருக்க மொபைல் போன் தேவைப்படுகிறது. பல குடும்பங்களில் இதற்கு மட்டுமே மொபைல் போன் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்படுவதாக இந்த ஆய்வு கூறுகிறது.

அதிலும் திருமணத்துக்குப் பின்னர் நீண்ட நேரம் மொபைல் போனில் பெண் உரையாடிக் கொண்டிருந்தால், தனது கணவர் வீட்டாரால் கண்டிக்கப்படுவதும் மிகச் சாதாரணமாக நடைபெறுகிறது. திருமணத்துக்குப் பின்னர் மொபைல் போனை அதிகம் பயன்படுத்துவதால் வீட்டு வேலைகள் பாதிக்கப்படுவதாக தமிழ்நாடு மற்றும் மகாராஷ்டிராவின் இந்த ஆய்வில் கூறியுள்ளனர். ஆகவே பெண்கள் மட்டும் தான் வீட்டு வேலைகளுக்குப் பணிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதும் வெளிப்படுகிறது. இதைத் தொடர்பு படுத்தி பல்வேறு கேளிக்கை காணொளிகளும் சமூக வலைதளங்களில் பரப்பப்படுவதையும் காணலாம்.

பயன்படுத்துவதில் காணப்படும் வேறுபாடுகள்

தமிழகம் போன்ற மாநிலங்களில் கல்வி நிலைகளில் ஆண்களைக் காட்டிலும், பெண்கள்

ஒரு இளம்பெண் பொது இடத்தில்
மொபைல் போனில் பேசிக்கொண்டு
சென்றால், அவள் தன்னுடைய
ஆண் நண்பனிடம் பேசுவதாக
மட்டுமே கருதுகின்றனர்.

தங்களை சிறப்பாக மேம்படுத்திக் கொண்டு முன்னேறி வரும் காலம் இது. ஆனால், ஸ்மார்ட் போனில் புதுப்புது தொழில்நுட்பங்களைப் பயன்படுத்துவதில் பெண்களைக் காட்டிலும் ஆண்கள்தான் அதிகம் தெரிந்து வைத்துள்ளனர். ஸ்மார்ட் போன்களில் உள்ள புதுப்புது வசதிகளை அறிந்துகொள்ள தங்களது கணவனையோ அல்லது மகனையோ பெண்கள் நாடுகின்றனர் என்பதாக இந்த ஆய்வு கூறுகிறது. மத்தியப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பெண் கூறுகையில், “என்னுடைய மொபைல் போனில் எண்களை எனக்கு சேமிக்கத் தெரியாது. எனது மகன்தான் எனக்கு கற்றுக் கொடுத்தான். ஆனால், அது ஏன் எனக்குத் தெரியவில்லை என்று நான் சிந்தித்ததில்லை” என்கிறார். ஸ்மார்ட் போன்கள் ஆண்களின் கைகளுக்கு எட்டிய அளவுக்குப் பெண்களின் கைகளுக்கு எட்டவில்லை என்பதை இது மிக எளிமையாக வெளிப்படுத்துகிறது.

சர்வதேசத்துடன் சிறு ஒப்பீடு

ஸ்கேண்டிநேவியன் நாடுகளில் ஒன்றான ஸ்வீடனைச் சேர்ந்த பெரும் நிறுவனம் ‘ஐக்கியா’. மரச்சாமான்கள், வீட்டு உபயோகப் பொருட்கள், சமையலுக்குப் பயன்படும் பொருட்களைத் தயாரித்து விற்பனையில் ஈடுபடும் ஒரு மிகப்பெரிய நிறுவனம். உலகம் முழுவதும் கிளைகளை விரித்துள்ள இந் நிறுவனத்துக்கு இந்தியாவிலும் ஹைதராபாத்தில் கிளை நிறுவனம் உள்ளது. இந்தியாவில் 2ஆவது நிறுவனத்தை 2019 ஆம் ஆண்டில் மகாராஷ்டிரா மாநிலத்தில் நிறுவ ஐக்கியா திட்டமிட்டுள்ளது. இதையொட்டி 10,000 பேருக்கு வேலைவாய்ப்புகள் வழங்கப்படவுள்ளதாக அந்நிறுவனம் அறிவித்துள்ளது. இதில் நேரடி வேலைகளில் 5,000 பேர் பணியமர்த்தப்படவுள்ளனர்.

அதில்தான் கவனிக்கப்பட வேண்டிய செய்தி ஒன்று இருக்கிறது. அதாவது அந் நிறுவனம் தனது அறிவிப்பில், “நாங்கள் சமத்துவத்தை நம்புகிறோம் மற்றும் சமநிலையில் வேலை வாய்ப்புகளை வழங்குகிறோம். அனைத்து ஊழியர்களுக்கும் பாதுகாப்பான பணிச் சூழலை ஏற்படுத்தித் தர நாங்கள் விரும்புகிறோம். ஐக்கியாவின் கொள்கைப்படி நிறுவனத்தின் அனைத்து நிலைப் பணிகளிலும் 50 விழுக்காடு பெண்கள் பணியமர்த்தப்படுவார்கள். அதுமட்டுமின்றி தன்பாலின ஈர்ப்பாளர்கள் மாற்றுப்பாலினத்தவர்களுக்கும் (LGBT) வேலை வாய்ப்புகள் வழங்க நாங்கள் தயாராக உள்ளோம்” என்று அறிவித்திருக்கிறார்கள். இங்கு அரசுத் துறைகளில் பெண்களுக்கு 33 விழுக்காடு இட ஒதுக்கீடு வேண்டுமென்பதற்கே நடுவண் அரசுகளுடன் இன்னமும் போராட வேண்டியுள்ளது. ஆனால், ஒரு மேலைநாட்டு தனியார் நிறுவனம் தனது அறிவிப்பில் பெண்களுக்கு 50 விழுக்காடு இட ஒதுக்கீடு என்பதைத் தாண்டி, நிறுவனத்தின் எல்லா நிலைகளிலும் 50 விழுக்காடு இட ஒதுக்கீடு வழங்குவோம் என்று அறிவித்திருக்கிறது.

சாதி, மதக் கட்டமைப்புகளைப் பாதுகாக்க, சாதாரண ஸ்மார்ட் போன்களைக் கூட நம்முடைய பெண்கள் சுதந்திரமாகப் பயன்படுத்துவதை அனுமதிக்காமல் நாம் தடைகளை உண்டாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றோம். ஆனால், மேலை நாடுகள் அனைவருக்கும் அனைத்தும் சமம், பெண்ணுக்கும் சம உரிமை உண்டு என்ற அடிப்படையில் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. நம்முடைய பொது சமூகத்தின் பார்வையும், மேலை நாடுகளின் பார்வையும் எவ்வளவு வேறுபட்டிருக்கிறது என்பதை இதைக் கொண்டு உணர முடிகிறது. உண்மையில் அவர்கள் மனதளவில் மிகப்பெரிய வளர்ச்சியைக் கண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், நாம்?

- கட்டுரையாளர் :
பத்திரிகையாளர் - பெரியாசிஸ்ட்

ஓர் அறிவிப்பு

‘நிமிர்வோம்’ டிசம்பர் இதழ் வெளி வரவில்லை. இது ஜனவரி மாத இதழ். இனி ஒவ்வொரு மாதமும் இரண்டாவது வாரத்தில் தொடர்ந்து இதழ் வெளி வரும்.

- நிர்வாகி, நிமிர்வோம்.

தலையிலு் சுமந்த செருப்பை காலில் மிதித்த தலைவர்

செருப்புக்குத்
தமிழர் சரித்திரத்தில் இடமுண்டு
ஈசன் படியளந்த
இதிகாசக் காலத்தில்
ராமன் செருப்புகளே
ராஜ்ஜியத்தை ஆண்டன.
அரியாசனத்திலிருந்து
ஆட்சி செய்தன
செருப்புகள்.
ராஜராஜனுக்குப் பின்
ராஜேந்திரன் வந்ததுபோல்
அப்பன் செருப்புக்குப் பின்
மகன் செருப்பு...
ராம செருப்புக்கு
வாரிசுச் செருப்புகள் வந்தன.

பேட்டா செருப்புகள் போல
வேதச் செருப்புகள் - மத
வாதச் செருப்புகள் - பல
வருணச் செருப்புகள்.
மறுபாதிச் செருப்புகள்
மனுநீதிச் செருப்புகள்...

தமிழ்நாட்டில்,
ஓராயிரம் ஆண்டு
ஓய்ந்து கிடந்த பின்னர்
வாராது போல் வந்தது
ஓர் வார்ச் செருப்பு!
ஆரஞ்சு பச்சை
அதன் நடுவே வெள்ளையென்று
வண்ணம் கொண்ட
வார்ச்செருப்பு, பழுஞ்செருப்பு!
அது,
வெள்ளைச் செருப்பின்
வாரிசுச் செருப்பு!

ராமச் செருப்பும்,
வெள்ளைச் செருப்பும்
தில்லிச் செருப்பும்
தமிழனின்
காலைக் கடிக்கும்
கள்ளச் செருப்பே!
எந்தச் செருப்பு
எங்களுக்குப் பொருந்தும் என்று
தமிழர்
நொந்து கிடந்த
நோய்க் காலத்தில்,
வந்த வைத்தியனே
ஈ.வெ. ராமசாமி.
.....

கடலூர் பணிமுடித்து
மணலூர் புறப்பட்டது
கருத்துச் சூரியன்
ஆளிமுக்கும் ரிக்காவில்
அமர்ந்து,
தொடர்வண்டி நிலையம்
விரைந்தார்.
அப்போது -
வண்டியிலே, அவர்
காலுக்குப் பக்கத்தில்
தொப்பென்று வந்து
விழுந்தது ஒரு செருப்பு!
செத்த எலிபோல
வைதீகமே வந்து
வீழ்ந்தது போல
அதற்குள் வண்டி
முன்னேறிற்று கொஞ்சதூரம்

நிறுத்துப்பா மீண்டும்
பின்னாலே போ என்றார்

இழுக்கும் தோழனிடம் ஈ.வெ.ரா.
அப்படியே வண்டி பின்னோக்கிச்
சென்றது.
தெருவின் புருவம்போல
மரங்கள் நின்றன, தெருவோரம்
மரங்களுக்குப் பின்னால் பார்த்து
மனிதர்த் தலைவர் சொன்னார்.

'யாரப்பா அங்கே
ஒற்றைச் செருப்பை எறிந்தாய்?
ஒன்றைக் கொண்டு என்ன
செய்ய?
நெஞ்சில் உரம் இருந்தால்
மீதி இருப்பதையும் போட்டுவிடு
மிதித்து நடக்க உதவும்.
எங்கே, எறி உன்
இரண்டாம் செருப்பை...'
புற்றுக்குள் பாம்புகள்
புகுந்து மறைவது போல
ராமன் வாரிசு
நகர்ந்து மறைந்தான்...
தமிழர், தலையில் சுமந்த
செருப்பை,
முதல் முதலாகக்
காலில்போட்டு மிதித்தது,
பெரியார் ஒருவரே!

- பிரபஞ்சன்

எழுத்தாளர் பிரபஞ்சன்
அண்மையில் மரண
மடைந்தார். 'நந்தன்' இதழில்
அவர் படைத்த பெரியார்
காவியத்தின் ஒரு பகுதி.
அவரது நினைவாக

நீங்கள் அச்சுக்கு விரைவில் வேண்டியவை

புத்தகத்தின் உட்பக்கங்களை குறுந்தகடுகளில் (CD/DVD) பிடிஎல்ப் (PDF) ஃபைலாகவும், மேலட்டையை கோரல் ட்ரூ (Corel Draw) பைலாகவும் தரலாம்.

பழைய புத்தகங்களை அப்படியே ஸ்கேன் செய்து அச்சிட்டுத் தருகிறோம்.

அச்சு

ஃபைல், டிபி, டிபி, டிபி, ஃபைல், A4 அச்சு
உட்பக்கங்களை குறுந்தகடுகளில்...

ஃபைல் 7" x 4.75" டிபி 8.5" x 11"
டிபி ஃபைல் 7" x 9" A4 8.25" x 11.7"

ARUNA ENTERPRISES

No 8, Sukurama Chetty Street, Opp. High Court, Parrys, Chennai - 600 001.
Email: arunaprint@gmail.com | sales@aruna.com | www.arunaprint.com

XEROX | PRINT | SCAN | COLOR | DESIGN | CARD | BIND | LAMINATE

அச்சு

முறையில் ஓர்

செய்தல்

பதிப்பாளர்களுக்கு ஓர் அரிய வாய்ப்பு!

ARUNA ENTERPRISES